

ĐÔNG NHÂN
ÔI HOÀNG ĐẾ BÊ HẠ CỦA TA:

Dưới Ánh Hoa Đăng

Y NHA DỮ TỬ TRÀ
Editor: Yoo

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 1

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 1

Edit by Yoo

Xe ngựa của Đại Hùng Quốc lung lay đi trên đường. Tạ Yên Nhiên ngồi bên trong cả ngày, suy nghĩ cũng trở nên mơ hồ.

Tạ Yên Nhiên đỡ mũ phượng trên đầu, thở dài, nhẹ nhàng vén rèm lên dò hỏi Tiểu Hà xem còn bao lâu mới đến nơi.

“Nào, tiểu thư. Mọii vừa mới hỏi bọn họ, không đến một ngày nữa. Tiểu thư, người kiên trì một chút.”

Tạ Yên Nhiên mệt mỏi gật gật đầu, buông rèm, lại đưa tay chỉnh lại mũ phượng có chút nặng trên đầu.

“Không ngờ trên đường đi hòa thân phải luôn mặc hỉ phục, thật là mệt.” Tạ Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm, lại thở dài, ngả người về sau, hơi dựa vào vách xe ngựa.

Mấy người hầu đi theo bên ngoài xe nhỏ giọng nói chuyện với nhau, những người này có người hầu của Hoàng Đạo Quốc, cũng có hộ vệ từ Đại Hùng Quốc. Tạ Yên Nhiên lúc này không có tâm trạng để ý họ là người nước nào, trong đầu chỉ nghĩ về trận tàn sát nửa tháng trước.

Tạ Yên Nhiên thật ra vẫn luôn cảm thấy Hạ Băng có chút quái quái, nhưng nàng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng do không hợp khí hậu. Cho nên khi nàng đang ở trong cung giúp Lạc Phi Phi sửa sang hỉ phục, nghe tin thợ săn quốc tấn công, không thể không thừa nhận, cả người nàng đều có chút luống cuống.

“Hoàng Thượng, Vương gia đã xuất binh đi ngăn cản.”

Nghe thị vệ tiến vào thông cáo như vậy, Tạ Yên Nhiên đang hoảng loạn cũng hồi phục đôi chút.

Có Vương gia ở đây, thật may có ngài ấy, Tạ Yên Nhiên nghĩ như vậy. Nói đến thật kỳ lạ, nhiều năm như vậy, nàng cảm thấy dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có Bắc Đường Mặc Nhiễm ở đây, thì đều không phải chuyện gì to tát.

Nhưng Tạ Yên Nhiên vẫn có chút lo lắng, anh hùng không dễ làm, cho dù có một người ngăn cản được thế lực ngàn quân, trên đời này vẫn có một câu, gọi là khó lòng phòng bị.

Tạ Yên Nhiên lo lắng, lén lút rời đi. Mãi sau này rất nhiều lần nàng thấy may mắn vì khi đó bản thân quyết định chuồn đi, rất nhiều lần thấy may mắn vì khi đó bản thân thay Bắc Đường Mặc Nhiễm đỡ một mũi tên.

Mũi tên kia cùng lắm đâm qua bả vai nàng, bất quá nếu nàng không đỡ mũi tên đó, thì thứ nó muốn sẽ là mạng của Bắc Đường Mặc Nhiễm.

Người của Liệp Hộ Quốc đều là có chuẩn bị mà đến, mọi người bị hạ thuốc dần dần đều lực bất tòng tâm, Bắc Đường Mặc Nhiễm che chở Tạ Yên Nhiên lui về sau từng bước một, lúc nhìn thấy cửa cung đóng lại, Liệp Hộ Quốc lại không biết vì cái gì mà tạm thời dừng công kích.

Mọi người cuối cùng có thể nghỉ ngơi, về cung xử lý thương thế, Bắc Đường Mặc Nhiễm về mặt thất bại cùng Bắc Đường Dịch thấp giọng thương lượng chuyện gì đó, Sở Thăng Nam đang mang thai khẩn trương nắm lấy tay bị thương của Bạch Vô Trần, mà Lạc Phi Phi một thân hỉ phục đỏ thắm giúp mọi người trị thương, yên lặng rơi nước mắt.

Tạ Yên Nhiên thở dài, cúi đầu xuất thần, Bắc Đường Mặc Nhiễm đi tới, không nói một lời giúp nàng xử lý thương thế.

“Vương gia.” Tạ Yên Nhiên có chút hoảng loạn, “Không cần.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm chỉ lắc đầu, tiếp tục bưng bình giúp nàng băng bó. Tạ Yên Nhiên biết Bắc Đường Mặc Nhiễm bề ngoài ôn hòa, kỳ thật rất cố chấp, cũng không hề cự tuyệt mà mặc y băng bó.

Lúc này Tạ tướng vội vàng tiến cung, hồi báo việc trấn an bá tánh cho Bắc Đường Dịch, cuối cùng, Tạ tướng đưa ra một kiến nghị làm người ở đây đều kinh ngạc.

“Liệp Hộ quốc hung hăng tấn công, chúng ta đã chịu thiệt thòi lớn, chỉ với lực lượng của một quốc gia sẽ khó mà chống cự. Nhìn chung lân biên quốc gia, gần Hoàng Đạo Quốc nhất chính là Đại Hùng Quốc, chúng ta có thể cầu viện Đại Hùng Quốc. Hai nước kết minh, nhất định có thể giải ưu.”

“Nhưng,” Bắc Đường Dịch trầm ngâm, “Chúng ta và Đại Hùng Quốc quan hệ không tốt đến mức có thể xuất binh viện trợ, chỉ sợ bọn họ sẽ không.....”

“Hoàng Thượng, từ xưa đến nay, cách tốt nhất củng cố quan hệ hai nước chính là hòa thân. Chúng ta có thể cùng bọn họ kết thân, từ đây vì mình.”

Bạch Vô Trần có chút nghi hoặc: “Nhưng Đại Hùng Quốc hiện giờ cũng không có công chúa nào đã đến tuổi.”

“Tuy rằng không có công chúa đủ tuổi, nhưng thái tử Đại Hùng Quốc vẫn chưa có hôn phối.”

Bắc Đường Đường nhíu mày: “Nhưng Hoàng Đạo Quốc chúng ta đừng nói đến đủ tuổi, công chúa còn không có.”

Mọi người nghe vậy trong lòng thở dài, Tà tướng lần nữa làm mọi người ngạc nhiên, hướng Bắc Đường Dịch chậm rãi hành lễ.

“Hoàng Thượng, năm đó khi tiên đế vẫn còn, thần từng hứa hẹn với tiên đế, Tà gia đời đời đều nguyện trung thành với Hoàng Đạo Quốc, giữ gìn Hoàng Đạo Quốc ngàn năm tổ nghiệp. Thần chưa bao giờ nuốt lời.”

“Tà tướng không cần đa lễ, việc này trăm hiểu——”

“Hiện giờ,” Tà tướng thanh âm cất cao, ngăn cản Bắc Đường Dịch nói, “Lúc quốc gia nguy cấp tồn vong, Tà gia nên đứng ra, vì Hoàng Thượng phân ưu.”

Bản thân Tà Yên Nhiên xuất thần, trên vai băng vải màu trắng, khó tin nhìn về bóng dáng Tà tướng, chậm rãi đứng lên: “Phụ thân.....”

“Thỉnh Hoàng Thượng ban tiểu nữ phong hiệu, để tiểu nữ đại diện Hoàng Đạo Quốc hòa thân với Đại Hùng Quốc, cứu lấy sinh linh trên dưới của Hoàng Đạo Quốc.”

“Không cần.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng với lời của Tà tướng, đã nghe Bắc Đường Mặc Nhiễm lên tiếng, Bắc Đường Mặc Nhiễm rũ mắt, không nhìn

về ai, thanh âm bình đạm: “Bản Vương, tam hoàng tử và thất hoàng tử của Võ Tiên Quốc có giao hảo, có thể cầu viện Võ Tiên Quốc.”

Tạ tướng hướng đến Bắc Đường Mặc Nhiệm mà nói: “Từ Võ Tiên Quốc đến Hoàng Đạo Quốc, ít nhất cũng cần thời gian ba ngày, mà từ Đại Hùng Quốc đến Hoàng Đạo Quốc, tăng tốc mà đi thì chỉ cần một ngày là tới. Vương gia, nước xa không cứu được lửa gần!”

Bắc Đường Mặc Nhiệm giương mắt sắc bén: “Bản vương nói không cần chính là không cần!”

Trong không gian yên tĩnh, Tạ tướng không để ý tới Bắc Đường Mặc Nhiệm, quay đầu nhìn về phía Tạ Yên Nhiên.

Tạ Yên Nhiên cũng nhìn phụ thân, nàng biết phụ thân muốn nói gì, nàng là nữ nhi Tạ gia, Tạ gia nhiều thế hệ đều trung thành với Hoàng Đạo Quốc, nàng cũng không ngoại lệ, vì Hoàng Đạo Quốc xông pha khói lửa cũng không chối từ, hưởng chi, nàng là Tinh Chủ tinh Cự Giải, thân là Tinh Chủ, vốn nên bảo hộ tộc dân của mình.

Tạ Yên Nhiên nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc nãy, bên ngoài thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, từ phần hoa an nhàn đã biến thành nhân gian luyện ngục. Nếu chỉ cần hy sinh một mình nàng, vậy thì, vậy thì.....

Tạ Yên Nhiên mở mắt ra, tầm mắt bình tĩnh xẹt qua phụ thân, nhìn về phía Bắc Đường Dịch: “Hoàng Thượng, Tinh Chủ tinh Cự Giải Tạ Yên Nhiên nguyện đến Đại Hùng Quốc hòa thân.”

“Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta tới rồi.”

Thanh âm Tiểu Hà từ ngoài xe truyền tới, Tạ Yên Nhiên hồi phục tinh thần, nhìn Tiểu Hà vén rèm lên. Tạ Yên Nhiên vội khoác khăn che mặt, giữ lấy tay Tiểu Hà đi xuống xe, ở trước mặt nàng là cung điện nguy nga tráng lệ, cao ngất trời mây.

Tạ Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn kiến trúc cao lớn trước mặt, trong miệng lầm bầm ra mấy chữ.

“Đại Hùng Quốc.”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 2

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 2

Edit by Yoo

Ngoài cửa sổ sắc trời âm u, mây đen dày đặc, vài con chim tước ngẫu nhiên cọ mặt đất bay qua, phát ra tiếng kêu to sắc nhọn, là điềm báo mưa to sắp đến.

Tạ Yên Nhiên một mình ngồi trước bàn, trong tay gặt gao nắm chén trà bạch ngọc, hơi dùng lực, đầu ngón tay đều trắng lên, nhưng nước trà trong ly sớm đã lạnh, theo bạch ngọc mang đến xúc cảm lạnh lẽo nơi đầu ngón tay.

Tạ Yên Nhiên cúi đầu, chậm rãi thở ra một hơi, suy nghĩ dừng lại lúc thị nữ cuối cùng theo nàng từ Hoàng Đạo Quốc đến đây chết bất đắc kỳ tử.

Nàng ta bị nâng ra ngoài. Đại Hùng Quốc nói thị nữ chết là do không hợp khí hậu, nên thái y cũng không phái đến, nhưng thất khiếu đổ máu sao có thể là không hợp khí hậu.

Nàng đến Đại Hùng Quốc đã một tháng, những người lúc trước mang theo, xúc phạm quý nhân bị đuổi đi, mắc bệnh lạ không trị nên chết, không hiểu vì sao cứ như vậy không có tin tức mà mất tích..... Cứ thế, hiện tại bên cạnh nàng chỉ còn một thị nữ từ Hoàng Đạo Quốc.

Nếu là lúc đầu, Tạ Yên Nhiên còn có thể tự an ủi chính mình đây đều là trùng hợp, nhưng đến hôm nay còn không hiểu thì đúng là kẻ ngốc, nàng đã bị cuốn vào một âm mưu, chỉ sợ sẽ rất khó chạy thoát.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra, phát ra tiếng kẽo kẹt nhẹ nhàng. Tạ Yên Nhiên quay đầu, nhìn thấy nam tử ôn văn nho nhã đứng

trước cửa, thái tử Đại Hùng Quốc.

“Thái Tử điện hạ,” Tạ Yên Nhiên kéo miệng thành một nụ cười, “Cách đại hôn còn có ba ngày, sao hôm nay ngài lại đến đây?”

Thái tử ôn hòa cười, đi đến ngồi xuống: “Tinh tượng nói hôm nay có mưa to, ta lo cô sợ hãi nên đến đây xem.”

Tạ Yên Nhiên không nói gì, nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp vị Thái Tử điện hạ này.

Ngày đó nàng mới tới Đại Hùng Quốc, một bên kinh ngạc với cung điện cao lớn của Đại Hùng Quốc, một bên theo nội thị từng bước một đi lên trên, khi gần đến nơi, nàng liền thấy Thái Tử điện hạ.

Hắn mặc một thân măng y áo tím, tóc đen được kim quan buộc lên, trường thân ngọc lập, khuôn mặt ôn hòa, trên người mang một khí chất hoàng gia cổ quý.

Cho dù là nàng và mấy mỹ nam tử của gia tộc Bắc Đường cùng nhau lớn lên, Tạ Yên Nhiên cũng không thể không yên lặng cảm thán một câu, trên đời lại có người như thế.

Sau vài lần gặp mặt, thái tử đối với nàng càng thêm lễ ngộ, chiếu cố nhiều thứ. Nhưng mà, Tạ Yên Nhiên trước sau cảm thấy có chút quái quái, thái tử kia đôi mắt quá sâu, thâm tâm nàng không rét mà run. Mà người hầu bên cạnh thái tử, thậm chí là người trong cung đều nhìn nàng bằng ánh mắt y hệt làm nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Đặc biệt là mấy ngày trước, nàng cùng Tiểu Hà đi dạo trong cung điện, không biết nữ tử khùng điên từ nơi nào xuất hiện. Nàng ta thẳng tắp mà chạy về phía nàng, hai mắt phiếm hồng, khuôn mặt tiều tụy, trong miệng không ngừng kêu: “Hắn muốn hại người! Bọn họ muốn hại người! Chạy mau! Chạy mau đi!”

Tạ Yên Nhiên hoàn toàn bị dọa ngốc, khi thị vệ trong cung kéo nàng ta đi, nàng vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Tạ Yên Nhiên lấy lại tinh thần, giương mắt nhìn vị thái tử điện hạ kia cười lên làm người khác như tắm trong gió xuân, trong lòng không tự giác dựng lên vài phần cảnh giác.

Thái tử dường như không nhận thấy vẻ lãnh đạm của Tạ Yên Nhiên, tiếp nhận chén thuốc từ thị nữ, ý bảo thị nữ lui ra sau, rồi đưa thuốc tới trước mặt Tạ Yên Nhiên: “Nghe nói hôm nay tỳ nữ của cô xảy ra chuyện khiến cô bị kinh sợ, ta đã cố ý phân phó Thái Y Viện chuẩn bị thuốc an thần.”

Tạ Yên Nhiên hơi hơi mỉm cười: “Đa tạ thái tử quan tâm, bất quá Yên Nhiên sớm đã không sao, không cần lãng phí chén thuốc.”

“Không uống thuốc sao có thể hết bệnh.” Thái tử kiên trì, “Ta nghe nói cô đã nhiều ngày không dùng thiện, vẫn là nên uống thuốc bồi bổ thân thể.”

“Thái tử nói thật lạ,” Tạ Yên Nhiên nói không chừa đường lui “Chén thuốc an thần này đã công hiệu đâu. Huống chi, Yên Nhiên chỉ là giảm cân trong hè, không phải chuyện gì lớn, thái tử không cần lo lắng.”

Thái tử lại không cam tâm, một tay giơ chén thuốc, một tay giữ cánh tay Tạ Yên Nhiên, hiếu thắng rót khí thế: “Tạ tiểu thư có điều không biết, thuốc này là bí dược của quốc gia chúng ta, với thân thể rất tốt.”

Tạ Yên Nhiên trong lòng hoảng loạn, tăng sức lực giãy giụa: “Ta nói ta không uống!”

Tạ Yên Nhiên dùng sức phẩy tay, đem chén thuốc đen nhánh hất đổ xuống đất, trên y phục thái tử cũng dính không ít thuốc. Tạ Yên Nhiên hốt hoảng trốn vào trong góc, nhìn nam tử vẫn luôn ôn nhu trước mặt lộ ra khuôn mặt vô cùng âm hiểm mà hăn vẫn luôn che giấu.

“Tạ tiểu thư,” hăn kéo dài âm cuối, lạnh băng nói, “Cô rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?”

Tạ Yên Nhiên nắm chặt lòng bàn tay, móng tay bấm vào thịt rất đau, không có cách che dấu sự kinh hoảng: “Điện hạ, ngài muốn làm gì?”

Thái tử cúi đầu thở dài, lại bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn nàng: “Nghe nói Tạ tiểu thư là đệ nhất tài nữ ở Hoàng Đạo Quốc, hăn là không ngốc mới đúng.”

Tạ Yên Nhiên không nói gì, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm hăn.

Thái tử thấy thế cười lên tiếng, ngồi xuống rót ly trà: “Được. Nếu đã vậy, ta sẽ nói cho cô biết.”

“Tạ tiểu thư, ta đã có người trong lòng. Nếu là trước đây, ta sẽ không cưới cô. Nhưng đệ đệ tốt của ta gần đây càng không an phận, nhiều lần khiến ta

không thể từ chối. Vào lúc mấu chốt, nếu ta không cưới cô, sẽ chỉ làm thành kiến của phụ hoàng với ta càng lớn. Cho nên ——”

“Cho nên ngài phải giết ta?”

“Không không không, không phải giết cô.” Thái tử thả chậm ngữ khí, “Thuốc này thật sự là bí dược của nước ta, nhưng nó không lấy mạng cô, nó chỉ tổn hại tâm mạch, làm cô mất đi dị năng, khiến cô ngày càng nghe lời. Tạ tiểu thư, một tháng trước thuốc vẫn luôn được đưa đến, nhưng ta không muốn giết cô ta chỉ muốn cô nghe lời mà thôi.”

“Nữ tử hôm đó.....”

“Nàng ta là phi tử phụ hoàng tìm cho ta. Trước đây luôn làm ta không thoải mái, ta không kiên nhẫn nên thu nhận nàng ta, nhưng không nghĩ tới lại tạo cơ hội để nàng ta xuất hiện trước mặt cô. Có điều cô yên tâm, hiện tại cũng không thể nào xuất hiện nữa.”

Tạ Yên Nhiên nhìn Thái tử chậm rãi đi tới, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cái gì ôn nhuận như ngọc quý công tử, hóa ra căn bản là ác ma đội lốt người.

Thấy Thái tử đi tới trước mặt, Tạ Yên Nhiên lại không có chỗ trốn, mà dị năng của nàng, vì cả tháng trước luôn dùng chén thuốc kia nên sớm đã mất đi hiệu lực.

Thái tử nghiền ngẫm nhìn nàng: “Tạ tiểu thư, cô xem, hai nước hòa thân là chuyện lớn, ta không muốn một oán phụ làm hỏng chuyện của ta, cho nên chỉ cần cô nghe lời, ta đương nhiên nguyện ý giữ mạng cho cô.”

Tạ Yên Nhiên gắt gao dựa tường, không nói gì, Thái tử khinh miệt nhìn nàng, rồi đột nhiên nhớ tới gì đó, nhăn mày.

“Tỳ nữ Tiểu Hà bên cạnh cô đâu? Cô trúng độc, lý ra phải có cô ta bên cạnh.”

Tạ Yên Nhiên nhìn thái tử hoang mang trước mặt, rốt cuộc lộ ra một nụ cười, môi đỏ khê mở: “Thái tử, ngài có một câu nói đúng, ta không ngốc.”

Tạ Yên Nhiên từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện Tinh Chủ, lúc thấy nữ tử khùng điên chạy đến, nàng đã theo bản năng tự vệ, nhưng lại phát hiện không chỉ cả người vô lực, dị năng cũng không thể phát huy.

Tạ Yên Nhiên khẳng định nàng trúng bẫy của người khác, liền phân phó Tiểu Hà thông báo tùy tùng thị nữ thị vệ đều phải cẩn thận một chút, bất kể là thức ăn vẫn phải an toàn. Chỉ là không ngờ người đứng sau bức màn quá ngoan độc, luôn có nhiều cách xuống tay hại người.

Vì thế Tạ Yên Nhiên hạ quyết tâm, mua chuộc được nội thị, ở đêm qua giúp Tiểu Hà lén trốn ra cung, để Tiểu Hà trở lại Hoàng Đạo Quốc cầu viện. Nhưng năm ngoài dự kiến của Tạ Yên Nhiên chính là, người đứng sau lại là Thái tử. Mà vị thái tử này hôm nay lại ra tay.

Khuôn mặt thái tử trở nên tàn nhẫn, hung hăng phát tay đánh Tạ Yên Nhiên ngã xuống đất. Tạ Yên Nhiên ngã trên mặt đất, khuôn mặt trắng nõn phiếm hồng, khóe miệng có vết máu chảy ra.

Thái tử xoay người cầm chén trà trên bàn, từ trong lòng ngực móc ra một bình nhỏ tinh xảo, đổ vào chén trà rồi đảo đều, một bên vẫn nói chuyện: “Tạ tiểu thư đã ngừng dùng thuốc mấy ngày, thế thì không được, không bằng hôm nay một lần dùng hết đi.”

Tạ Yên Nhiên nhìn Thái tử đưa ly tới, nỗ lực lui về phía sau lớn tiếng kêu cứu, nhưng vô dụng, người trong viện trong ngoài đều là người của hắn, nàng căn bản không có chỗ trốn.

“Tạ tiểu thư,” Thái tử đã đến trước mặt, hung hăng bóp lấy cằm Tạ Yên Nhiên, “Đừng trốn.”

Hội nghị Tinh Chủ ở Hoàng Đạo Quốc có thể coi là một tình cảnh bi thảm, Sở Thăng Nam và Bạch Vô Trần đi du ngoạn nên không có mặt trong hội nghị, Bắc Đường Đường vì chuyện của Hạ Băng vẫn luôn buồn bực không vui, Mai đại nhân không ngừng đau lòng vì đại chiến mà hao tổn quốc khố, mà Lạc Phi Phi cũng vì luôn không nhận được thư của Tạ Yên Nhiên mà rầu rĩ không vui.

Bắc Đường Dịch nhìn một vòng, không vực dậy nổi tinh thần của các Tinh Chủ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Bắc Đường Mặc Nhiệm vẫn luôn ủ rũ trầm mặc không nói gì.

“Khụ, hoàng thúc ——”

“Hoàng Thượng!” Đức Hải vội vàng đi đến, “Hoàng Thượng, có một nữ tử hôn mê nằm ở trước cửa cung, nô tài thấy rất giống thị nữ bên cạnh Tạ Tinh

Chủ.”

Lạc Phi Phi nghe vậy đột nhiên đứng lên: “Tiểu Hà?!”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhăn mày: “Người đó đang ở đâu?”

“Sai người đưa đến sau điện.”

Lạc Phi Phi đẩy ghế xông ra ngoài, để lại mọi người liếc nhau, rồi cũng nhanh chóng đi theo.

Sau điện, Lạc Phi Phi dùng dị năng bức độc tố trong người Tiểu Hà ra ngoài, Tiểu Hà chậm rãi mở mắt, dáng vẻ vẫn thập phần suy yếu.

“Tiểu Hà, người thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Hà cố sức bắt lấy ống tay áo Lạc Phi Phi, nước mắt tràn mi: “Cứu tiểu thư, cứu cứu tiểu thư.....”

“Cứu Yên Nhiên? Yên Nhiên làm sao vậy?”

“Đại Hùng Quốc, Đại Hùng Quốc muốn hại tiểu thư..... Đều đã chết..... Bọn họ đều đã chết.....”

Tiểu Hà thanh âm đứt quãng, mọi người cũng nghe ra được đại khái. Tất cả trở lại Tinh Chủ điện, Bắc Đường Đường nổi giận mắng: “Thật là đê tiện!”

Lạc Phi Phi ở trong lòng ngực Bắc Đường Dịch sớm đã là khóc không thành tiếng: “Làm sao, làm sao bây giờ? Yên Nhiên..... Yên Nhiên.....”

Phòng đại nhân cũng tức giận bất bình:

“Chúng ta muốn cùng bọn họ giao hảo, bọn họ lại đối đãi với Tà Tinh Chủ như thế, thật sự là khinh người quá đáng.”

Bắc Đường Dịch trấn an Lạc Phi Phi, trầm ngâm nửa ngày: “Hoàng Đạo Quốc tuy rằng hiện tại quốc lực không như xưa, nhưng là cũng tuyệt không dung những kẻ khinh nhục. Việc này nếu đã vậy, Hoàng Đạo Quốc không thể để yên. Trẫm muốn mượn binh Võ Tiên Quốc và Thủy Quốc, chuyện này quyết không dung tha.”

“Để ta.” Bắc Đường Đường xung phong nhận việc, “Ta đi cứu Tà Yên Nhiên trở về.”

“Ta cũng đi!” Lạc Phi Phi nước mắt trên mặt chưa khô, cũng sốt ruột mà bắt lấy ống tay áo Bắc Đường Dịch, “Ta cũng đi! Để ta!”

Trương Thiên Chính lại đưa ra dị nghị: “Hoàng Hậu là nhất quốc chi mẫu, không có đạo lý xuất binh đánh giặc.”

“Chỉ là ——”

“Ta đi.”

Thanh âm trầm ổn của Bắc Đường Mặc Nhiễm vang lên trong điện: “Thình hoàng thượng hạ chỉ, chuẩn thần vương mang binh tấn công Đại Hùng Quốc, đòi lại công đạo.”

Tình diệu năm ba mươi bốn, Hoàng Đạo Quốc thông cáo thiên hạ, Tinh Chủ tinh Cự Giải Tạ Yên Nhiên ở Đại Hùng Quốc tao ngộ bất trắc, Đại Hùng Quốc thất tín bội nghĩa, tội này khó thoát, thần vương Hoàng Đạo Quốc Bắc Đường Mặc Nhiễm dẫn binh, đường vương Bắc Đường Đường làm phó tướng, liên hợp hai nước Võ Tiên Quốc, Thủy quốc, xuất binh tấn công Đại Hùng Quốc.

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 3

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 3

Edit by Yoo

Thần Vương phủ, mười hai Tinh Chủ cùng trưởng lão tinh Cự Giải đều tụ ở ngoài cửa phòng, chờ người nhà Tạ tướng từ trong phòng bước ra.

Trưởng lão tinh Cự Giải thở dài một hơi: “Tinh Chủ thế nhưng lại gặp chuyện này, tinh Cự Giải chúng ta làm sao bây giờ.....”

Lạc Phi Phi giương mắt nhìn về phía trưởng lão tinh Cự Giải, an ủi nói: “Lâm trưởng lão người đừng lo lắng, không phải có cung Xà Phu sao, chúng ta nhất định sẽ cứu Yên Nhiên tỉnh lại.”

Đang nói chuyện, Tạ phu nhân khóc không thành tiếng được công tử Tạ gia đỡ ra ngoài, theo sau chính là Tạ tướng như đã già đi mười tuổi trong một đêm.

“Hoàng Thượng.”

Tạ tướng mặt mũi vẫn là kiên trì hành lễ với Bắc Đường Dịch, Bắc Đường Dịch vội vàng đỡ lấy Tạ tướng: “Không cần đa lễ.”

Tạ phu nhân đẩy Tạ công tử đang đỡ mình ra, hướng Lạc Phi Phi nghiêng ngả lão đảo đến gần, mắt thấy liền phải quỳ xuống: “Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương, cầu xin người cứu lấy Yên Nhiên, người nhất định phải cứu Yên Nhiên——”

Lạc Phi Phi vội vàng đỡ lấy Tạ phu nhân: “Tạ phu nhân, Tạ phu nhân, người mau đứng lên, mau đứng lên!”

“Tạ phu nhân!” Lạc Phi Phi dùng sức nâng Tạ phu nhân đứng dậy, “Người yên tâm, Yên Nhiên là tỷ muội tốt nhất của ta, ta nhất định sẽ khuynh tẫn

toàn lực cứu cô ấy.”

Tạ công tử vội vàng đến gần ôm chặt Tạ phu nhân: “Hoàng Hậu, gia muội.....”

“Yên tâm đi.” Lạc Phi Phi an ủi gật đầu, quay đầu cùng Bắc Đường Dịch liếc nhau, nhấc váy đi vào phòng.

Tạ Yên Nhiên lẳng lẳng nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, môi luôn đỏ thắm cũng mất đi sắc máu.

Lạc Phi Phi ngồi vào mép giường, cầm tay Tạ Yên Nhiên: “Yên Nhiên.....”

Nhưng mà chỉ vừa hô một tiếng, nước mắt liền bắt đầu mất khống chế rơi xuống, hai mắt đẫm lệ, trong mộng lung hình dáng Tạ Yên Nhiên cũng bắt đầu mơ hồ, trong hoảng hốt, Lạc Phi Phi giống như lại nhìn thấy đêm trước khi rời đi, cùng cô ấy ngồi ngoài phòng ngắm sao.

“Yên Nhiên, cô thật sự muốn đi hòa thân sao?”

“Ừ.”

“Ta nghe nói cơm ở Đại Hùng Quốc không thể ăn, hay là cô đừng đi.”

“Đều đã quyết định rồi, còn muốn đổi ý à?”

“Chỉ là.....”

“Được rồi. Yên tâm, ta sẽ tốt. Cô và Hoàng Thượng cũng sẽ tốt, chúng ta đều tốt.”

“Yên Nhiên, không sao rồi.” Lạc Phi Phi lau nước mắt, cúi người ôm lấy Tạ Yên Nhiên đang hôn mê, “Ta bảo đảm cô sẽ tốt, cô nhất định sẽ rất tốt.”

Tuy rằng Lạc Phi Phi không nói, nhưng kỳ thật lúc vừa đến đây, nàng rất sợ hãi. Nơi này hết thảy đều xa lạ, nguy hiểm, người duy nhất làm nàng cảm thấy quen thuộc là Bắc Đường Dịch, nhưng mà khi đó hẳn lại không biết nàng.

Sau đó nàng gặp Tạ Yên Nhiên, Lạc Phi Phi vốn tưởng rằng danh môn quý nữ đều giống phim truyền hình, vừa theo khuôn phép cũ lại hay dấu diếm tâm kế. Nhưng Tạ Yên Nhiên không giống họ, nàng ôn nhu rộng lượng, lại thông minh trượng nghĩa, nàng ở cạnh khi Lạc Phi Phi khóc, khi Lạc Phi Phi cười, nàng và Lạc Phi Phi chia sẻ rất nhiều rất nhiều bí mật nhỏ với nhau.

Lạc Phi Phi có đôi khi sẽ nghĩ Yên Nhiên thật tốt, tốt đến mức nàng bỗng nhiên có thật nhiều động lực, tốt đến mức khiến nàng tưởng nàng và Yên Nhiên vĩnh viễn sẽ ở bên nhau, cùng nhau tìm được phu quân, cùng nhau vui vui vẻ vẻ cả đời, chờ đến hai người đều biến thành bà lão tóc trắng xóa, còn có thể vây quần ở bên nhau phơi nắng, cùng so xem cháu trai cháu gái của nhau có bao nhiêu giỏi ngang, trong một giây nàng thật muốn cho người đánh chết bọn họ.

“Yên Nhiên, ta kể cho cô nghe, đứa cháu nhỏ nhất nhà ta đem bản vẽ đẹp nhất của Vương đại sư quăng vào nước giặt sạch! Cô nói nó học ai mà nghịch như vậy?”

“Phi Phi, cô còn có mặt mũi hỏi nó học ai?”

“Yên Nhiên lời này của cô ta không thích nghe, vậy cháu gái nhỏ nhà cô chạy đến nhà người ta tặng con trai người ta hoa hồng là học ai? Học ai mà mê trai như vậy.”

“Lạc Phi Phi, cô một hai phải nhớ chuyện đó không quên đúng không? Cô xem ta có đánh cô không——”

“Cô đừng đánh ta, cô đừng ——”

“Đừng, Yên Nhiên, đừng nhúc nhích, đừng véo mặt ta, cô muốn làm gì ——”

Lạc Phi Phi mở to mắt, vừa lúc nhìn thấy Bắc Đường Dịch ở cạnh xoa má mình.

“..... Phi Phi, nàng tỉnh rồi.”

“Tỉnh rồi,” Lạc Phi Phi vẻ mặt lạnh nhạt, “Chàng làm gì đó?”

Bắc Đường Dịch ngượng ngùng thu tay trở về: “Mát xa mặt giúp nàng.”

“?!” Lạc Phi Phi nghe xong muốn đứng dậy đánh hấn, lại đột nhiên thấy choáng váng, lảo đảo lùi về sau.

“Phi Phi!” Bắc Đường Dịch vội vàng đỡ lấy Lạc Phi Phi, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm trở về, “Nàng đừng lộn xộn. Nàng vì cứu Tạ Yên Nhiên tỉnh lại mà tiêu hao quá nhiều, hiện tại thân thể suy yếu, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi phục hồi tinh thần, “Yên Nhiên sao rồi?”

“Nàng yên tâm, Yên Nhiên đã tỉnh.”

“Ta muốn đi thăm cô ấy.” Lạc Phi Phi giãy giụa muốn xuống giường.

Bắc Đường Dịch một phen đè lại Lạc Phi Phi: “Vừa mới nói nàng phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Hơn nữa, nàng hiện tại tốt nhất vẫn là đừng đến Thần Vương phủ.”

“Vì sao chứ?”

“Tạ tướng và hoàng thúc đã cãi nhau một trận.”

“Sao lại cãi nhau?”

“Tạ tướng muốn đưa Yên Nhiên hồi phủ, hoàng thúc không cho.”

“Không phải,” Lạc Phi Phi nghĩ hoài không thông, “Vương gia vì sao không cho? Không phải đã không sao rồi à?”

Bắc Đường Dịch ánh mắt có chút trốn tránh: “Kỳ thật, cũng không hoàn toàn tốt?”

“Có ý gì? Long Đản ý chàng là gì? Chàng nói rõ ràng.”

“Phi Phi, Yên Nhiên đã tỉnh. Nhưng cô ấy thương tổn tâm mạch, hiện tại đã quên sạch chuyện trước đó, dị năng biến mất, hơn nữa tư duy đôi khi còn có chút hỗn loạn.”

Lạc Phi Phi nghe xong, nước mắt liền bắt đầu có chút mất khống chế, Bắc Đường Dịch vội vàng an ủi nàng: “Có điều nàng đừng lo lắng, Lâm trưởng lão tinh Cự Giải đã đi tìm cách khôi phục, hoàng thúc cũng đã phái người tìm danh y. Sẽ tốt hơn thôi.”

Lạc Phi Phi hai mắt đăm lẹ mà giương mắt nhìn Bắc Đường Dịch: “Long Đản.....”

Bắc Đường Dịch ôm Lạc Phi Phi vào trong lòng ngực: “Yên tâm, hoàng thúc sẽ chăm sóc tốt cho Yên Nhiên.....”

Thần Vương phủ, Tô Tâm Tiên tự tại mà châm ấm trà, Bắc Đường Mặc Nhiễm không nói một lời đứng trước cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

“Hôm nay, ta lần đầu tiên nhìn thấy ngài nghiêm túc như thế.” Tô Tâm Tiên khẽ cười một tiếng, “Trước đây vì Lạc Phi Phi cũng không cố chấp như vậy.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm thanh âm nhàn nhạt: “Có ý gì?”

“Trước đây Hoàng Thượng đến đòi người, dù ngài tức giận nhưng cũng gặt đầu đồng ý không phải sao?”

“..... Lúc đó có rất nhiều nguyên nhân.”

“Vậy hôm nay ngài kiên quyết không cho Tạ Yên Nhiên về nhà, ngược lại muốn để nàng ta ở lại Thần Vương phủ, cũng là có rất nhiều nguyên nhân?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm trầm mặc, Tô Tầm Tiên uống xong ly trà cuối cùng, phe phẩy cây quạt thông thả ung dung mà rời đi: “Con người thường nhiều phiền muộn, ngài đó, vẫn nên cố gắng thanh tịnh đi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm trước sau không nói gì, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng tỏ, nhớ tới Tạ Yên Nhiên ở bữa tiệc đưa tiễn ngày đó, chàng cùng Tạ Yên Nhiên ngồi gần nhau, vài lần chàng muốn mở miệng lại không biết phải nói gì, cuối cùng ngược lại là Tạ Yên Nhiên mở miệng.

“Vương gia hôm nay sao lại an tĩnh như vậy?”

“Không có gì, Yên Nhiên.....”

“Vương gia, nghe nói thái tử Đại Hùng Quốc đáng vẻ phi phạm, là thật sao?”

“..... Thật, nhiều năm trước ta gặp qua hắn một lần, đúng là như thế.”

“Đúng thật thì tốt quá.”

Tạ Yên Nhiên nhẹ nhàng cười, rót một chén rượu: “Vương gia, ma ma của Yên Nhiên tin phật.”

“Thật?”

“Vâng. Ma ma nói với ta, trên đời này vạn vật đều không tránh được chữ duyên, có lương duyên, có nghiệt duyên, đều là ý trời.”

“Vương gia. Tình nghĩa năm xưa Yên Nhiên đối với Vương gia là duyên, Vương gia cùng Phi Phi rồi rắm là duyên. Hiện giờ Yên Nhiên đi trước hòa thân, cũng là duyên.” Tạ Yên Nhiên hướng về Bắc Đường Mặc Nhiễm nâng chén, “Vương gia, Yên Nhiên có lẽ đã tìm được lương duyên, cũng hy vọng Vương gia có thể sớm ngày tìm được lương duyên.”

Ngày ấy Tạ Yên Nhiên uống một hơi cạn sạch, xoay người rời đi trước sau vẫn dịu dàng cười. Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn bóng dáng nàng, trong lòng không hẹn mà chua xót.

Như thế tính ra, Tạ Yên Nhiên đã chúc phúc y hai lần, ngày đó nàng đi xa đã chúc phúc một lần, hiện giờ nàng phải hòa thân lại chúc phúc y thêm một lần.

Bắc Đường Mặc Nhiễm uống cạn ly rượu, trong lòng hiểu rõ, Tạ Yên Nhiên chỉ là không muốn y áy náy, chỉ là sao có thể không áy náy, nàng dù sao cũng là một nữ tử tốt.

Dù y mười năm qua chưa từng chú ý tới nàng, nhưng từ lần đầu gặp mặt đã rõ, nàng thích y mười năm, chúc phúc y hai lần, lại cứu y một lần, Bắc Đường Mặc Nhiễm tự giễu cười, những việc này, thiếu chính là thiếu, làm sao thanh tĩnh được.

Cho nên, khi nhắc tới việc hòa thân y không đồng ý, vì y không muốn Tạ Yên Nhiên trở thành vật hi sinh chính trị; khi biết được nàng gặp nạn, y chủ động yêu cầu xuất binh, vì y muốn cứu nàng khỏi tù ngục; khi nàng thân mắc bệnh lạ y muốn đem nàng giữ lại Thần Vương phủ, vì y nhất định phải chữa khỏi cho nàng.

“Tuy rằng ta không phải lương duyên của cô,” Bắc Đường Mặc Nhiễm rũ mắt lăm bẫm, “Nhưng ta mong cô cả đời này trôi chảy, bình an hỉ nhạc.”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 4

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 4

Edit by Yoo

Thời gian đảo mắt đã hơn một tháng, trưởng lão tinh Cự Giải còn ở bên ngoài tìm kiếm bí phương, Bắc Đường Mặc Nhiễm dùng số tiền lớn mời danh y chuẩn bị các loại dược liệu không ngừng đưa đến phòng Tạ Yên Nhiên. Mười hai Tinh Chủ, trừ Bạch Vô Trần và Sở Thăng Nam vẫn đang du ngoạn, ngay cả Lạc Phi Phi thân thể có chút không ổn cũng đến thăm Tạ Yên Nhiên vài lần, chỉ có Bắc Đường Mặc Nhiễm, trước sau đều không đi gặp Tạ Yên Nhiên.

“Ta cảm thấy ngài rất kỳ quái.” Tô Tâm Tiên nằm trên ghế bập bênh lười biếng nói chuyện, “Mặc Nhiễm, ta hình như càng ngày càng không hiểu ngài.”

“Có thể là người choáng váng.” Bắc Đường Mặc Nhiễm biểu tình đạm bạc, Tô Tâm Tiên cười lên tiếng: “Phải. Là ta khờ. Cho nên nhiều năm như vậy cũng chưa nhìn ra được, thì ra trong truyện tình cảm ngài so với Hoàng Thượng cfon chậm tiêu hơn.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm buông chén trà, lạnh lùng quét ánh mắt: “Nếu ngài thật sự nhàm chán ——”

“—— ta đây đi ngay.” Tô Tâm Tiên lưu loát nói, từ ghế bập bênh đứng dậy rời đi, “Hiểu rồi, không quấy rầy ngài, thần vương điện hạ chậm tiêu.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm thu hồi tầm mắt, nhưng rốt cuộc cũng không uống ly trà.

“Lấy ta so với Hoàng Thượng,” Bắc Đường Mặc Nhiễm cầm con rùa đen

đang thong thả bò trên bàn lên, nói với rùa đen: “Ta và Hoàng Thượng sao có thể chậm tiêu như nhau. Ta là có nguyên nhân, ta rất bận.”

Kỳ thật Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng nói không sai, y rất bận, hai trận đại chiến tiêu hao không ít khí lực của Hoàng Đạo Quốc, y thân là phụ tá đặc lực của Hoàng Thượng, đương nhiên không thể thanh nhàn. Nhưng mà.....

Bắc Đường Mặc Nhiễm thở dài, buông rùa đen xuống: “Giữ cô ấy ở lại phủ của mình, nhưng lại không đi thăm cô ấy, cũng không nói gì, có phải cô ấy cảm thấy ta rất kỳ quái?”

“Cô ấy thông minh như thế, ta không nói cô ấy cũng sẽ hiểu ý ta.” Bắc Đường Mặc Nhiễm lại nắm lấy rùa đen chuẩn bị bò đi, “Người nói có phải hay không?”

“Không đúng.” Bắc Đường Mặc Nhiễm đột nhiên nhớ tới, “Cô ấy không nhớ gì cả. Đã không nhớ rõ, cô ấy sẽ không hiểu, cô ấy không hiểu, có khả năng liền cảm thấy ta ——”

“Khụ khụ.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm dừng lầm bầm lâu bầu, thong thả xoay người nhìn Tô Tâm Tiên ở cạnh cửa.

Tô Tâm Tiên rõ ràng đang ghen cười, chỉ vào ghế bập bênh, tìm chứng cứ thuyết phục mình vô tội: “Ta để quên sách.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm chậm rãi quay đầu lại, từ từ buông rùa đen trong tay xuống, cầm lấy quạt xếp, oán hận đi ra ngoài.

“Đúng rồi Mặc Nhiễm,” Tô Tâm Tiên kêu một tiếng, “Ta học được từ mới ở Lạc Phi Phi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không xoay người nhìn hấn, dừng bước nghe hấn nói.

“Muộn tao(*) là bệnh, phải trị.”

* bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt.

Bắc Đường Mặc Nhiễm một hơi ghen ở cổ họng, cuối cùng vẫn ra vẻ bình tĩnh mà rời đi, đem tiếng cười của Tô Tâm Tiên ném tại phía sau.

Lúc này hoàng hôn đang đến, mặt trời cũng dần đi xuống, Bắc Đường Mặc Nhiễm suy nghĩ phức tạp, đi tới đi lui, cuối cùng đi tới trước cửa trụ biệt

của Tạ Yên Nhiên.

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn cống vòm trước mặt, trong lòng có chút do dự, nhưng vẫn không tự giác bước về trước một bước.

Chỉ là Bắc Đường Mặc Nhiễm không ngờ, lúc này Tạ Yên Nhiên đang ngồi ở bậc thang trong viện phát ngọc nhìn lên bầu trời.

Tạ Yên Nhiên nhìn trời chăm chăm, không chú ý Bắc Đường Mặc Nhiễm, Tiểu Hà cùng hạ nhân bên cạnh thật ra đều chú ý tới y. Mắt thấy Tiểu Hà định nhắc nhở Tạ Yên Nhiên, Bắc Đường Mặc Nhiễm vội vàng ra hiện ý bảo nàng ta không cần lên tiếng. Tiểu Hà ngăn người, tự nhiên lộ vẻ tươi cười, hành lễ với Bắc Đường Mặc Nhiễm, cùng các hạ nhân yên lặng lui xuống. Tạ Yên Nhiên vẫn như cũ nhìn chăm chăm không trung, chuyện gì cũng không chú ý.

Bắc Đường Mặc Nhiễm chậm rãi dạo đến, đứng bên cạnh Tạ Yên Nhiên.

“Cô đang nhìn cái gì?”

Tạ Yên Nhiên thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng đang nhìn trời, biểu tình có chút nghi hoặc, không nói gì. Mà Bắc Đường Mặc Nhiễm phe phẩy cây quạt, trước sau ngẩng đầu nhìn trời.

Tạ Yên Nhiên nhìn chăm chăm Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn một lát, như suy tư gì mà tiếp tục nhìn trời: “Đang nhìn trời đó.”

“Nhìn gì trên trời?”

“Không nhìn cái gì.”

“Không nhìn cái gì?”

“Ừ. không nhìn cái gì.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm dừng động tác phe phẩy cây quạt, quay đầu nhìn về phía Tạ Yên Nhiên: “Yên Nhiên, thân thể đã khỏe hơn chưa?”

Tạ Yên Nhiên nhìn trời như cũ: “Thân thể ta khá tốt.”

“Ý ta là,” Bắc Đường Mặc Nhiễm thay đổi cách nói, “Cô đã nhớ ra gì chưa?”

Tạ Yên Nhiên lại nhìn về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Trước đây ta quen biết ngài sao?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm lựa từ: “Ta..... Là tiểu hoàng thúc của Hoàng Thượng, thần vương, Bắc Đường Mặc Nhiễm.”

“À, hoảng thóc.” Tạ Yên Nhiên thất thần mà quay lại nhìn trời, “Trông ngài rất trẻ.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm phản ứng ra mới giải thích: “Chúng ta tuổi xấp xỉ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô có nhớ không, Yên Nhiên?”

Tạ Yên Nhiên thờ dãi, vẫn là nhìn trời: “Sao ai đến đây đều hỏi ta, cô có nhớ không, Yên Nhiên? Nếu ta còn nhớ, mấy người còn có cơ hội hỏi câu đó sao?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhất thời không nói gì, cẩn thận ngẫm lại, Tạ Yên Nhiên nói cũng có đạo lý.

“Vậy mấy ngày nay cô có dùng thuốc đúng giờ không?”

“Ta đương nhiên có uống thuốc, ta không uống, Tiểu Hà phải ép ta uống mới thôi.” Tạ Yên Nhiên uể oải ỉu xiu, “À, chờ một chút, ngài nói ngài là thần vương?”

“Phải, ta là thần vương.” Bắc Đường Mặc Nhiễm có chút kích động, “Yên Nhiên, cô còn nhớ ta?”

Tạ Yên Nhiên không có trả lời Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Nơi này là nơi nào?”

“Nơi này..... Là Thần Vương phủ.....”

“Phủ của ngài?”

“..... Đúng.”

“Vậy,” Tạ Yên Nhiên rõ ràng nhảy nhót lên, “Ngài có thể hay nói với hạ nhân một tiếng, cho ta ra ngoài chơi hay không?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ngậy ngấn cả người: “Ra ngoài chơi?”

“Đúng vậy, đi ra ngoài chơi.” Tạ Yên Nhiên vui vẻ gật gật đầu, “Ta mỗi ngày ở chỗ này, trừ uống thuốc chính là nằm, nhằm chán muốn chết. Có nhiều lần ta muốn đi, hạ nhân phủ ngài đều ngăn cản, không cho ta ra ngoài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm tâm tình vừa có chút kích động thì tất cả đều biến mất không thấy nữa, nhưng vẫn ôn hòa giải thích với Tạ Yên Nhiên: “Tình trạng hiện tại của cô, không thích hợp đi ra ngoài.”

Mặt thường cũng có thể thấy nét vui vẻ trên mặt Tạ Yên Nhiên nhanh chóng biến mất, Bắc Đường Mặc Nhiễm nhanh chóng bồi thêm một câu:

“Nhưng nếu cô muốn ăn hay chơi cái gì, cô có thể nói, bọn họ sẽ thay cô chuẩn bị.”

“À.” Tạ Yên Nhiên tiếp tục nhìn trời, “Cảm ơn ngài vậy.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn bộ dáng rầu rĩ không vui của Tạ Yên Nhiên, trong lòng tự nhiên có chút áy náy, bắt đầu kể cho Tạ Yên Nhiên chuyện khi nhỏ, nhưng mà Tạ Yên Nhiên vẫn chăm chú nhìn trời, ngẫu nhiên đáp câu được câu không.

Đã nói bao lâu, Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng không biết, chỉ là khi ánh sáng đỏ hồng bắt đầu bao phủ toàn bộ không gian, Tạ Yên Nhiên đột nhiên vồ lên chân.

“Ta nhớ ngài đã đến rồi!”

“Cô nhớ ta?!” Bắc Đường Mặc Nhiễm không thể khống chế bản thân vui sướng, “Cô thật sự nhớ ta?”

“Ta nhớ ngài.” Tạ Yên Nhiên lộ vẻ giảo hoạt tươi cười, “Ngài trước kia ở trước cửa nhà ta bán kẹo râu rồng phải không?”

Vẻ tươi cười của Bắc Đường Mặc Nhiễm cương ở trên mặt: “Kẹo râu rồng?”

“Ừ.”

“Ta, không phải.....”

“À, không phải.” Tạ Yên Nhiên dời tầm mắt, khóe miệng không tự giác câu lên, “Xem ra những việc ngài nói không có tác dụng gì. Vậy đừng nói nữa, đừng làm bệnh ta nặng thêm.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm lúc này mới phản ứng lại, hóa ra là chệch y phiền phức. Bắc Đường Mặc Nhiễm quả thực dở khóc dở cười, tâm tình vốn đang nặng nề đột nhiên được soi sáng đôi chút.

Bắc Đường Mặc Nhiễm ngồi xuống bên cạnh Tạ Yên Nhiên, cùng nhau nhìn trên bầu trời hoàng hôn và vài sợi ánh chiều tà cuối cùng.

“Yên Nhiên.”

“Lại sao nữa?”

“Hoàng hôn thật xinh đẹp.”

Tạ Yên Nhiên xoay đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng quay đầu, đối với Tạ Yên Nhiên hơi cười.

Tạ Yên Nhiên chớp chớp mắt, đem đầu xoay trở về.

“Vậ ngài về sau đến ngắm nhiều vào.”

Tác giả có lời muốn nói:????????????????????

Tạ Yên Nhiên: Hoàng thúc này sao thế, là lớn tuổi rồi để trở nên lảm nhảm à?

Bắc Đường Mặc nhiệm: Ta mới không phải lão nam nhân!

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 5

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 5

Edit by Yoo

Thượng Vũ là Tinh Chủ nhỏ tuổi nhất Hoàng Đạo Quốc. Hắn bảy tuổi đến cạnh Bắc Đường Mặc Nhiễm làm thư đồng, mười hai tuổi dị năng thức tỉnh, nhưng mà đến bây giờ cũng bất quá bốn năm tả hữu thôi.

Tuổi còn nhỏ, lại gánh vác chức trách của Tinh Chủ, trừ đọc sách biết chữ còn phải tiếp thu huấn luyện Tinh Chủ, bởi vậy Thượng Vũ học tứ thư ngũ kinh, cầm kỳ thư họa so bạn cùng lứa tuổi đều chậm hơn một chút. Cũng là vì nguyên nhân này, Thượng Vũ thường xuyên sẽ bị các chúng Tinh Chủ trêu chọc, ví dụ như, Thượng Vũ người tuy rằng chạy trốn nhanh, nhưng người biết chữ chậm nha, người tuy rằng ăn nhiều, nhưng người hiểu ít.

Nói không ngại kỳ thật cũng có chút để ý, Thượng Vũ thường xuyên tưởng tượng chính mình một buổi sáng ngày nào đó tỉnh lại đột nhiên liền biến thành tài tử đầy bụng thi thư, xuất khẩu thành thơ, sáng mù mắt bọn họ. Đáng tiếc chính là ảo tưởng đầy đặn, hiện thực cốt cảm, nguyện vọng này vẫn luôn không thể thực hiện.

Nhưng tục ngữ nói đúng, có tương đối mới có cao thấp.

Khi Thượng Vũ đang ở Thần Vương phủ luyện chữ gặp được Tạ Yên Nhiên, Thượng Vũ đột nhiên ý thức được một việc.

Hoàng Đạo Quốc đệ nhất tài nữ Tạ Yên Nhiên mất trí nhớ, nhà mình mấy cái cửa đều quên sạch, càng không cần phải nhắc đến thơ từ ca phú, quốc họa bản vẽ đẹp các thứ.

Thượng Vũ một chút liền có cảm giác cá mẫn xoay người, rốt cuộc, rốt cuộc hẳn không còn là Tinh Chủ có bằng cấp thấp nhất!

Ôm ấp cách nghĩ như vậy, Thượng Vũ về mặt tò mò đến gần Tạ Yên Nhiên, nói chuyện làm việc không tự giác liền mang lên một loại tự tin của người làm đại sự.

“Thượng Vũ, người đang làm gì?”

“Không làm gì, chỉ luyện tự thôi.”

“Luyện chữ à.” Tạ Yên Nhiên thăm quá mức tới xem, “Chữ gì thế?”

Thượng Vũ không chống chế được về mặt tươi cười, rốt cuộc chờ được ngày bản thân nói câu này!

“Đừng nhìn, cô cũng xem không hiểu.”

Kỳ thật bình tĩnh mà xem xét, tuy rằng Tạ Yên Nhiên tính cách ôn hòa, nhưng trên người cũng có một nguồn năng lượng mạnh mẽ, bằng không cũng sẽ không kiên trì thích Bắc Đường Mặc Nhiệm mười năm cũng chưa từ bỏ.

Vì thế Tạ Yên Nhiên lưu loát cầm lấy bảng chữ mẫu trên bàn giao lên trước mắt: “Ai nói ta xem không hiểu?”

Thượng Vũ đánh trống lảng, không nói chuyện, đôi mắt to đảo đảo hai vòng, nhìn Tạ Yên Nhiên cầm bảng chữ mẫu xem nửa ngày.

“Cô hiểu chữ gì sao?”

“.....?”

“Người lấy đồ.”

Tạ Yên Nhiên chậm rãi buông bảng chữ mẫu xuống, liếc mắt nhìn Thượng Vũ một cái, Thượng Vũ vốn đang cười hì hì trong lòng đột nhiên dâng một trận tội ác.

Thượng Vũ nhớ lúc mình mới vừa khai phá dị năng được đến hội nghị Tinh Chủ, hội nghị vừa lâu vừa dài, khi hẳn nghe được một nửa liền đói không chịu được. Mười hai Tinh Chủ có mười người là nam nhân, căn bản là chú ý không đến quần cảnh của hẳn, mà Sở Thăng Nam là nữ hán tử, cảm thấy nam nhân đau phải đỉnh, đói phải chịu đựng. Chỉ có Tạ Yên Nhiên, nhìn qua một lần thấy hẳn đói đến mặt cũng nhăn dúm dó, về sau mỗi lần đi đều

mang chút điếm tâm tới cho mọi người ăn, được ăn cho tới trước khi nàng rời đi.

Thượng Vũ thu đồ vật trên bàn, không dám nhìn Tạ Yên Nhiên, chỉ cảm thấy mình làm chuyện xấu, thanh âm nhỏ nhỏ tìm lấy cơ hoả tốc rời khỏi Thần Vương phủ. Chỉ còn lại có Tạ Yên Nhiên một mình đứng tại chỗ không biết đang nghĩ gì.

Bắc Đường Mặc Nhiễm từ đó về sau đều cùng Tạ Yên Nhiên ngắm hoàng hôn, mỗi ngày hoàng hôn đến đều đi thăm Tạ Yên Nhiên. Cùng nàng nhìn ngắm trời, tưới hoa cỏ, nói đông nói tây, đủ mọi chuyện nhảm nhí

Nhưng hôm nay Bắc Đường Mặc Nhiễm bận xử lý chính sự, vội vội vàng vàng chạy về phủ, lại không thấy Tạ Yên Nhiên trong viện. Trong viện to như thế, chỉ có Tiểu Hà một người ở vội tới vội đi.

Bắc Đường Mặc Nhiễm khắp nơi dạo qua một vòng, xoay người hỏi Tiểu Hà: “Tiểu Hà, tiểu thư nhà ngươi đâu?”

“Tiểu thư?” Tiểu Hà buông chậu hoa, vỗ vỗ lòng bàn tay dính đất, “Tiểu thư ở trong phòng ạ.”

“Ta mới từ trong phòng ra, không có người?”

“Không thể nào.” Tiểu Hà hoang mang rối loạn chạy vào phòng, lại hoang mang rối loạn chạy ra, “Sao lại thế này? Tiểu thư vừa nói thần đem chậu hoa chuyển đi, sau đó thần liền đi bê chậu hoa, cái khác, cái khác thần cũng không biết..... Ai da! Vương gia, ngài nói tiểu thư có phải hay không ra ngoài rồi?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhíu nhíu mày, xoay người đi tìm tiểu tử giữ cửa, nhưng mà tiểu tử giữ cửa nói rõ, hẳn ở đằng kia canh một buổi trưa, một cọng tóc của Tạ Yên Nhiên cũng chưa thấy.

Bắc Đường Mặc Nhiễm lại nhớ trước đây Tạ Yên Nhiên ở sau núi vương phủ mất tích, từ sau việc đó xảy ra, chàng liền tăng số người trông giữ ở đó. Vì thế Bắc Đường Mặc Nhiễm lại đến sau núi, nhưng mà người sau núi cũng nói rõ ràng, không thấy Tạ tiểu thư.

Bắc Đường Mặc Nhiễm yên tâm lại, chỉ cần không rời khỏi Thần Vương phủ, thì không phải vấn đề lớn. Thần Vương phủ lớn như vậy, có lẽ là nàng ở đâu đó dạo, lại quên báo cho Tiểu Hà một tiếng.

Bắc Đường Mặc Nhiễm lắc đầu, thở dài, không nghĩ tới hóa ra nàng thích náo loạn, thật không biết nàng trước kia mỗi ngày đều ngốc ở Tạ phủ thì làm sao chịu đựng.

“À.” Bắc Đường Mặc Nhiễm đột nhiên nhớ Tạ Yên Nhiên hay ẩn thân lên xem chàng tắm, “Không chừng ẩn thân chạy ra chưa muốn về.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm liền tiếp tục tìm, tìm một đường, thẳng đến thư phòng bên cạnh, nghe được bên trong truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt. Bắc Đường Mặc Nhiễm trong lòng nghi hoặc, tiến lên đẩy cửa, vừa đẩy cửa ra thì âm thanh trong phòng trong nháy mắt ngừng lại.

Bắc Đường Mặc Nhiễm vốn tưởng rằng có chuột náo loạn thư phòng, khi y đến gần án thư, nhìn thấy dưới án thư lộ ra một góc váy màu lam, Bắc Đường Mặc Nhiễm mới bừng tỉnh, hóa ra “chú chuột nhỏ” y đang tìm đã ghé đến nơi này.

Bắc Đường Mặc Nhiễm không tiếng động nở nụ cười, trong lòng bỗng nhiên nổi lên tâm tư trêu đùa, mở quạt xếp trong tay ra, ngửi khí mang lên vài phần nghiêm túc: “Đây là tiếng động gì? Chẳng lẽ thư phòng có chuột?”

Chàng vừa nói xong câu đó, án thư phía sau ngừng vài giây, liền truyền đến tiếng “Chi chi chi”. Bắc Đường Mặc Nhiễm xém chút không khống chế được vẻ mặt tươi cười, cố nén ý cười bẻ mềo đen lên.

“Thật sự có chuột, nào, người đi bắt đi.”

Vừa dứt lời, mềo đen liền nhảy ra ngoài, mà một góc váy áo màu lam kia giống như cũng phản ứng lại mà bắt đầu hoạt động. Nhưng di chuyển quá muộn, móng vuốt mềo đen lưu loát dẫm lên, Bắc Đường Mặc Nhiễm chỉ nghe được một tiếng kinh hô nho nhỏ, sau đó đó là tiếng thiếu nữ thấp giọng thương lượng.

Bắc Đường Mặc Nhiễm định thần nhàn nhã phe phẩy quạt đi đến: “Ồ, một con chuột thật lớn.”

Tạ Yên Nhiên đang cố gắng tóm y phục, muốn đem con mềo đang đứng trên góc áo đuối xuống, động tác bỗng dừng lại, hướng Bắc Đường Mặc Nhiễm đuối mềo đi, cũng không ngáng đầu.

“Sao vậy?” Bắc Đường Mặc Nhiễm ngữ khí ôn nhu, “Chú chuột nhỏ sao không nói? Vừa rồi không phải còn kêu rất tốt sao?”

Tạ Yên Nhiên cắn cắn môi, lúc này mới chậm rãi đứng lên, ngượng ngùng mà ngẩng đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Vương gia.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm lại bị cái ngẩng đầu của Tạ Yên Nhiên dọa sợ: “Mặt của cô làm sao vậy?”

Tạ Yên Nhiên nghe vậy sờ sờ mặt, kết quả sờ đến một tay màu đen, cuống quýt giải thích nói: “Cái này là, là..... Ách.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ánh mắt di chuyển, nhìn thấy giấy bút trên bàn và nghiên mực, trong lòng hiểu rõ: “Cô ở đây viết chữ?”

Tạ Yên Nhiên thấy dấu diêm không được, dứt khoát từ bỏ, ủ rũ cụp đuôi nói: “Không phải viết chữ, ta sao có thể biết viết chữ.....”

“Vậy, cô muốn học chữ?”

Tạ Yên Nhiên tự nhéo nhéo ngón tay hơn nửa ngày mới trả lời: “..... Tên của ta ta còn không thể viết.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn bộ dáng uể oải ỉu xiu của Tạ Yên Nhiên, trong lòng đột nhiên cũng có chút khổ sở, liền tươi cười, ôn nhu an ủi nàng: “Đây không phải chuyện gì lớn, cô hà tất gặt ta.”

Tạ Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Vương gia, ta làm loạn đồ của ngài, ngài không tức giận?”

“Tại sao phải tức giận?” Bắc Đường Mặc Nhiễm nâng tay, dùng ống tay áo lau mực nước trên mặt Tạ Yên Nhiên “Nếu cô muốn học, ta sẽ dạy cô.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Tạ Yên Nhiên vui vẻ, sau đó lại nghĩ gì đó, thật cẩn thận hỏi: “Vương gia ngài bận như thế, có gây phiền toái cho ngài không?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đang giúp nàng lau mặt liền dừng lại, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh bản thân năm mười sáu tuổi. Có một năm y yêu thích uống trà, thường xuyên tham gia các loại tiệc trà, cũng xem như tinh thông trà đạo. Tạ Yên Nhiên khi đó cùng lắm là một tiểu nha đầu, ngồi bên cạnh nhìn y uống mấy ly trà, mặt đầy tò mò.

“Mặc Nhiễm ca ca, trà đắng như vậy, huynh cũng uống được?”

“Trà tuy đắng, nhưng cũng có tư vị độc đáo.”

“Mặc Nhiễm ca ca, huynh thật lợi hại, ta cũng muốn học tập trà đạo. Nhưng có phải rất khó không?”

“Có gì khó, muội muốn học ta có thể dạy muội.”

“Thật không? Chỉ là, có gây phiền toái đến huynh không?”

“Không phiền.”

Ngày đó Tạ Yên Nhiên cười đặc biệt tươi, kéo cánh tay y mở miệng là gọi Mặc Nhiễm ca ca vô cùng vui vẻ, ngay cả Bắc Đường Dịch mặt than nhìn thấy hai con người này đột nhiên thân thiết cũng bày ra bộ mặt chịu không nổi. Bắc Đường Mặc Nhiễm lại chỉ cười, tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu, làm cho người ta thích, y tự nhiên cũng vui vẻ.

Khi đó Bắc Đường Mặc Nhiễm không ngờ về mặt trẻ con của tiểu cô nương kia ngày một trưởng thành, lại trở thành nữ tử ôn nhu duyên dáng yêu kiều, càng không ngờ bản thân và nàng sẽ mơ hồ dây dưa ở bên nhau.

Sau này, Bắc Đường Mặc Nhiễm bắt đầu đi theo tiên đế học tập chính sự, ước định trong buổi chiều hôm đó, chưa từng được thực hiện.

“Vương gia? Vương gia?”

Tiếng gọi của Tạ Yên Nhiên đem Bắc Đường Mặc Nhiễm kéo về hiện thực, Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn nữ tử trước mặt, hạ cánh tay vẫn luôn nâng lên xuống, cười cười, xoa đầu Tạ Yên Nhiên, giống như lúc bọn họ còn bé.

“Không phiền toái, Yên Nhiên, không phiền.”

Tác giả có lời muốn nói: Phim có một cái làm ta cảm thấy đặc biệt buồn cười trong cốt truyện chính là Thượng Vũ một người lớn như vậy, lại cùng một đám trẻ con bảy tám tuổi cùng nghe Bạch Vô Trần giảng bài, trong lòng còn muốn bản thân có tâm tư của thiếu niên.

Mặt khác chính là thực thích phim cổ trang nam chủ dạy nữ chủ viết chữ, tay cầm tay nha~ ta không viết tới, nhưng mọi người có thể tự tưởng tượng ha ha ha.

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 6

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 6

Edit by Yoo

Đảo mắt đã gần đến cuối năm, Tạ Yên Nhiên sức khỏe ngày một tốt lên, tuy rằng vẫn không nhớ lại chút gì, nhưng cũng không đến mức luôn té xỉu. Với mọi người mà nói, đều là chuyện tốt.

Lạc Phi Phi thường xuyên tới thăm Tạ Yên Nhiên, Tạ Yên Nhiên cảm thấy Lạc Phi Phi hoạt bát thú vị, cho nên luôn khoan dung hơn với Lạc Phi Phi trong việc nhắc về quá khứ.

Nhưng Lạc Phi Phi mỗi lần đi thăm Tạ Yên Nhiên, Bắc Đường Dịch luôn đi theo bên cạnh. Con gái người ta nói chuyện phiếm, hảnh lại chen vào, một người ngồi ở trong viện pha trà uống trà, rước lấy một đồng nhìn xem thường của Lạc Phi Phi. Nhưng bất kể Lạc Phi Phi tỏ vẻ về sau không cần đi theo, Bắc Đường Dịch vẫn kiên trì dính lấy.

Mọi người có khi trêu ghẹo Bắc Đường Dịch thích chiếm hữu, nhưng chỉ có Bắc Đường Dịch trong lòng biết, hảnh lo lắng nhất, là Lạc Phi Phi sẽ cùng Tạ Yên Nhiên kéo rắc rối phiền toái đến.

Chỉ nói khi Tạ Yên Nhiên còn là tiểu thư khuê các, trong đầu có một đồng khuôn sáo cũng có thể bị Lạc Phi Phi kéo theo uống rượu, kéo bè kéo lũ đánh nhau, hiện tại Tạ Yên Nhiên tựa như một trang giấy trắng càng không cần phải nói, sợ là Lạc Phi Phi nói mấy câu là có thể đem nàng ta náo loạn. Cho nên chẳng sợ nhận lại một đồng xem thường, Bắc Đường Dịch trước sau kiên trì ở cạnh nàng, cái gọi là gánh thì nặng mà đường thì xa. Nhưng mà, cho dù là Bắc Đường Dịch, cẩn thận mấy cũng có lúc sai sót.

Hôm nay Bắc Đường Dịch vội vàng xử lý chính sự, mà Lạc Phi Phi lại nhận được thư của Sở Thăng Nam từ ngàn dặm gửi tới, trong thư nói nàng ta và Bạch Vô Trần ít ngày nữa sẽ về Hoàng Đạo Quốc, còn mang về không ít đặc sản cho mọi người. Lạc Phi Phi quả thực vui vẻ muốn tại chỗ nhảy lên ba thước, vừa vịn Hạ Băng tiến cung, Lạc Phi Phi liền nhân lúc rảnh rỗi đưa theo Hạ Băng đến Thần Vương phủ.

Thần Vương phủ, Tạ Yên Nhiên vẫn như cũ ở trong sân ăn không ngồi rồi mà nhìn trời phát ngốc. Bắc Đường Mặc Nhiễm ban ngày phái người nói với nàng, hôm nay muốn ở hoàng cung nghị sự, sẽ về muộn, không kiểm tra chữ của nàng.

Tạ Yên Nhiên duỗi cái eo lười: “Khó có ngày rảnh rỗi.”

“Yên Nhiên!”

Tạ Yên Nhiên hướng đến nơi phát ra thanh âm, tâm trạng càng cao hứng phấn chấn khi thấy phía sau Lạc Phi Phi đang phất tay còn có lúm đồng tiền như hoa Hạ Băng.

“Phi Phi, Băng Băng!” Tạ Yên Nhiên phui phui váy, đứng lên đón người. “Sao hai người lại đến đây?”

“Mau, đừng nói nữa,” Lạc Phi Phi vung tay lên, “Ta rất vất vả trốn Long Đản chạy ra.”

Hạ Băng tiến về phía trước một bước, bám lấy cánh tay Tạ Yên Nhiên: “Yên Nhiên, cô biết không? Thăng Nam bọn họ sắp về tới.”

Lạc Phi Phi theo sát tiếp một câu: “Hơn nữa Thăng Nam còn đem cho chúng ta rất nhiều đặc sản! Không chừng sẽ rất quý nha ~”

Tạ Yên Nhiên cười ra tiếng: “Phi Phi, trong đầu cô toàn là tiền à?”

“Nghe cô nói kìa, đầu óc không nghĩ tiền còn có thể nghĩ gì?” Lạc Phi Phi ra vẻ cao thâm, “Nào nào nào, vào nhà nói, vào nhà nói.”

“Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi một bên cắn hạt dưa một bên nói chuyện, “Nghe nói gần đây Vương gia vẫn luôn ở giúp cô học bù à?”

“Học bù?”

“Chính là dạy học.”

“À,” Tạ Yên Nhiên hiểu được, “Đúng vậy, ngài ấy mỗi ngày sẽ bố trí bài tập cho ta, sau đó buổi tối tới kiểm tra.”

“Thật đúng là tốt quá, Yên Nhiên.” Hạ Băng cũng bắt một phen hạt dưa, “Ta nghe nói thần vương tài cao bát đẩu, có ngài ấy làm tiên sinh dạy học nhất định là rất tuyệt?”

Tạ Yên Nhiên dừng động tác cắn hạt dưa, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai người, trầm trọng lắc lắc đầu: “Việc ta hối hận nhất chính là nhờ ngài ấy tới dạy ta.”

Lạc Phi Phi cùng Hạ Băng liếc nhau, vẻ mặt nghi hoặc: “Tại sao thế?”

“Ngài ấy thật khủng khiếp.” Tạ Yên Nhiên một phen ném hạt dưa, “Mỗi ngày bố trí cả đống bài tập. Ta mỗi ngày, từ buổi sáng mở mắt ra bắt đầu liền phải đọc thơ cổ, đọc đến giữa trưa, cái này cũng chưa tính, buổi chiều còn muốn luyện chữ cùng luyện vẽ. Luyện chữ hai canh giờ, luyện vẽ ba canh giờ. Chờ đến khi luyện xong, ngài ấy đã trở lại, dùng cơm tối xong, ngài ấy bắt đầu kiểm tra bài tập của ta.”

Tạ Yên Nhiên đứng lên, càng thêm kích động: “Một cái đọc sai, ngài ấy liền ——”

“Ngài ấy liền đánh cô?” Lạc Phi Phi cũng một phen ném hạt dưa.

Tạ Yên Nhiên lắc đầu, ủy khuất ngồi xuống: “Ngài ấy không đánh ta. Nhưng sẽ xụ mặt, nhìn người như thế, trong ánh mắt áp ủ vô số phần nộ, thất vọng, đặc biệt dọa người.”

“Ta rốt cuộc cũng hiểu,” Tạ Yên Nhiên quả thực muốn khóc ra tới, “Thượng Vũ vì sao muốn đi theo Bạch Vô Trần học.....”

“Không thể nào,” Hạ Băng nhíu mày, “Ta nghe Đường Đường nói, thần vương tính cách rất ôn nhu.”

“Đó đều là biểu hiện giả dối!” Tạ Yên Nhiên đập bàn một cái, “Bên trong ngài ấy chính là ma quỷ hung tàn vừa quy cũ vừa nghiêm khắc lại hay bắt bẻ!”

“Chặc chặc chặc,” Lạc Phi Phi vẻ mặt cảm thán, “Xem Yên Nhiên của ta bị bức ép này, ủy khuất đến thế, thật là thảm!”

Ba người nhất thời đều là không nói chuyện, trong phòng an tĩnh lại, một lát sau, Lạc Phi Phi mới nhìn về phía Hạ Băng: “A, Băng Băng, cô và Đường Đường vẫn tốt chứ?”

Hạ Băng ngăn người, đối diện ánh mắt tò mò của hai người, chua xót mà cười cười: “Không có. Đó đều là lời huynh ấy nói trước đây. Ta gần đây tuy đều ở trong Đường Vương phủ, nhưng vẫn không gặp được huynh ấy. Ta nghĩ, huynh ấy là cố ý tránh ta.”

“Chỉ là,” Tạ Yên Nhiên lại nắm lên một tay hạt dưa, “Hôn ước của hai người không phải định rồi sao? Hai người vẫn là phải thành thân đó thôi.”

“Hôn ước có ích gì, nếu Đường Đường không muốn, ta có thể làm gì chứ.”

Lạc Phi Phi cầm tay Hạ Băng: “Băng Băng, ta cảm thấy cô không cần quá bi quan, theo ta thấy, Đường Đường đối với cô tuyệt đối vẫn là có cảm tình, bằng không trốn cô làm gì.”

Hạ Băng đối với ánh mắt an ủi của Lạc Phi Phi, cũng tươi cười, ý bảo các nàng không cần lo lắng.

“Ai nha!” Lạc Phi Phi đứng lên, “Xem hai người đi, một vì tình yêu lo lắng, một bị học tập tra tấn. Một chút đều không có bộ dáng thiếu nữ thời đại mới. Hiếm khi không có Long Đản ở bên cạnh quản ta, chúng ta cứ vui vẻ một bữa đi.”

Tạ Yên Nhiên phun rớt hạt dưa: “Nhạc a a là sao?”

Lạc Phi Phi cười xấu xa: “Cô không cần phải quản. Tin Phi tử nhan sinh sẽ mỹ mãn.”

Chính sự trong hoàng cung vừa mới kết thúc, không ít đại thần đã rời đi, chỉ còn lại ba chú cháu Bắc Đường Gia, Mai đại nhân và Trương đại nhân.

Bắc Đường Đường hướng ngoài cửa sổ nhìn: “Trời nhanh như vậy đã tối.”

Trương đại nhân nở nụ cười: “Sao vậy, Đường vương sốt ruột hồi phủ?”

Bắc Đường Đường cũng cười cười: “Ta gấp làm gì, vẫn là hoàng thúc càng sốt ruột đi.”

Mọi người đều nhìn về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm đang thu dọn đồ, Bắc Đường Mặc Nhiễm ngăn người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì. Lúc này Đức Hải vọt vào: “Hoàng Thượng, đã, đã xảy ra chuyện.....”

Bắc Đường Dịch nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương ——”

“Phi Phi?” Bắc Đường Dịch bối rối, “Phi Phi làm sao?”

Đức Hải rút cuộc thở đều: “Tô đại nhân phái người đến nói, nói là Hoàng Hậu nương nương, Đường —— không phải, Hạ Băng công chúa, còn có Tạ Tinh Chủ, ở trong viện Hồng Loan cùng vài người đánh nhau rồi!”

Mai đại nhân kêu ra tiếng: “Đánh nhau rồi?”

“Vâng, hình như là có mấy nam tử hiếu lắm, đối với Hạ Băng công chúa động tay động chân, sau đó Hoàng Hậu nương nương không nhịn được, liền động thủ.”

Bắc Đường Đường chưa nghe xong lời nói liền xông ra ngoài, Đức Hải vội vàng theo sát mọi người nói chuyện: “Có điều ba vị đều không sao, không có bị thương. Trước khi sự tình nghiêm trọng, Tô đại nhân kịp thời đến khống chế. Ngược lại là mấy nam tử kia, hình như bị đánh không nhẹ.”

Mọi người bình tĩnh lại, Bắc Đường Dịch thở dài: “Quả nhiên chuyện gì muốn đến rồi cũng sẽ đến.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nghe vậy quay đầu lại nhìn Bắc Đường Dịch liếc mắt một cái. Bắc Đường Dịch nhún vai, mặt than đối với Bắc Đường Mặc Nhiễm tỏ vẻ chính mình cũng hết cách, Bắc Đường Mặc Nhiễm lắc lắc đầu, phất tay áo bỏ đi.

Trong viện Hồng Loan, Tô Tâm Tiên nhẹ lay động quạt xếp xem náo nhiệt, Bắc Đường Đường vẻ mặt bất lực nhìn Hạ Băng đã say ôm cái bình rượu không buông tay. Tạ Yên Nhiên đứng ở một bên vì đang dạy bảo Lạc Phi Phi vỗ tay, mà Lạc Phi Phi say khướt còn dùng sức giáo huấn mấy nam tử bị đánh, kết quả không đứng vững, sắp phải ngã xuống, cũng may Bắc Đường Dịch đã đuổi đến, đem nàng ôm ở trong lòng ngực.

“Ui, Long Đản!”

Bắc Đường Dịch vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nàng chính là không thể an phận đúng không?”

Lạc Phi Phi cười hắc hắc, ôm lấy eo Bắc Đường Dịch, ở trong lòng ngực hăn dụi dụi.

Bắc Đường Mặc Nhiễm bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng đột nhiên có chút may mắn, cũng may Yên Nhiên không náo loạn như Lạc Phi Phi. Quay đầu nhìn mấy nam tử ngồi xổm trên mặt đất: “Hoàng Hậu vẫn là trước sau như một có thể lấy một địch mười.”

Một bên Tô Tầm Tiên cười ra tiếng: “Ngài nói cũng có phần đúng. Hạ Bã là say nên không sức đánh người không sai, Tạ Yên Nhiên tuy cũng say nhưng sức lực thì không kém. Lúc ta đến, nàng ta đang cào người cào đến hăng say .”

“Yên Nhiên! Tuyệt vời!” Lạc Phi Phi trong lòng Bắc Đường Dịch phụ họa. Mà sau khi Bắc Đường Mặc Nhiễm xuất hiện, Tạ Yên Nhiên vẫn an an tĩnh tĩnh mà đứng ở một bên không biết nên hỏi gì nói gì.

Bắc Đường Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn Tô Tầm Tiên một cái, sau đó vươn tay kéo Tạ Yên Nhiên đi. Không ngờ rằng Tạ Yên Nhiên lắc mình một cái trốn đến sau lưng Bắc Đường Đường.

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhíu mày: “Yên Nhiên, nàng trốn cái gì?”

Tạ Yên Nhiên từ sau lưng Bắc Đường Đường nhô đầu ra: “Vương gia, ngài muốn làm gì?”

“Ta không làm gì.” Bắc Đường Mặc Nhiễm xụ mặt, “Qua đây, Yên Nhiên, chúng ta về phủ.”

“Cùng lắm ta đi,” Yên Nhiên rụt về sau lưng Bắc Đường Đường, “Ngài tức giận, ta không qua đâu.”

Tô Tầm Tiên một bên xem náo nhiệt cười: “Tạ cô nương, vẫn là nhanh qua đó đi. Mặc Nhiễm sắp bốc hỏa rồi, chính là muốn hù chết người.”

“Đúng vậy, Yên Nhiên.” Lạc Phi Phi ở trong lòng Bắc Đường Dịch cầm bình rượu “Thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm đó.”

Bắc Đường Dịch liếc nhìn nữ tử say khướt trong lòng ngực một cái: “Nàng im miệng.”

Lạc Phi Phi bĩu môi, ủy khuất trầm mặc.

“Tạ Yên Nhiên,” Bắc Đường Mặc Nhiễm ngữ khí đã tăng thêm, “Qua đây.” Tạ Yên Nhiên vẫn không ý thức được Bắc Đường Mặc Nhiễm có chút tức giận, dựa vào phía sau Bắc Đường Đường chống cự.

“Ta mới không qua, ta qua ngài lại muốn mắng ta.” Tạ Yên Nhiên hướng về phía Bắc Đường Đường cười, “Đường Đường thật tốt, lớn lên đẹp trai, tính tình cũng tốt, mỗi lần nhìn ta đều cười hì hì. Không giống ngài, mỗi ngày đều bày ra một khuôn mặt.”

“Ta nào có mỗi ngày bày ra một khuôn mặt.” Bắc Đường Mặc Nhiễm nắm thật chặt quạt trong tay, “Nàng qua đây, ta sẽ không mắng nàng.”

“Cùng lắm thì ta đi.” Tạ Yên Nhiên tránh ở sau Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Ta muốn đến nhà Đường Đường chơi.”

“Không được!”

Bắc Đường Mặc Nhiễm thật sự tức giận, còn đến nhà hăn chơi, sau khi chơi còn tính làm gì?

Bắc Đường Mặc Nhiễm tiến một bước, một phen đem Tạ Yên Nhiên từ sau Bắc Đường Mặc Nhiễm kéo ra, giây tiếp theo, cây quạt liền không lưu tình chút nào đánh vào trên đầu Tạ Yên Nhiên.

“Ai u!”

Tạ Yên Nhiên che lại đầu, không thể tin được mà giương mắt nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Bắc Đường Mặc Nhiễm một câu hù tại chỗ.

“Tạ Yên Nhiên, nàng bị cấm túc!”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG CHƯƠNG 7

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 7

Edit by Yoo

Tạ Yên Nhiên đã ba ngày không cùng Bắc Đường Mặc Nhiễm nói chuyện. Cơm vẫn ăn, giấc vẫn ngủ, chỉ là lúc hoàng hôn đến lại không chịu lộ mặt, mỗi ngày đến lúc kiểm tra bài tập cũng để Tiểu Hà nói một tiếng thân thể không thoải mái, không có cách giao bài tập.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đại khái có thể đoán ra Tạ Yên Nhiên vì sao tránh y, nhưng hành vi tiêu cực của Tạ Yên Nhiên làm y không thể không hoài nghi Tạ Yên Nhiên rốt cục là vì giận y hay chỉ tìm cái cớ lười biếng không làm bài tập.

Tạ Yên Nhiên ba ngày không gặp Bắc Đường Mặc Nhiễm, Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng nghi hoặc ba ngày, vô số lần lăm bằm làu bàu với rùa đen, cuối cùng quyết định hỏi thăm suy nghĩ của người bình thường.

“Người nói xem, Yên Nhiên đang giận ta sao?”

Lúc Bắc Đường Mặc Nhiễm hơi do dự hỏi những lời này, Tô Tâm Tiên — người luôn tự xưng là trung tâm của hàng vạn đóa hoa, thân không phiến lá, rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà trợn trắng mắt.

“Mặc Nhiễm, ta nhớ ngài trước kia lúc theo đuổi Lạc Phi Phi có như vậy đâu. Do gần đây ngài mệt mỏi quá độ sao?”

“Nói gì đấy.” Bắc Đường Mặc Nhiễm nhíu mày, “Yên Nhiên và Lạc Phi Phi không giống nhau.”

Tô Tâm Tiên nhướng mày: “Phải, không giống nhau.”

“VẬY NGƯỜI NÓI XEM, NÀNG LÀ ĐANG TỨC GIẬN SAO?”

“Nàng ta, trăm phần trăm là đang tức giận.”

“Giận ta sao?”

“Không lẽ giận ta?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm trầm mặc, nửa ngày mới lại mở miệng hỏi: “VẬY, LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Tô Tầm Tiên vỗ phiến quạt trong tay, đang chuẩn bị mở miệng, sóng mắt di chuyển, mang theo ý cười: “Muốn khiến Tạ Yên Nhiên vui vẻ, có thể đi hỏi Đường vương điện hạ.”

“Đường Đường?” Bắc Đường Mặc Nhiễm mày nhăn càng thêm đậm, “Hỏi đệ ấy làm cái gì?”

Tô Tầm Tiên ý cười trên mặt càng thêm nồng hậu: “Đó không phải Tạ Yên Nhiên nói sao, Đường vương điện hạ, lớn lên soái, tính tình tốt, thích đến không chịu được.”

“Nàng ấy đâu nói bản thân thích đến không chịu được.”

“VẬY SAO?” Tô Tầm Tiên vẻ mặt vô tội mà gõ lên cây quạt, “Ta không nhớ. Ngài nhớ rõ mỗi một câu nàng ta nói à?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Tô Tầm Tiên, trong ánh mắt mang lên vài phần cảnh cáo. Tô Tầm Tiên thấy thế khẽ cười một tiếng:

“MẶC NHIỄM, TA NÓI THẬT. MUỐN NỮ NHÂN VUI VẺ, QUAN TRỌNG NHẤT CHÍNH LÀ GÃI ĐÚNG CHỖ NGỨA. TA THẤY, NGÀI CŨNG KHÔNG CẦN PHÁT SẦU, TRỰC TIẾP NHỜ ĐƯỜNG VƯƠNG ĐI GIÚP NGÀI LÀM THUYẾT KHÁCH THÌ TỐT RỒI. NÓI THẾ BÀO NHI? MỸ NAM KẾ ——”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đặt chén trà thật mạnh xuống bàn, lại trừng mắt nhìn Tô Tầm Tiên một cái, xoay người rời đi. Chỉ còn lại Tô Tầm Tiên một người tại chỗ thản nhiên tự đắc bình phẩm trà: “Quả nhiên, vấn đề xoay quanh nam nữ là thú vị nhất.”

Hội nghị Tinh Chủ chiều nay cực kỳ nghiêm túc, mọi người cơ hồ đều có thể nhìn ra thần vương tâm tình rất kém, nhưng vì sao thì không ai hiểu. Người duy nhất hiểu rõ là Tô Tầm Tiên thì lại bày ra bộ dạng không rõ, còn có vẻ mặt xem kịch vui.

Mai đại nhân tới gần Trương đại nhân, nhỏ giọng phát ra bức tức: “Người nói xem, ngày thường một mặt than Hoàng Thượng chưa tính, nay tại sao thần vương điện hạ cũng mặt than. Không khí lạnh như băng này, quả thực muốn đông chết người.”

“Người nhỏ giọng thôi,” Trương đại nhân tiếp cận thì thầm, “Người quên thần vương phát hỏa khủng bố bao nhiêu à.”

“Nhị vị Tinh Chủ.”

Tiếng Bắc Đường Mặc Nhiễm vô cảm xúc vang lên ở điện Tinh Chủ, Mai đại nhân cùng Trương đại nhân giật mình ngồi ngay lại, ngượng ngùng nhìn về Bắc Đường Mặc Nhiễm trên mặt viết ba chữ “Ta không vui.”

“Hội nghị Tinh Chủ nghiêm túc như vậy, sợ là không thích hợp cho nhị vị lo việc nhà. Nếu nhị vị Tinh Chủ có chuyện chưa nói xong, có thể nói xong rồi quay lại.”

“Ha hả ha hả,” Mai đại nhân cười mỉa nói, “Thần vương thật là hài hước, chúng ta nào có nói gì, không có gì để nói không có gì để nói, ha hả ha hả ha hả.”

Tiếng cười của Mai đại nhân dần thấp đi khi thấy vẻ mặt vô biểu tình của Bắc Đường Mặc Nhiễm, toàn bộ Tinh Chủ điện lâm vào sự trầm mặc. Bắc Đường Đường chịu không nổi sự ngượng ngùng này, chủ động nhảy ra muốn hòa hoãn không khí: “Hoàng thúc, kỳ thật hôm nay chỉ là hội nghị thường kỳ, chúng ta cũng không có gì chuyện quan trọng ——”

“Cái gì gọi là chuyện quan trọng?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm xụ mặt nhìn về phía Bắc Đường Đường, Bắc Đường Đường bị hỏi bày ra vẻ mặt ngốc, Tô Tâm Tiên bên cạnh vui sướng dựa lưng ghế xem kịch.

“Việc có liên quan đến trên dưới Hoàng Đạo Quốc, bất luận lớn nhỏ, đều là chuyện quan trọng.” Bắc Đường Mặc Nhiễm mặt vô biểu tình, lời nói không một chút khách khí, “Nếu phải giống như Đường vương mỗi ngày đều hi hi ha ha, sợ là toàn bộ Hoàng Đạo Quốc không có ai chấn chỉnh cả.”

“Ta ——” Bắc Đường Đường dỗi trừng lớn hai mắt.

Bắc Đường Mặc Nhiễm lại tiếp tục: “Đường vương tuổi cũng không nhỏ, lại luôn hồ nháo, không có một chút dáng vẻ hoàng thất, làm người không

yên lòng.”

“Theo ta thấy,” Bắc Đường Mặc Nhiễm quay đầu lại, “Nên sớm ngày hoàn thành hôn ước.”

“Nói rất đúng!” Lạc Phi Phi vốn đang ngây ngốc nghe được hai chữ hôn ước lập tức có tinh thần, “Nên hoàn thành hôn ước, hoàn thành hôn ước rất tốt. Đường Đường, tốt, tốt lắm!”

Bắc Đường Đường đối với Lạc Phi Phi bất lực: “Tốt cái gì ——”

“Đương nhiên là tốt.” Bắc Đường Mặc Nhiễm tiếp tục nói, “Ta thấy Đường vương không thể tự nhận thức. Với điều kiện của Đường vương, có người nguyện ý lấy đã không tệ, thế nhưng còn kén cá chọn canh.”

“Sao lại là có người đã không tệ?” Bắc Đường Đường khí thế đến đứng lên, “Hoàng thúc, Bắc Đường Đường ta cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim của Hoàng Đạo Quốc không tốt sao? Đưa mắt khắp Hoàng Đạo Quốc, cô nương nào không nói ta lớn lên soái, võ công cao, gia thế tốt, tính cách bổng.”

“Được.” Bắc Đường Dịch vẫn luôn trầm mặc thờ dài, “Hoàng thúc nói cũng có đạo lý, hôn ước nên đặt lên hàng đầu. Hôm nay cũng không có chuyện gì khác, tan họp đi. Hoàng thúc, không bằng ở lại trò chuyện, thế nào?”

Trong điện, Bắc Đường Dịch nhắc ấm trà giúp Bắc Đường Mặc Nhiễm châm trà: “Hoàng thúc hình như có tâm sự?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, mở miệng đáp: “..... Cũng không phải chuyện gì lớn.”

“À? Hoàng thúc không bằng nói ra. Có thể trầm giúp được đôi chút.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm xoa xoa ly: “Hoàng Hậu nếu tức giận, Hoàng Thượng sẽ làm sao?”

“Tức giận?” Bắc Đường Dịch suy tư, “Rất đơn giản, chuẩn bị cho nàng ấy một bàn ăn. Một bữa cơm, lập tức tâm trạng tốt.”

Thần Vương phủ, Bắc Đường Mặc Nhiễm tìm đại danh trù Hoàng Đạo Quốc tới chuẩn bị đồ ăn, một bên Mai đại nhân nỗ lực nói: “Lưu đại trù này, chính là đại trù tốt nhất phủ ta, thật kho tàng xương sườn, làm đến xuất thần nhập hóa.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm hơi hơi mỉm cười: “Đa tạ Mai đại nhân.”

“Không đáng ngại,” Mai đại nhân vung tay lên, “Chỉ là làm vài món ăn thôi mà.”

Đang nói, hạ nhân liền tiến vào thông báo: “Vương gia, đồ ăn đều đã đưa qua.”

“Thế nào?”

“Cái này..... Đồ ăn bày đây ra một bàn.....”

“Sau đó? Nàng có vui không?”

“Vui không tiểu nhân không biết, Tiểu Hà cô nương chỉ nói cảm tạ.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi.”

Vẫy tay cho hạ nhân đi xuống, Bắc Đường Mặc Nhiễm lại rơi vào trầm mặc. Mai đại nhân hiểu được, ha ha cười.

“Ta nói Vương gia, kỳ thật đi, muốn khiến nữ tử vui vẻ, vẫn là vàng bạc châu báu có tác dụng. Nữ nhi nào không yêu trang sức?”

“Mai đại nhân nói, cũng có đạo lý.”

Thượng Vũ và Tây Phong Liệt vẻ mặt nghi hoặc nhìn một đồng châu thoa vòng tay sáng lấp lánh trong phòng, liếc nhìn lẫn nhau vẫn không rõ có chuyện gì.

“Vương gia, ngài đây là.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đưa tay lên, ý bảo bọn họ đừng nói, phân phó hạ nhân: “Đưa qua đi.”

Hạ nhân hành lễ, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Thượng Vũ và Tây Phong Liệt từng người bê đồ theo nhau đi ra ngoài.

“Vương gia.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm lại đưa tay lên chặn, Thượng Vũ và Tây Phong Liệt liếc nhau, đành phải lần nữa yên tĩnh, cùng Bắc Đường Mặc Nhiễm chờ ở thư phòng.

Chẳng được bao lâu, những hạ nhân lại bê đồng trang sức còn nguyên quay lại.

“Sao vậy?”

“Vương gia, Tiểu Hà cô nương nói đa tạ, nhưng không cần.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhắm mắt, phất tay cho hạ nhân đi xuống, cả người trên người đều bắt đầu tản mát ra một loại khí tràng khủng bố. Thượng Vũ cùng Tây Phong Liệt lại liếc nhau, gật gật đầu, yên lặng lui đi ra ngoài.

“Vương gia.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm di tầm mắt khỏi sách, nhìn Thượng Vũ lén lút tiến vào: “Thượng Vũ? Chuyện gì?”

Thượng Vũ móc ra một quyển sách phóng lên trên bàn: “Vương gia, cái này cho ngài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đối với quyển sách nhú mày: “Đây là gì?”

“Cái này là.....” Thượng Vũ do dự, “Vật tốt. Nghe nói Hoàng Thượng chính là dựa vào cái này theo đuổi Hoàng Hậu, còn có Bạch đại nhân cũng là dựa vào cái này cùng Sở tướng quân tu thành chính quả.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm vươn ngón tay thon dài mở quyển sách: “Tìm, hoa, hỏi, liễu.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nâng mắt thấy vẻ mặt cầu khen ngợi cầu khích lệ của Thượng Vũ: “Quyển sách này từ đâu ra?”

“A?”

“Tô Tâm Tiên cho người?”

“Ách.....”

“Người cả ngày đang nghĩ gì? Tuổi còn nhỏ, xem loại sách này làm gì?”

“Ta.....”

“Trở về đem bồi thư chép mười lần.”

“Mười lần?!”

“Ừ?”

“À.....”

Thượng Vũ thở dài, ủy khuất nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, xoay người rời đi. Mà Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn quyển sách kia, chỉ cảm thấy phiền lòng, không kiên nhẫn rời khỏi phòng.

Bất tri bất giác lại đi đến trác viện của Tạ Yên Nhiên, Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn cửa hông, trong lòng bực bội còn có chút ủy khuất, rõ ràng muốn tốt cho nàng, không cảm kích thì thôi, còn muốn tức giận.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đang nghĩ ngợi, liền thấy Tạ Yên Nhiên một bên ăn điểm tâm một bên ra đến cửa, tầm mắt cả hai trùng hợp tương ngộ. Tạ Yên Nhiên sững sốt một chút, ngay sau đó liền phải xoay người chạy.

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhất thời sốt ruột cũng trực tiếp gọi theo: “Yên Nhiên!”

Tạ Yên Nhiên giật mình, dừng chân, không tình nguyện xoay người nhìn chàng. Bắc Đường Mặc Nhiễm nhất thời không biết nói gì, cứ như vậy trầm mặc trong chốc lát.

“Yên Nhiên, nàng còn giận ta sao?”

“Không có.” Tạ Yên Nhiên một ngụm cắn một nửa điểm tâm, “Ta nào dám giận thần vương, sợ là bị cây quạt đánh gãy xiêu.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm bất đắc dĩ: “Yên Nhiên.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm tiến vài bước, tới trước mặt Tạ Yên Nhiên: “Ngày ấy đánh nàng là ta không đúng, ta xin lỗi.”

Tạ Yên Nhiên giương mắt nhìn chàng, không nói gì.

“Muốn ta làm gì, nàng mới không giận nữa?”

“Ta nói có ích gì, ngài cũng không đồng ý.”

“Ta đồng ý, nàng nói cái gì ta cũng đồng ý.”

“Vậy,” Tạ Yên Nhiên đôi mắt sáng lên, nỗ lực duy trì vẻ lãnh đạm, “Ngài không được cấm túc ta.”

“Được. Có điều nàng về sau không được uống rượu nháo sự.”

“Ta nào có nháo sự, là bọn họ khi dễ chúng ta. Vậy về sau có người khi dễ ta làm sao?*

“Có người khi dễ nàng thì tới tìm ta.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nói chắc chắn, Tạ Yên Nhiên ngăn người, dời tầm mắt khỏi Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Ngoài ra, ngài giao bài tập quá nhiều, ta yêu cầu giảm một nửa.”

“Giảm một phần ba thế nào?”

“Ngài vừa nói cái gì cũng ——”

“Được được được, giảm một nửa, giảm một nửa.

“Còn có.....”

Sắc trời gần đến hoàng hôn, Tạ Yên Nhiên nói hăng say, cả người đều mặt mày hớn hở, Bắc Đường Mặc Nhiễm cười nhìn nàng, chỉ cảm thấy một tảng đá lớn trong lòng đã buông.

“Yên Nhiên.”

“Ừ?”

“Không có gì.”

“Sao vậy?”

“Chỉ là, muốn gọi tên của nàng.”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 8

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 8

Edit by Yoo

Hoàng Đạo Quốc gần đây rất náo nhiệt, nguyên nhân vì Bạch đại nhân và Sở tướng quân đi chơi xa cuối cùng đã về nước, hơn nữa còn bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ náo nhiệt.

Trên dưới Hoàng Đạo Quốc nhớ đến Bạch đại nhân mặt dày mày dạn quần lầy Sở tướng quân nhiều năm như vậy, trước đó còn sợ không thành, cuối cùng vẫn có được kết cục đại đoàn viên, thật sự làm người khác ngưỡng mộ. Cho nên trong những ngày này mọi người đều cao hứng phấn chấn, Tạ Yên Nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng Tạ Yên Nhiên không nhớ rõ quá khứ, nói chuyện với Bạch Vô Trần và Sở Thăng Nam chỉ có thể lễ phép mỉm cười, nhưng lần đầu giúp giăng đèn kết hoa, Tạ Yên Nhiên bề ngoài bình tĩnh vẫn là cất dấu chút hân hoan nho nhỏ. Tạ Yên Nhiên che giấu rất tốt, chỉ lộ ra chút ít hưng phấn không dễ làm người ta phát hiện, ngược lại người đem tất cả đều tùy tiện biểu lộ ra ngoài, chính là Lạc Phi Phi.

Từ sau khi Sở Thăng Nam và Bạch Vô Trần trở lại Hoàng Đạo Quốc, còn tuyên bố quyết định tổ chức lễ thành thân, Lạc Phi Phi phảng phất càng thêm hưng phấn, hơn nữa tự chủ bản thân phải vì buổi thành thân này mà lên kế hoạch, từ việc nhỏ đến hết thấy việc lớn. Mà Yên Nhiên cũng bị Lạc Phi Phi ảnh hưởng, kích động tỏ vẻ chính mình cũng muốn vì hôn lễ góp một phần lực.

Nhưng Lạc Phi Phi có chút do dự, ngượng ngùng lén dò hỏi Tạ Yên Nhiên. “Yên Nhiên, cô đến giúp đỡ cho hôn lễ thì không thành vấn đề, nhưng Vương gia có biết không?”

“Cô nói Bắc Đường Mặc Nhiễm? Ngài ấy đương nhiên biết.”

Tạ Yên Nhiên lôi kéo Lạc Phi Phi ngồi xuống:

“Phi Phi, cô không cần lo, ngài ấy không có ý kiến.”

“Vây là tốt rồi.” Lạc Phi Phi yên tâm, sau đó lại phát hiện có chút không đúng, “Khoan đã, Yên Nhiên, cô vừa gọi Vương gia là gì?”

“Bắc Đường Mặc Nhiễm đó.”

“Sao cô không gọi ngài ấy là Vương gia?”

“À, Tạ Yên Nhiên cầm lấy điểm tâm trên bàn, ăn một miếng, “Hôm nọ bọn ta nói chuyện, cảm thấy gọi lão Vương gia có vẻ hạ thấp đáng vẻ nhất đẳng, có chút không tốt. Cho nên, sau này ta đã gọi tên ngài ấy, cho tiện ở chung.”

Lạc Phi Phi cười rộ lên, vui mừng vỗ vai Tạ Yên Nhiên: “Được đó, Yên Nhiên, nông nô xoay người đem ca xướng. Với tốc độ này của cô, nhanh thôi sẽ thành Vương phi.”

Tạ Yên Nhiên ngừng ăn, nghi hoặc nhìn Lạc Phi Phi: “Cô nói gì? Trở thành gì?”

Lạc Phi Phi ngăn người: “Ách, không có gì, không có gì.”

Tạ Yên Nhiên nhú mày muốn hỏi tiếp, Lạc Phi Phi vội vàng chuyển đề tài: “Nào nào nào, ta giới thiệu cho cô một chút về hôn lễ. Đừng ăn, nghe ta nói.”

Tạ Yên Nhiên bị bắt bỏ điểm tâm xuống, tuy vẫn còn nghi hoặc, nhưng vẫn tập trung chú ý nghe Lạc Phi Phi giới thiệu hôn lễ.

Tạ Yên Nhiên hạ quyết tâm nhất định phải làm tốt, nhất định phải làm tốt nhiệm vụ được giao, để mọi người biết tuy rằng Tạ Yên Nhiên mất trí nhớ, nhưng là nàng vẫn rất có năng lực.

Nhưng sự thật luôn khiến ta không thể toại nguyện.

Tạ Yên Nhiên cùng lắm giúp đỡ ba ngày, cũng đã trở thành hố đen. Lúc chuẩn bị món ăn cho hôn lễ, ở từ lâu không cần thận làm đồ quầy rượu người ta, khắp mặt đất rồi tinh rồi mù không chỉ có rượu, còn có trái tim

của ông chủ tửu lâu; vì vậy đổi nhiệm vụ thành chuẩn bị hoa tươi, không biết vì sao lại đem dưỡng dương của người đổ đi, một mảnh hoa điền đang yên đang lành bị gặm hồng; vì thế lại đổi nhiệm vụ, đi bố trí hiện trường, kết quả móc phải dải lụa hồng, đem dải lụa đẹp để tất cả đều kéo rơi xuống dưới.

Theo miêu tả của người ở hiện trường, lúc ấy mọi người đều dừng việc đang làm, cùng nhau ngốc ngốc, ngơ ngác nhìn những dải lụa hồng từ trên rơi xuống dưới, không chỉ dải lụa hồng, mọi người cũng muốn hồng theo.

“Ta nói Tạ Tinh Chủ à” Mai đại nhân ôm ngực sắp khóc ra tới, “Rốt cuộc ngài đến giúp hay đi quấy rối thế, rượu và hoa kia, ngài biết bồi thường bao nhiêu không? Quốc khố hư không, sao ngài lại đối xử với ta như thế?”

“Mai Mai!” Lạc Phi Phi ném lên tay Mai đại nhân một cái tát, “Ngài có ý gì? Yên Nhiên không phải cố ý. Chẳng qua không thuận thực thôi mà.”

Mai đại nhân đánh lên cánh tay Lạc Phi Phi: “Chờ ngài ấy thuận thực, ta cũng phá sản!”

Lạc Phi Phi trừng mắt: “Chỉ người có miệng, cả ngày làm nhảm!”

“Phi Phi.” Tạ Yên Nhiên cắt ngang hai người, “Kỳ thật Mai đại nhân nói có lý, ta không cần gây thêm phiền phức mọi người.”

“Không có, Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi đau lòng bám tay Tạ Yên Nhiên, “Cô đừng nghe hắn nói bừa ——”

“Phi Phi, ta không sao.” Tạ Yên Nhiên cười vỗ tay Lạc Phi Phi, “Ta cố vũ mặt tinh thần cho mọi người, cố lên, ta về trước.”

Hôm nay Bắc Đường Mặc Nhiễm giải quyết xong chính sự cũng đã khuya, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nhất thời hứng khởi, liền muốn ra ngoài dạo một chút. Lúc đến hoa viên, nhìn thấy Tạ Yên Nhiên lẻ loi một mình ngồi ngắm trăng phát ngốc.

Bắc Đường Mặc Nhiễm dừng bước, đứng xa nhìn Tạ Yên Nhiên ngơ ngác nhìn trăng, nàng hình như có tâm sự, thỉnh thoảng lại thở dài. Bắc Đường Mặc Nhiễm gõ gõ quạt xếp trong tay, đi đến gần.

“Nếu không phải bên cạnh ngài có ánh đèn, ta còn tưởng rằng Thần Vương phủ có quý.”

Tạ Yên Nhiên uể oải cúi đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Ma quỷ trong phủ ngài cũng vô dụng giống như ta sao?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ngồi xuống bên cạnh nàng, trên mặt không giảm ý cười: “Vô dụng hay không ta không biết, cùng lắm, bọn chúng sẽ không giống ngài, có thể khiến Mai đại nhân tức đến dậm chân.”

Tạ Yên Nhiên thu hồi tầm mắt: “Ngài cũng chê cười ta.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm cười thành tiếng: “Ta nào có chê cười ngài, ta là khâm phục ngài. Sự tích ba ngày của ngài đã truyền khắp thành. À, không những trong thành, người của Xà Phu Thôn ngoài thành đều đã biết.”

“Ai nha!” Tạ Yên Nhiên đứng dậy trừng mắt nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Bắc Đường Mặc Nhiễm, ngài thật phiền phức!”

Bắc Đường Mặc Nhiễm chỉ cười không nói, phe phẩy quạt xếp nhìn Tạ Yên Nhiên. Tạ Yên Nhiên thở dài, lại nằm bò trên bàn.

“Mặc Nhiễm.”

“Ừ?”

“Ta trước kia cũng vô dụng như vậy sao?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm dừng tay, Tạ Yên Nhiên của trước đây, là một Tạ Yên Nhiên hào phóng khéo léo, mang theo ý cười dịu dàng, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều suy xét kỹ càng, là một Tạ Yên Nhiên vô cùng hoàn mỹ.....

Nhưng thật lâu trước đây, nàng rõ ràng không phải như vậy. Khi đó nàng cột hai búi tóc, lúc đến hoàng cung sẽ chạy theo bọn họ, bị Bắc Đường Đường trêu chọc sẽ giận dữ, nhìn thấy điểm tâm đôi mắt sẽ cong thành trăng non, Tạ Yên Nhiên khi đó và Tạ Yên Nhiên hiện tại không có gì khác nhau. Những tưởng nàng sẽ thay đổi theo thời gian, nhưng có lẽ, nàng chưa bao giờ thay đổi, nàng chỉ là khoác thêm một lớp áo ngoài, mà bản thân cũng nhìn không rõ.

“Nàng của trước đây và hiện tại không có khác biệt gì lớn.”

Tạ Yên Nhiên giương mắt nhìn chàng: “Thật không?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ôn hòa cười, vươn tay nhẹ nhàng giúp Tạ Yên Nhiên vén sợi tóc rối ra sau đầu: “Đúng vậy. Chỉ là so với hiện tại sẽ thông

minh hơn một chút, ôn nhu hơn một chút, hiểu chuyện hơn một chút, giỏi hơn một chút ——”

“Được được được.” Tạ Yên Nhiên bịt hai tai, “Lẽ ra ta không nên hỏi ngài, càng chịu thêm đả kích.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm cười thu tay, tiếp tục phe phẩy quạt xếp: “Yên Nhiên, nàng hiện tại cũng rất tốt, không phải sao?”

Tạ Yên Nhiên buông hai tay xuống, rầu rĩ nói: “Ta không cảm thấy hiện tại không tốt, chỉ là cảm thấy..... Có chút khó khăn.”

“Ta thật thâm..... Việc trước kia đều quên sạch thì thôi, việc trước kia có thể làm cũng không làm được. Các người nói ta là Tinh Chủ tinh Cự Giải, nhưng dị năng của ta cũng không dùng được..... Thật vô dụng.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm suy nghĩ hỗn loạn, nhìn không được muốn mở miệng hỏi một vấn đề chàng vẫn luôn thắc mắc: “Yên Nhiên”

“Ừ?”

“Nàng có thích ai không?”

Tạ Yên Nhiên liếc mắt nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm một cái: “Ngài nghiêm túc sao? Ngài rõ ràng biết ta mất trí nhớ.”

“Ý ta là, nếu, chỉ là nếu, nàng quá thích một người, thích rất lâu rất lâu, nhưng hẳn không thích nàng, cũng không thể nói không thích, chỉ là, hẳn chưa thể đáp lại, nàng..... có hận hẳn không?”

Tạ Yên Nhiên nhíu nhíu mày: “Vì sao lại hận hẳn? Hẳn không làm gì sai cả, hẳn chỉ là không thích ta thôi.”

“Vậy nếu hẳn thích người khác làm tổn thương nàng?”

“Ta cũng sẽ không hận hẳn. Ta thích ai là lựa chọn của ta, hẳn thích ai là lựa chọn của hẳn, không thể vì ta chọn thích hẳn mà trách cứ ta, cũng không thể vì hẳn không thích ta mà đi trách hẳn. Tình cảm vốn dĩ không dễ khống chế, không phải sao?”

“Cùng lắm,” Tạ Yên Nhiên như đang suy tư, “Nếu vì hẳn thích người khác mà khiến ta đau khổ, có khả năng ta vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại hẳn.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ngăn người: “Nếu hẳn không còn thích người kia nữa thì sao?”

“Vậy hẳn sẽ thích ta sao?” Tạ Yên Nhiên nhìn về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“..... Không biết.”

Tạ Yên Nhiên nở nụ cười: “Mặc Nhiễm, ngài hôm nay thật kì quái, hỏi toàn chuyện quái quái, biểu tình cũng quái quái. Ngài sao thế? Bị bệnh à?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm cúi đầu, xả ra một mặt cười khổ. Tạ Yên Nhiên không chú ý tới, duỗi cái eo lười: “Bất quá nói với ngài nhiều như vậy, ta cảm thấy tâm tình cũng không quá tệ. Ta về đây, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn Tạ Yên Nhiên nhắc đèn lồng bên cạnh rồi khỏi đình, sau đó bỗng nhiên xoay người lại.

“Mặc Nhiễm, ta là người rất kiên nhẫn, ta có thể đợi từ khi mặt trời mới mọc đến khi trăng lên cao, cũng có thể từ thảo trường oanh phi chờ đến tuyết mùa đông tan mất. Cho nên ta nghĩ, nếu ta thật sự thích ai đó, ta nguyện ý chờ hẳn, chờ bao lâu cũng được, đến khi ta không còn thích hẳn nữa mới thôi.”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 9

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 9

Edit by Yoo

Hôm nay là hôn lễ của Bạch Vô Trần và Sở Thăng Nam, Tạ Yên Nhiên phá lệ dậy sớm. Bắc Đường Mặc Nhiễm luôn có thói quen dậy sớm có chút kinh ngạc nhìn Tạ Yên Nhiên.

“Sao hôm nay lại dậy sớm như thế?”

“Ta muốn đến giúp đỡ.”

“Còn muốn giúp?”

“..... Ngài muốn xem náo nhiệt à?”

Tạ Yên Nhiên liếc mắt nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm đang cười: “Phi Phi nói, hôm nay ta và Băng Băng phụ trách thủ vệ, đây chính là nhiệm vụ lớn.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm gật gật đầu: “Vậy Yên Nhiên hôm nay gánh trọng trách lớn rồi.”

“Chứ gì nữa.” Tạ Yên Nhiên chồm qua, “Mặc Nhiễm, ngài muốn cùng ta đến Sở phủ đợi không?”

“Ta không đi.” Bắc Đường Mặc Nhiễm mở quạt xếp, “Hôm nay vẫn có công vụ. Giải quyết xong công vụ, ta sẽ đi cùng Hoàng Thượng bọn họ.”

“Vậy thôi.” Tạ Yên Nhiên lúm đồng tiền như hoa, “Mặc Nhiễm, món ăn hôm nay nhất định rất tuyệt, ngài vạn đừng bỏ lỡ, nhất định phải đến đúng giờ.”

“Ta sẽ.”

“Ta đợi ngài.”

Sở phủ, Sở Thăng Nam một thân hỉ phục ngồi ở trên giường, Lạc Phi Phi bên cạnh một bên giúp nàng sửa sang y phục một bên nói không ngừng: “Thăng Nam, tuy cô ngày thường luôn trang điểm giống nam nhân, có điều hôm nay mặc hỉ phục, vẫn rất là xinh đẹp.”

Hạ Băng cười rộ lên: “Phi Phi, cô rốt cục là khen Thăng Nam, hay là tổn thương Thăng Nam thế?”

“Đương nhiên là khen,” Tạ Yên Nhiên lưu loát tiếp lời, “Phi Phi của chúng ta, có một bộ ‘phương pháp khen người’ rất độc đáo.”

“Ai, Tạ Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi ngừng động tác, “Ta phát hiện gần đây lá gan của cô càng lúc càng lớn. Đều là Vương gia cho cô à.”

“Có điều Phi Phi...” Hạ Băng có chút nghi hoặc, “Sao hôm nay cô không cùng chúng ta làm cái gì mà phù dâu ý?”

“Đây là tập tục ở chỗ ta, đã kết hôn không thể làm phù dâu.”

Hạ Băng suy tư gật gật đầu: “Ra là vậy.”

“Cho nên,” Lạc Phi Phi lại cười xấu xa, “Cô và Yên Nhiên phải nắm chặt, bằng không sẽ là người cuối cùng xuất giá.....”

“Vậy khẳng định là ta rồi.” Tạ Yên Nhiên cầm lấy một miếng điểm tâm, “Băng Đăng và Đường Đường chuyện tốt sắp đến, mà ta cả bóng người cũng chưa có.”

Lạc Phi Phi xoay chuyển đôi mắt, ngồi xuống bên cạnh Tạ Yên Nhiên: “Yên Nhiên, ta cảm thấy cô không cần tìm đâu xa, cô có thể nhìn một người bên cạnh.”

“Bên cạnh ta?” Tạ Yên Nhiên trong miệng căng phồng, suy xét trong chốc lát, “Mai đại nhân?”

“Ta khinh!” Lạc Phi Phi trực tiếp phản ứng dọa Tạ Yên Nhiên và Hạ Băng một nhát, “Cô nghĩ gì đó! Mai Mai là hảo tử muội của chúng ta, sao cô lại có suy nghĩ này.”

Tạ Yên Nhiên ủy khuất: “Ta đâu có nghĩ gì, không phải cô nói làm ta nhìn người bên cạnh sao?”

“Ta nói Vương gia đó. Cô cảm thấy Vương gia thế nào?”

“Vương gia? Bắc Đường Mặc Nhiễm?”

Lạc Phi Phi tràn ngập chờ mong gật gật đầu, Tạ Yên Nhiên không nhịn cười ra tiếng, nhân tiện phun bánh quy lên mặt Lạc Phi Phi.

“Phi Phi, cô nghĩ đi đâu thế? Ta và Mặc Nhiễm sao có thể?”

Lạc Phi Phi bi tráng lau sạch vụn bánh quy trên mặt: “Sao lại không có khả năng?”

Tạ Yên Nhiên cũng vươn tay thay Lạc Phi Phi lau mặt: “Ta nghe hạ nhân trong vương phủ nói. Hoàng Đạo Quốc từ trên xuống dưới, từ nam đến nữ, từ già đến trẻ đều biết, thần vương, ngài ấy là một người con ngoan. Thân cao tám thước, trường thân ngọc lập, phong độ nhẹ nhàng, ôn tồn lễ độ, không chỉ có võ công cao cường, còn học thức uyên bác. Bỏ qua mấy tin đồn kỳ quái với Tô Tâm Tiên, đệ nhất phú thương của Hoàng Đạo Quốc, thì chỉ đơn giản với điều kiện đó, thần vương Bắc Đường Mặc Nhiễm vẫn luôn là đối tượng tốt nhất để các thiếu nữ hoài xuân mơ mộng.

“Cô nghe được cái gì thế? Chuyện này ai nói thật không đáng tin quá rồi?”

“Có thể dùng từ khoa trương, nhưng trong tư tưởng là không thay đổi được.” Tạ Yên Nhiên nhún nhún vai, “Tóm lại một câu, Hoàng Đạo Quốc có một nửa nữ tử đều thích thần vương, còn có một nửa, đều đã gả chồng.”

“Bọn họ thích cũng vô dụng,” Hạ Băng nói chuyện, “Việc này vẫn là xem bản thân Vương gia.”

“Không sai, bọn họ thích cũng vô dụng.” Lạc Phi Phi bắt lấy tay Tạ Yên Nhiên, “Trọng điểm là cô có thích không?”

“Ta —— trọng điểm là Bắc Đường Mặc Nhiễm có thích hay không.” Tạ Yên Nhiên tránh khỏi tay Lạc Phi Phi, đứng lên, “Cô hỏi ta làm gì.”

“Cô —— ta ——” Lạc Phi Phi nhất thời không biết nói gì, đành phải xua xua tay, “Tim ta mệt.”

Hạ Băng cười cười, nhìn Sở Thăng Nam trước sau im lặng: “Thăng Nam, cô làm sao vậy? An tĩnh như thế.”

“Ta.....” Sở Thăng Nam hít sâu vài hơi, “Có chút.....”

“Khẩn trương?”

Sở Thăng Nam gật gật đầu, Lạc Phi Phi lắc đầu, vẻ mặt hận như sắt không thành thép: “Ta nói Thăng Nam, con cũng sinh rồi còn khẩn trương cái gì? Đúng rồi, con của cô đâu?”

“Ma ma bế rồi.” Sở Thăng Nam nghĩ nghĩ, đột nhiên đứng lên, “Không được, ta đi xem.”

Ba người Tạ Yên Nhiên vội vàng ngăn cản Sở Thăng Nam: “Ngồi xuống! Làm gì có tân nương tử nào ngày đại hôn đi lung tung?”

“Chỉ là ——”

“Ta đi xem!”

Tạ Yên Nhiên an ủi nói: “Ta đi xem, được không?”

“Cũng đúng, phòng thứ ba ở hướng đông.”

“Phòng thứ ba hướng đông.”

“Ừ.”

“Không thành vấn đề, yên tâm.”

Tạ Yên Nhiên khép cửa phòng, xoay người tìm phòng. Lúc vừa đến, vừa vặn ma ma đang bê thuốc đứng cạnh đứa trẻ.

“Tạ Tinh Chủ.”

“Không cần đa lễ, đây là cái gì?”

“Hồi Tạ Tinh Chủ, thiếu gia gần đây có chút ho khan, thuốc này là trị ho khan.”

“À,” Tạ Yên Nhiên gật gật đầu, “Không cần để ý ta, thuốc quan trọng.”

Ma ma hành lễ, xoay người dứt thuốc cho đứa trẻ. Chỉ là đứa trẻ giống như không chịu được thuốc đắng, thuốc tới gần đã bị nó khóc nháo hất đổ.

Chén thuốc rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, nước thuốc đen nhánh theo chén bạch xứ bị chia năm xẻ bảy chảy xuôi, vẽ ra hình ảnh đáng sợ.

Lúc Bắc Đường Mặc Nhiễm và Bắc Đường Gia huynh đệ vừa tới Bạch phủ, hi yến đã bắt đầu. Bọn họ vừa mới ngồi xuống, liền nhìn thấy Lạc Phi Phi vội vội vàng vàng chạy vào.

“Vương gia,” Lạc Phi Phi đem Bắc Đường Mặc Nhiễm kéo đến một góc, “Ngài thấy Yên Nhiên đâu không?”

“Ừ?”

“Là thế này. Lúc ở Sở phủ, Yên Nhiên đi thăm con của Thăng Nam, sau đó vẫn chưa trở về. Ma ma nói cô ấy đã sớm đi rồi, nhưng chúng ta vẫn luôn đợi đến khi Bạch Vô Trần tới đón tân nương cũng không thấy cô ấy.”

“Vây.....” Bắc Đường Mặc Nhiễm giương mắt nhìn nhìn bốn phía cười đùa, “A, Yên Nhiên đã hồi phủ.”

“Hồi phủ?”

“Đúng vậy, nàng ấy nói thân thể tạm thời không thoải mái, còn nhờ ta nói với các người một tiếng. Đều trách ta tới quá muộn nên quên mất.”

“Ra là vậy,” Lạc Phi Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Yên Nhiên không sao thì ta an tâm rồi. Vây, Vương gia, ngài ngồi đi, ta đi đây.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không thể an tâm, để Bạch Vô Trần tiếp khách, vội vàng vàng đuổi đến Sở phủ.

Đêm tối đường dài, Bắc Đường Mặc Nhiễm ở trong rừng cây sau núi Sở phủ nghiêng ngả lão đảo bước đi, không giống lúc trước có người bên cạnh, cũng không thể nghĩ nhiều như vậy. Lúc này y vô cùng bất an, trong rừng cây tìm kiếm Tạ Yên Nhiên. Tâm tình trong chốc lát liền bực bội, trong chốc lát lo lắng, trong chốc lát nghĩ tìm được Tạ Yên Nhiên nhất định phải mắng nàng một trận, trong chốc lát nghĩ chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.

Sau đó dưới ánh trăng, nhìn thấy Tạ Yên Nhiên thu mình ngồi dựa vào cây đại thụ.

Trên người nàng vẫn là y phục màu hồng khi nói sẽ gặp lại y lúc sáng, châu ngọc trên đầu không còn ngay ngắn, nàng dựa vào đại thụ, ôm vây lấy đầu gối, hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm mặt đất, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nước nở.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đứng cách vài bước nhìn nàng, những phần nộ, nôn nóng, bất an khi này đều kỳ dị biến mất, chỉ có bi thương chậm rãi dâng lên trong lồng ngực đang quay cuồng.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đến trước mặt Tạ Yên Nhiên, ngữ khí ghen ngào: “Nàng ở đây làm gì?”

Tạ Yên Nhiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn y, nước mắt loang lổ ở trên mặt được ánh trăng chiếu rọi rõ ràng đến mức giống như đang khắc vào trong lòng Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“Mặc Nhiễm, ta nhìn thấy rất nhiều việc. Không đúng,” Tạ Yên Nhiên lại cúi đầu, nước mắt từng hạt lớn rơi xuống, “Là ta nhớ ra rất nhiều chuyện.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm rũ xuống mắt, vén y phục ngồi xuống cạnh nàng:
“Là chuyện gì?”

“Có một người, một người rất đáng sợ,” Tạ Yên Nhiên khóc thành tiếng,
“Tiếng mưa rơi rất lớn, có chén thuốc đen nhánh, mảnh sứ vỡ vụn, còn có máu tươi, thi thể, nữ nhân bị điên..... Ta vẫn luôn gọi, vẫn luôn gọi, chỉ là, chỉ là không có người, không có ai tới cứu ta, ta rất sợ, ta rất sợ——”

“Yên Nhiên.” Bắc Đường Mặc Nhiễm cắt ngang mạch cảm xúc tồi tệ của Tạ Yên Nhiên, ngữ khí ôn nhu, “Đều đã qua rồi.”

Tạ Yên Nhiên nức nở: “Qua rồi?”

“Đúng vậy,” Bắc Đường Mặc Nhiễm vươn tay giúp Tạ Yên Nhiên lau đi nước mắt, “Đều qua rồi. Cho nên đừng khóc, không phải sợ, đều kết thúc cả rồi..”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đem Tạ Yên Nhiên hai dòng nước mắt ôm vào trong lòng ngực: “Ta cam đoan với nàng, những chén thuốc, máu tươi, thi thể đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Tạ Yên Nhiên dựa vào lòng ngực ở Bắc Đường Mặc Nhiễm, ngửi thấy mùi đàn hương duy nhất của y. Cái ôm này đột nhiên khiến nàng thấy quen thuộc, cùng ánh trăng sáng tỏ, tiếng gió rào rạt, đều làm nàng cảm thấy quen thuộc, giống như rất lâu trước kia nàng cũng từng vọt vào lòng ngực y mà ôm, nước mắt và gió đêm lạnh, nỗ lực hồi phục trái tim của bản thân đang cuồn loạn.

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 10

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 10

Edit by Yoo

Tạ Yên Nhiên mấy ngày nay đều gặp ác mộng, trong mộng là ảo ảnh hình thù kỳ lạ, kỳ quái, hỗn tạp máu tươi cùng tiếng khóc, khiến Tạ Yên Nhiên hàng đêm không được an bình.

Nhưng Tạ Yên Nhiên không nói với ai, mỗi ngày đều bày ra bộ dáng vui vẻ như cũ, cùng Lạc Phi Phi nói chêm chọc cười, cười kinh thiên động địa, lúc cúi đầu xuống nước mắt muốn rơi kịp nói đỡ một câu: Cô xem cô làm ta cười chảy nước mắt.

Nhưng Tạ Yên Nhiên trong lòng tự hiểu, chính mình căn bản cười không nổi, đều là giả, là nàng giả vờ. Lúc nàng vừa tỉnh, mọi người ít nhiều đều nhắc đến việc trước khi nàng mất trí nhớ. Nhưng khi đó Tạ Yên Nhiên đối với bọn họ theo như lời tử thương cùng chiến loạn chỉ bày ra một vẻ kinh ngạc và tâm trạng cảm thán, cho tới hôm nay chứng kiến lời nói và cảnh tượng ở trong mộng, Tạ Yên Nhiên mới rốt cuộc mới hiểu vì sao mỗi khi nhắc tới chuyện này trên mặt ai cũng có biểu tình bi thống như thế.

Trừ chuyện này ra, tâm tình Tạ Yên Nhiên đối với Bắc Đường Mặc Nhiễm có chút vi diệu. Cảnh tượng chạng vạng hôm đó khi được y ôm hiện rõ ràng trước mắt, sự ôn nhu cùng thiện ý làm nàng nhịn không được miên man suy nghĩ, đặc biệt lúc chỉ có nàng cùng Bắc Đường Mặc Nhiễm tại thư phòng, Tạ Yên Nhiên quả thực là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Vì thế một ngày nào đó, trước một đêm bị ác mộng và mộng xuân luân phiên tra tấn đau đớn muốn chết, Tạ Yên Nhiên vì một đôi mắt gấu trúc giả vờ trấn tĩnh tìm cớ, chính thức đem tiên sinh dạy học Bắc Đường Mặc Nhiễm khai trừ.

Đối với đồng lý do rỗng tuếch nói hươu nói vượn của Tạ Yên Nhiên, Bắc Đường Mặc Nhiễm cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ nhàn nhạt gật đầu, Lúc Tạ Yên Nhiên xoay người liền gọi nàng.

“Yên Nhiên, có phải nàng nhớ ra chuyện gì không?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm trong ngữ khí bình đạm có chút hoang mang, rõ ràng là hỏi câu giống lúc trước, nhưng Tạ Yên Nhiên lại vội giấu một chút.

“Không có.” Tạ Yên Nhiên cười như việc không liên quan mình, “Mặc Nhiễm, sao ngài lại hỏi thế?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn chăm chăm Tạ Yên Nhiên, nửa ngày mới cúi đầu: “Chỉ là cảm thấy, nàng.....”

“Ừ?”

“..... Không có gì.”

“Ta đi đây.”

Tạ Yên Nhiên xoay người rời đi, để lại Bắc Đường Mặc Nhiễm một mình ngồi trong phòng, trong đầu vẫn là câu lúc nãy chưa thể nói, nàng vừa rồi, cùng Hoàng Hậu tương lai, cũng thật giống nhau.

Bắc Đường Mặc Nhiễm cảm thấy bản thân có bệnh, lúc Tạ Yên Nhiên vừa mới mất trí nhớ, nói chuyện lộn xộn, làm việc hỗn loạn đến cực điểm, bản thân không tự giác mà không ghét bỏ nàng, hiện tại nàng một câu mơ hồ một câu rõ ràng, chữ nào cũng là vì quốc gia, vì bá tánh, dù ai tới đều phải cảm thán một tiếng, căn bản chính là nữ tử tốt, nhưng trong tâm y lại bắt đầu bất ổn, giống mèo đen bên cạnh giây tiếp theo sẽ vì con chuột mà quên mất bản thân.

Bắc Đường Mặc Nhiễm lắc lắc đầu, cười thầm chính mình suy nghĩ nhiều, mấy ngày nay nếu không gặp Tạ Yên Nhiên, có thể nàng sẽ đột nhiên không để ý đến mình nữa.

Sau đó Tạ Yên Nhiên thật sự không phụ kỳ vọng của Bắc Đường Mặc Nhiễm, nàng thật sự bắt đầu không để ý tới Bắc Đường Mặc Nhiễm. Nói

không để ý có vẻ chưa đủ lớn, chính xác mà nói, là trốn tránh.

Lúc sáng Bắc Đường Mặc Nhiễm dậy sớm dùng bữa, thấy Tạ Yên Nhiên còn đang ngủ ngon lành trong phòng, lúc chạng vạng Bắc Đường Mặc Nhiễm xử lý xong chính vụ trở về, Tạ Yên Nhiên đã dùng xong rồi bữa tối, tiến vào mộng đẹp. Tới hoa viên, thư phòng, bên hồ, nơi Tạ Yên Nhiên và Bắc Đường Mặc Nhiễm thường gặp nhau, mấy ngày này đều không thấy bóng dáng Tạ Yên Nhiên.

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhạy bén nhận ra Tạ Yên Nhiên ở trốn tránh y, nhưng nguyên nhân vì sao, y không biết. Hơn nữa, nói như thế, Bắc Đường Mặc Nhiễm từ hôm đại hôn của Sở Thăng Nam Bạch Vô Trần đến nay, có thể là vì khôi phục một chút ký ức, chỉ số thông minh của Tạ Yên Nhiên bắt đầu tăng lên, cả việc trốn tránh y cũng không hề lộ liễu và khiến người khác nghi ngờ.

Cho nên Bắc Đường Mặc Nhiễm nói với Tô Tâm Tiên Tạ Yên Nhiên gần đây trốn tránh y, cũng chỉ đổi lấy cái bữu môi của Tô Tâm Tiên.

“Tạ Yên Nhiên trốn tránh ngài? Vậy sao, ta không phát hiện đó.”

Cả Tô Tâm Tiên cũng không phát giác tâm tình Bắc Đường Mặc Nhiễm càng thêm trầm trọng, nâng chung trà lên nhấp một miệng, cảm thấy so với uống lá cây không khác gì.

Tô Tâm Tiên thấu hiểu, đề thấp thanh âm: “Mặc Nhiễm, ngài có phải một ngày không thấy Tạ Yên Nhiên, liền như cách tam thu? Có phải mỗi thời mỗi khắc đều muốn nhìn thấy Tạ Yên Nhiên? Có phải cảm thấy Tạ Yên Nhiên đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ngài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm giương mắt nhìn Tô Tâm Tiên, biết hẳn lại bắt đầu giở trò, chờ một lát, cường chế đem một cỗ muốn đánh chết Tô Tâm Tiên trong lòng đè nén xuống, như cũ cúi đầu nhấp trà, phi, lá cây này thật khó uống.

Tô Tâm Tiên cũng không giận, phe phẩy cây quạt cười khẽ, rốt cuộc khôi phục nói chuyện bình thường: “Ngài nói xem, lúc trước nàng ta ngày nào cũng hai mắt lấp lánh nhìn ngắm ngài, ngài lại hờ hững, hiện giờ cùng lắm là vì trùng hợp không gặp vài lần, ngài lại gấp đến như vậy.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm rớt cuộc dùng động tác nhấp trà, cũng không trừng mắt liếc Tô Tâm Tiên hoặc là trực tiếp phất tay áo rời đi, Bắc Đường Mặc Nhiễm buông chén trà, khuôn mặt trầm tĩnh, suy nghĩ lại là hỗn loạn muôn vàn.

Lúc này nơi xa lại truyền đến tiếng cười quen thuộc cắt ngang suy nghĩ của Bắc Đường Mặc Nhiễm, Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn ra, đúng lúc nhìn thấy Tạ Yên Nhiên vui vẻ cùng một bạch y nam tử dáng vẻ phi phàm vừa đi vừa cười.

Bắc Đường Mặc Nhiễm trong đầu vốn hỗn loạn tức khắc hiện lên mấy cái chữ to: Con chuột tới rồi!

Tô Tâm Tiên xem náo nhiệt không chê chuyện lớn tiếp tục ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: “A, Tạ cô nương cùng tình lang nào đây?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không có tâm tư phản ứng hẳn, Tạ Yên Nhiên quay đầu thấy bọn họ ở trong này, ngần người, hành lễ, cùng bạch y nam tử đi đến.

“Ô ô ô,” Tô Tâm Tiên phóng nhẹ thanh âm cười nhạo, “Mặc Nhiễm, thả lỏng một chút, ngài xem vẻ mặt cay đắng đáng ghét đó đi.”

Khi nói chuyện, Tạ Yên Nhiên cùng bạch y nam tử đã đến trước mặt hai người, Tạ Yên Nhiên vẫn cười vui vẻ, nhìn không ra mấy ngày nay đang hao tổn tâm cơ mà trốn tránh Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“Mặc Nhiễm, Tô đại nhân, ta giới thiệu cho các người một chút, vị này chính là Võ Tiên quốc Lương công tử, Lương Ấn. Lương công tử, đây là Thần vương của Hoàng Đạo Quốc chúng ta, Bắc Đường Mặc Nhiễm, còn có vị này, là Tô Tâm Tiên, Tô đại nhân.”

Lương Ấn chấp tay: “Nhị vị, nghe danh đã lâu.”

“Vậ sao?” Bắc Đường Mặc Nhiễm không biết như thế nào đã mở miệng, “Nghe ở đâu vậy?”

Tạ Yên Nhiên cùng Lương Ấn ngây ngẩn cả người, Tô Tâm Tiên ở bên cạnh không tự giác phát ra một tiếng ho khan.

Lương Ấn nhanh chóng cười cười: “Hoàng Đạo Quốc Thần vương điện hạ gan dạ sáng suốt hơn người, giàu có mưu lược, phụ tá hoàng đế trẻ tuổi trị quốc, chúng quốc gia đều cảm thán thần vương điện hạ là nhân trung long

phượng. Mà Tô đại nhân, không chỉ là Hoàng Đạo Quốc đệ nhất phú thương, càng là tác giả 《tìm hoa hỏi liễu》 ——”

“Ngài cũng đọc loại sách này?” Bắc Đường Mặc Nhiễm sạch sẽ lưu loát cắt ngang, nụ cười của Lương Ẩn và Tạ Yên Nhiên lại một lần cương lại.

Tô Tâm Tiên nhíu nhíu mi, dùng phiến bính chọc Bắc Đường Mặc Nhiễm, nhỏ giọng hỏi: “Cái gì là loại sách này, ngài mang ai đó?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không để ý Tô Tâm Tiên, Tạ Yên Nhiên ra mặt giảng hòa: “Lương công tử thật là kiến thức rộng rãi. Quả nhiên là xem vạn quyển sách không bằng hành ngàn dặm đường.”

“Tạ cô nương quá khen.”

Tô Tâm Tiên phe phẩy cây quạt: “Nhị vị làm sao quen biết?”

“Lúc trước Tạ cô nương một mình tiếp ba ly rượu, Lương mỗ trong tâm ngưỡng mộ, đặc biệt đến kết giao. Sau đó Lương mỗ còn cùng Tạ cô nương du ngoạn Anh Tiên Quốc.”

“Tuy rằng ta hoàn toàn không biết Lương Ẩn nói gì” Tạ Yên Nhiên đối với Tô Tâm Tiên cười, “Bất quá giao tình vẫn rất sâu. Sáng nay ta vốn đi tìm Phi Phi, kết quả ở khách điểm gặp được hãn. Ngay từ đầu còn tưởng rằng gặp được kẻ điên, không ngờ là do ta hiểu lầm.”

Lương Ẩn cũng cười: “Tạ cô nương so với trước kia vẫn không thay đổi quá nhiều, có thể gặp lại Tạ cô nương thật sự là quá tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là quá tốt.”

Tạ Yên Nhiên cười vui vẻ, Bắc Đường Mặc Nhiễm mà cũng đã nhận thành một chữ xuyên (川). Nhưng Tạ Yên Nhiên bất giác bừng tỉnh, kéo Lương Ẩn đi nơi khác, chỉ để lại một Bắc Đường Mặc Nhiễm đang tức giận cùng Tô Tâm Tiên ghen cười ghen rất vất vả.

Nửa ngày, Bắc Đường Mặc Nhiễm mới bắt đầu nói chuyện: “Ta nghĩ có lẽ người nói đúng.”

“Chuyện gì?”

“Chấp niệm quá mức, hại người hại mình.”

“Cho nên?”

“Đến lúc phải bắt đầu rồi.”

Tạ Yên Nhiên trở lại Thần Vương phủ lúc trời đã chạng vạng, nàng cùng Lương Ẩn vừa đi vừa vui vẻ ngân nga một bài hát nhỏ, không ngờ rằng ở bên cửa viện gặp Bắc Đường Mặc Nhiễm đang đợi nàng.

Tiêu rồi, Tạ Yên Nhiên thầm biết không ổn, quên mất gần đây đang trốn tránh y.

“À.....” Tạ Yên Nhiên chậm rì rì mà đi qua, “Mặc Nhiễm?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm một mặt lạnh nhạt: “Nàng còn biết trở về?”

Tạ Yên Nhiên ngẩn người, tươi cười không tự giác lấy lòng: “Ta đương nhiên phải về, nếu không ta ngủ chỗ nào?”

“Độc thân nữ tử, cùng một nam nhân không rõ lai lịch đi chơi khuya như vậy ——”

“Cái gì mà không rõ lai lịch, người ta tên là Lương Ẩn, gia trụ Võ Tiên Quốc, tổ tôn tam đại thanh thanh bạch bạch.”

“Hắn nói thanh bạch thì thanh bạch? Với tình trạng hiện giờ của nàng, nàng và hắn là lần đầu tiên gặp mặt.”

“À,” Tạ Yên Nhiên bừng tỉnh, “Hóa ra đây là nhất kiến như cố.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm ghen lời: “Nàng ——”

“Bắc Đường Mặc Nhiễm ngài thật kì quái,” Tạ Yên Nhiên có chút không kiên nhẫn, “Sao ngài lại có địch ý với A Ẩn lớn như vậy? Sáng nay cứ gây khó dễ cho người ta.”

“A Ẩn? Hai người mới hàn huyên bao lâu đã thành A Ẩn rồi?”

“Ta gọi thế nào cần ngài quản?”

“Nàng có gọi ta là A Nhiễm đâu? Cũng có gọi Tô Tầm Tiên là A Tiên đâu? Sao lại không ——”

“Ta thấy không nên gọi ngài là A Nhiễm,” Tạ Yên Nhiên ngắt lời Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Phải gọi là A Sự!”

“Thật lắm chuyện.” Tạ Yên Nhiên đẩy Bắc Đường Mặc Nhiễm ra, bịt tai bước vào sân.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đứng tại chỗ, trong lòng một vụn suy nghĩ lướt nhanh qua, ta lắm chuyện?

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 11

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 11

Edit by Yoo

Ta có lẽ là một người rất quyết tâm. Nhận định việc gì, nhất định phải kiên trì làm được.

Hoàng huynh lúc qua đời đã ủy thác ta giúp đỡ A Dịch thật tốt, ta liền nhẫn tâm đối nghịch với hắn, buộc hắn trưởng thành, ta nghĩ hắn lớn lên nhanh chút, đến khi đứng ở địa vị cao thượng, cũng có thể thận trọng như tợ, trầm tĩnh như hải; khi đó Lạc Phi Phi xuất hiện, ta tự thôi miên nói với chính mình, nàng rất quan trọng, từ nay về sau, bất luận đau lòng bao nhiêu, ta đều sẽ lựa chọn vươn tay của ta, cho dù người bên cạnh nàng, có thể không phải là ta.

Khi hoàng huynh vẫn còn, khen ta rất quật cường, hắn nói có khi giúp chính mình lại là hại người khác, nhiều lúc, đã thương người là đã thương mình.

Khi đó ta không để bụng, hiện giờ đã hiểu rõ ý của hoàng huynh. Ta tự làm hại bản thân, cũng tổn thương người khác. Ta đã đánh trận rất nhiều, gặp rất nhiều nguy hiểm, lần đầu tiên phát hiện bản thân đau đớn như vậy.

Ta tưởng ta không cam lòng, nhưng Tô Tâm Tiên nói ta không cam lòng không phải vì không có được Lạc Phi Phi, mà là bởi vì không có được sự ấm áp ta cần.

Có lẽ hắn nói đúng, lúc ta còn rất nhỏ phụ hoàng và mẫu phi đều đã mất, hoàng huynh đối tốt với ta cũng qua đời khi còn trẻ, sau đó ta chỉ có thể

một mình lớn lên tại triều đình đầy nguy cơ này. Ta muốn có một người, thuộc về ta, cho ta một gia đình, có thể cho ta sự ấm áp vô vàn.

Ta đã từng cố chấp cho rằng người đó sẽ là Lạc Phi Phi, rất cố chấp, rất nghiêm túc khẳng định. Nhưng bắt đầu từ khi nào, ta thay đổi chủ ý rồi?

Là khi ta thấy Lạc Phi Phi cùng A Dịch xướng đôi ở cạnh nhau sao? Hay khi Tạ Yên Nhiên lao tới đỡ giúp ta một mũi tên? Hay khi thấy nàng hoàn toàn không giống nàng trước đây, nhưng lại giống y hệt bộ dạng nói hươu nói vượn cường từ đoạt lý của nàng rất lâu về trước, hay khi ta bắt đầu mỗi ngày đều chờ mong hồi phủ để gặp nàng?

Tình cảm là thứ rất phức tạp, ta không rõ trong thâm tâm bản thân từ khi nào bắt đầu dao động, cũng giống như ta không rõ vì sao nàng có thể kiên trì yêu ta mười năm.

Nhưng ta nghĩ, Yên Nhiên, không bằng chúng ta bắt đầu lại từ đầu.

—— Bắc Đường Mặc Nhiễm

Trong Bạch phủ, Lạc Phi Phi và Sở Thăng Nam vui vẻ đùa với đứa trẻ, Hạ Băng và Tạ Yên Nhiên ngồi ở một bên hoặc là thất thần hoặc là u sầu.

Lạc Phi Phi nhìn các nàng, thở dài: “Ta nói hai bà cô, hai người làm sao vậy? Người nào người đó cũng không tỉnh táo. Yên Nhiên, cô sao vậy?”

Tạ Yên Nhiên lấy lại tinh thần: “Ta? Ta có sao đâu.”

“Còn giả vờ,” Lạc Phi Phi ngồi bên cạnh nàng,

“Là vì Lương Ẩn sao?”

“Cái gì?”

“Có phải hăn đi rồi, cô không vui?”

Tạ Yên Nhiên phản ứng lại, đẩy Lạc Phi Phi một phen: “Cô nghĩ gì đó, ta và A Ẩn không phải loại quan hệ đó.”

“Thế vì sao?”

Tạ Yên Nhiên thở dài: “Là Vương gia, ngài ấy gần nhất quái quái. Vốn dĩ gần đây tâm tình ta không tốt, ngài ấy biểu hiện kỳ quái, trong lòng ta càng kỳ quái.”

Sở Thăng Nam thuận miệng hỏi: “Kỳ quái ra sao?”

Tạ Yên Nhiên uể oải ỉu xiu: “Trong lòng ta cứ náo loạn, náo loạn.”

Ba người nghe vậy đều sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Tạ Yên Nhiên. Tạ Yên Nhiên ngẩng đầu thấy ánh mắt tò mò của cả ba, thầm mắng bản thân lại lỗ miệng, vội vàng đổi đề tài sang Hạ Băng.

“Băng Băng, Băng Băng cô làm sao vậy? Sao trông cô lại không vui?”

Lạc Phi Phi lắc lắc đầu, tiếp lời: “Băng Băng còn có thể vì cái gì, vì Đường Đường đó.”

Hạ Băng nghe vậy miễn cưỡng cười cười:

“Sắp đến ngày thành hôn rồi, chỉ là Đường Đường huynh ấy.....”

“Cô nói xem Đường Đường sao lại như thế,” Lạc Phi Phi đập bàn, “Chuyện đã qua lâu rồi, sao cứ để trong lòng?”

Sở Thăng Nam cũng thở dài: “Đường vương khi thích một người sẽ vô cùng chung thủy, bị tổn thương sẽ khó phục hồi như cũ. Dù sao cũng đã đem toàn bộ trái tim giao hết cho cô mà.”

“Nhưng ta cảm thấy,” Tạ Yên Nhiên như suy tư gì, “Đường Đường nhất định vẫn thích Băng Băng. Chỉ là hiện tại chưa qua thời điểm mấu chốt, chúng ta tìm biện pháp tạo cơ hội để hấn vượt qua khoảng thời gian này đi.”

“Cơ hội?” Lạc Phi Phi búng tay một cái, “Ta có cách.”

“Cách gì?”

“Ngoài thành có rừng cây, trong rừng cây có cái hố.”

“Hố?”

“Ừ, chúng ta lấy cơ dạo chơi ngoại thành, lừa Đường Đường ra ngoài, sau đó nhốt Băng Băng và Đường Đường vào hố. Trong hoàn cảnh này, hai người nhất định có thể biểu lộ tâm ý của nhau.”

“Được đó,” Tạ Yên Nhiên cười rộ lên, “Phi Phi, chiêu này mà cô cũng nghĩ ra.”

Lạc Phi Phi cười cười: “Kỳ thật chiêu này không phải ta nghĩ, là người khác nghĩ, ta mượn một chút.”

Tạ Yên Nhiên cười vô tâm không phối: “Không ngờ nha? Thật quá xấu xa.”

Lạc Phi Phi mang theo chút cổ quái cười nhìn về phía Tạ Yên Nhiên: “Xấu xa?”

“Xấu xa lắm.”

“Phải, ta cũng cảm thấy cô đặc biệt xấu xa.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm hôm nay được ở trong phủ nghỉ ngơi, khoan thai đi đến trác viện, lại được báo rằng Tạ Yên Nhiên sáng sớm đã ra ngoài.

“Ra ngoài? Đi đâu?”

“Hình như là đi tìm Đường vương điện hạ rồi.”

“Đường Đường?!”

Bắc Đường Mặc Nhiễm quả thực cảm thấy đầu óc muốn nổ tung: “Nàng ấy tìm Đường Đường làm gì?”

“Cụ thể nó thì cũng không biết,” Tiểu Hà nhú nhú mày, “Tiểu thư có nói vài câu, hình như là muốn đến rừng cây ngoài thành?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm gõ cây quạt, xoay người đi, trong đầu đều là mỹ nam kế mà Tô Tâm Tiên từng nói. Tuy rằng y cảm thấy chuyện này có chút vớ vẩn, nhưng giờ phút này y cũng không có tâm tư phân tích cẩn thận.

Trong rừng cây ngoài thành, Bắc Đường Đường đi này giờ đã có chút không kiên nhẫn: “Tạ Yên Nhiên, cô rốt cuộc đưa ta đến đây làm gì?”

“A?” Tạ Yên Nhiên nhìn xung quanh, ngần người, “Ách, ta thấy tâm tình ngài không tốt, đưa ngài đến đây thay đổi tâm tình.”

“Thay đổi tâm tình gì? Ta còn một đống việc lớn cần hoàn thành.”

“Việc gì quan trọng hơn.” Tạ Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cái gì?”

“Không có gì. A, phong cảnh đằng kia đặc biệt đẹp, qua đó ngắm đi, đi thôi đi thôi.”

“Bên đó? Nhưng bên đó ——” Bắc Đường Đường nhú mày, không nhúc nhích.

Tạ Yên Nhiên không quản nhiều như vậy, lôi kéo Bắc Đường Đường đến nơi có cái hố to. Vất vả lắm mới lôi được đến gần hố, Tạ Yên Nhiên giả vờ kinh ngạc: “Ai da, ở đó có cái hố.”

Bắc Đường Đường thở dài: “Đúng vậy, ở đó có cái hố. Cái hố đó cũng được mười năm rồi.”

“Đường Đường, dưới hố hình như có gì đó.”

“Cái gì?”

“Qua đó xem thử, đi thôi, qua đó nhìn xem.”

Tạ Yên Nhiên đẩy Bắc Đường Đường tới trước hố, chuẩn bị đẩy hẳn xuống thì nghe giọng của Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“Tạ Yên Nhiên!”

Tạ Yên Nhiên bị gọi tên ảo não thở dài, thu tay, xoay người nhìn về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm đang đi tới: “Mặc Nhiễm, ngài tới đây làm gì?”

“Lời này phải để ta hỏi nàng,” Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn cả hai, “Hai người đang làm gì?”

“Không có làm gì cả.”

“Không làm gì? Trai đơn gái chiếc, trong rừng cây không người, muốn làm gì?”

“Ta không muốn làm gì cả.”

Tạ Yên Nhiên phiền lòng giải thích, Bắc Đường Đường ở một bên có chút khó hiểu, Bắc Đường Mặc Nhiễm vừa nhắc mắt nhìn thấy váy áo ở sau cái cây đằng xa, duỗi tay kéo Tạ Yên Nhiên về sau lưng bảo vệ: “Ai đó?”

Váy áo sau cái cây sột sột soạt soạt nửa ngày, cọt tới cọt lui mới đi ra, là Lạc Phi Phi và Hạ Băng đang ủ rũ cụp đuôi.

“Khụ,” Lạc Phi Phi bày ra gương mặt tươi cười, “Vương gia, Đường Đường, Yên Nhiên, thật trùng hợp, gặp mọi người ở đây.”

Bắc Đường Đường vẻ mặt hoang mang, kịp thời phản ứng, quay người lại bắt lấy cánh tay Tạ Yên Nhiên đang ở sau lưng Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Tạ Yên Nhiên tỷ được lắm, tỷ dám bắt ta.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm thấy mặt mũi Tạ Yên Nhiên nhăn thành cái bánh bao, biết là Bắc Đường Đường dùng sức hơi mạnh, liền gõ quạt vào tay hẳn: “Đường Đường, có chuyện gì từ từ nói, Yên Nhiên thân thể yếu đuối, đừng động thủ.”

“Đúng” Lạc Phi Phi cũng có chút ngượng ngùng, “Là ta bày ra, Yên Nhiên sao có thể nghĩ ra được, người đừng trách Yên Nhiên.”

Bắc Đường Đường nhìn Tạ Yên Nhiên xoa xoa tay, cũng không nói gì nữa, ghen miệng sinh hờn dỗi.

Hạ Băng cũng đã mở miệng: “Đường Đường, là Phi Phi cùng Yên Nhiên muốn giúp ta, họ có ý tốt, huynh muốn giận thì giận ta đi.”

Bắc Đường Đường không nói gì, Tạ Yên Nhiên thấy tình huống ngược ngược này, trong lòng nhất thời khó chịu, hướng về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm bốc hỏa: “Đều tại ngài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đột nhiên thấy vô tội: “Trách ta?”

“Trách ngài đó.”

“Chuyện này liên quan gì đến ta?”

“Không phải tại ngài thì kế hoạch nhất định có thể thuận lợi. Đường Đường cùng Băng Băng nói không chừng đã làm hòa rồi.”

“Ta,” Bắc Đường Mặc Nhiễm cảm thấy nữ nhân thật vô lý, “Ta cũng là lo lắng cho nàng, muốn tốt cho nàng thôi.”

“Đừng nói muốn nói tốt cho ta, nói đến ta lại đau đầu. Ngày nào ngài cũng quản cái này quản cái kia, ta cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi!”

Trong lòng Bắc Đường Mặc Nhiễm dâng lên cổ tức giận: “Tình trạng hiện tại của nàng và đứa trẻ ba tuổi có gì khác biệt? Thấy người ta lớn lên đẹp dễ liền cứ thế mà đi theo.”

“Ta không có, ta nông cạn thế sao?”

“Không có? Là do nàng không biết trước kia nàng ra sao thôi!”

Bên người ở bên cạnh thấy cuộc chiến nổ ra đột nhiên đều có chút mệt mỏi.

Hạ Băng mở miệng: “Yên Nhiên, Vương gia, hai người đừng cãi nữa.....”

“Đúng đó,” Bắc Đường Đường cũng có chút run sợ, “Không có gì đâu hai người đừng cãi nữa.”

Tạ Yên Nhiên vung tay lên ý bảo bọn họ đừng xen vào: “Ta trước kia? Ta trước kia làm sao? Ngài nói đi, nói thử đi.”

Khóe miệng Bắc Đường Mặc Nhiễm nhếch lên cười lạnh, nhìn Tạ Yên Nhiên đang phẫn nộ tột đỉnh.

Bắc Đường Đường nhất thời hoảng loạn, trực tiếp kéo Hạ Băng về: “Tạ Yên Nhiên, tỷ và hoàng thúc đừng cãi nữa, ta không có giận Băng Băng, chúng ta làm hòa rồi!”

Lạc Phi Phi vẫn luôn ngốc đứng một bên vỗ tay: “Ai da! Làm hòa làm hòa! Yên Nhiên, cô xem làm hòa rồi.”

Tạ Yên Nhiên căn bản không để ý đến bọn họ: “Bắc Đường Mặc Nhiễm, ta ghét nhất khi ngài bày ra cái bộ dạng chướng mắt này, ghét nhất!”

Bắc Đường Mặc Nhiễm gõ quạt một cái: “Chán ghét như thế thì không cần nhìn!”

Tác giả có lời muốn nói: Bất tri bất giác đem chính mình cấp mạng xinh đẹp cùng tiếp tục ở truy thê trên đường làm lớn chết Vương gia, tình yêu chính là ma nhân tiêu yêu tinh ~

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 12

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 12

Edit by Yoo

Tạ Yên Nhiên và Bắc Đường Mặc Nhiễm bắt đầu thời gian chiến tranh lạnh, không khí lạnh lẽo, làm chúng Tinh Chủ đều lú lờ. Mọi người cũng không phải không muốn giúp hai người làm hòa, nhưng nỗ lực kết quả trước sau cũng không như mong muốn.

“Ngài ấy cho rằng bản thân là ai,” Tạ Yên Nhiên ở trong phòng hờn dỗi, “Thật tự cho rằng bản thân có thể quản thiên quản địa.”

Lạc Phi Phi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi gật đầu: “Đúng vậy, cô nói đúng hết. Yên Nhiên, thật ra Vương gia cũng là ——”

Bị Tạ Yên Nhiên nhìn bằng đôi mắt hình viên đạn, Lạc Phi Phi lập tức ngậm miệng.

“Mặc Nhiễm, ngài không định cúi đầu nhận lỗi?”

“Ta vì sao phải cúi đầu?” giọng Bắc Đường Mặc Nhiễm lạnh băng mà phiêu thư, “Ta cũng đâu làm sai gì.”

Tô Tầm Tiên nhướn mày: “Chính xác mà nói, Tạ Yên Nhiên cũng không sai ——”

Tô Tầm Tiên chớp mắt thấy ánh nhìn muốn giết người của Bắc Đường Mặc Nhiễm, liền đem mấy câu chưa nói ra nuốt về trong bụng: “Khụ, coi như ta chưa nói gì.”

Với thái độ không hòa hợp của cả hai, cho dù mười một Tinh Chủ mỗi người người có một tuyệt kỹ, cũng hết cách.

Đảo mắt đã đến ngày tốt sao Kim của Hoàng Đạo Quốc, hoài xuân thiếu nữ và tư xuân thiếu nam lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Một trong năm người độc thân hoàng kim hàng đầu Hoàng Đạo Quốc là Bắc Đường Mặc Nhiễm vẫn như năm ngoái, thành thật ở lại Thần Vương phủ, nửa bước cũng không dám ra ngoài.

Nguyên nhân thật ra cũng đơn giản, trong ngày tốt sao Kim, cho dù nữ tử nào trong quá khứ rất hưởng nội thì cũng trở nên háo hức nhiệt tình.

Lúc Bắc Đường Mặc Nhiễm mười lăm, mười sáu tuổi, y không ý thức được sức mạnh của nữ nhân và sự lợi hại của những người hâm hộ y, cho nên đối với sự nhắc nhở của Tô Tâm Tiên, y không muốn để bụng. Nhưng khi đang thông thả ung dung đi trên đường, y mới phát hiện, nữ nhân là một sinh vật thần kỳ.

Một ngày nọ, Bắc Đường Mặc Nhiễm bị hơn mười nữ tử đuổi theo hai con phố, cuối cùng may mắn chạy thoát vì bọn họ nói chuyện không hợp đã nổi lên nội chiến. Sau này Bắc Đường Mặc Nhiễm một thân chật vật nằm liệt ở luôn trong Thần Vương phủ, yên lặng hạ quyết tâm, không bao giờ ra ngoài vào ngày tốt sao Kim.

Bắc Đường Mặc Nhiễm đang đứng trước cửa sổ yên lặng nhớ lại máu và nước mắt năm đó, Tiểu Hà vội vội vàng vàng đi đến.

“Vương gia.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm xoay người nhìn khuôn mặt u sầu của Tiểu Hà, một cổ dự cảm không tốt chậm rãi dâng lên: “Sao vậy?”

“Tiểu thư,” Tiểu Hà quả thực muốn khóc, “Không thấy tiểu thư đâu....”

“Lại không thấy?!”

“Vâng....”

“Tìm trong phủ chưa?”

“Đã tìm rồi——”

“Cho tất cả mọi người đi tìm!”

“Đều tìm cả rồi! Chỉ là, không tìm được.....”

“Vương gia,” Tiểu Hà lấy hết can đảm, “Tiểu thư có thể là theo Hoàng Hậu bọn họ ra ngoài rồi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đảo mắt nhìn Tiểu Hà, gấp quạt xếp lại, mang theo một cỗ tức giận bước ra cửa phòng, đi đến cửa chính lại gặp Tô Tâm Tiên.

“A, Vương gia.” Tô Tâm Tiên cảm thấy mới lạ, “Sao đây? Phá giới?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm liếc mắt một cái: “Yên Nhiên lại ra ngoài rồi.”

“Ra ngoài trong ngày tốt Sao Kim?” Tô Tâm Tiên cười rộ, “Chắc không phải chạy đi tặng hầu bao cho người ta đó chứ?”

“Người nói bậy gì đó!” Bắc Đường Mặc Nhiễm trừng mắt nhìn Tô Tâm Tiên một cái, đi ra ngoài.

“Ai,” Tô Tâm Tiên ở đằng sau chậm rãi nói: “Là ngài biệt nữ không chịu xin lỗi người ta, mặt dày đi quản việc của người ta vẫn là ngài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm đi trên đường đương nhiên hấp dẫn một đám ánh mắt nhiệt liệt, dưới ánh mắt như vậy, Bắc Đường Mặc Nhiễm không tự giác kéo cổ áo, theo bản năng muốn che chắn bản thân kín mít một chút.

Tạ Yên Nhiên và Lạc Phi Phi đang từ từ đi ra, đúng lúc xung quanh đều đang nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“Chật chịt chịt,” Lạc Phi Phi cảm thán, “Vương gia vẫn được hoan nghênh như vậy.”

“Có sao?”

“Đó, cô xem mấy nữ nhân đó, quả thực muốn đem Vương gia ăn sạch, ách, thật dọa người.”

Tạ Yên Nhiên nghe xong quay đầu nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, trong lòng đột nhiên nói đau giống bị kim đâm: “..... Hình như vẫn luôn như vậy.”

Lạc Phi Phi quay đầu nhìn Tạ Yên Nhiên: “Cô nói gì?”

Tạ Yên Nhiên có chút buồn bã nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm ở xa: “..... Hình như..... Ta vẫn luôn nhìn ngài ấy, nhưng ngài ấy trước nay đều không nhìn ta.”

“Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi kích động, “Cô nhớ ra rồi?”

Tạ Yên Nhiên ngơ ngác quay đầu nhìn Lạc Phi Phi, đại não thông thả chuyển động, nàng ngơ ngẩn mở miệng muốn hỏi Lạc Phi Phi nhớ tới gì, hai mắt đột nhiên khép lại, ở trong bóng tối vô tận, nàng chỉ nghe được giọng nam quen thuộc.

Người đó nói: “Yên Nhiên.”

Lúc Tạ Yên Nhiên tỉnh lại trời đã chạng vạng, Lạc Phi Phi ngủ cạnh mép giường, Tạ Yên Nhiên dùng sức lắc lắc đầu, muốn thanh tỉnh một chút.

“Phi Phi,” Tạ Yên Nhiên dùng tay đẩy nhẹ Lạc Phi Phi, “Phi Phi.”

Nhưng Lạc Phi Phi ngủ rất say, chỉ nhú mày, rồi lại tiếp tục ngủ. Tạ Yên Nhiên không nhìn được mà bật cười, quyết định không quấy rầy Lạc Phi Phi, rón ra rón rén ở bên cạnh bước xuống giường, rời khỏi phòng.

Tiểu Hà ở ngoài phòng lo lắng sốt ruột, thấy Tạ Yên Nhiên lập tức kích động : “Tiểu thư, tử tử rồi! Tử tử không sao chứ?”

Tạ Yên Nhiên trấn an cười: “Ta không sao.”

“Tiểu thư, sau này tử tử đừng đi lung tung, dọa muội sợ muốn chết.”

“Tiểu Hà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nhớ ta và Phi Phi đang ở ngoài, sao lại về Thần Vương phủ rồi.....”

“Tiểu thư, tử tử không nhớ gì sao?”

Tạ Yên Nhiên lắc đầu: “Ta chỉ nhớ cùng Phi Phi rời khỏi tử tử lâu, sau đó thấy Mặc Nhiễm, lại sau đó..... Không nhớ rõ.”

“Tiểu thư, sau đó tử tử ngất xỉu.”

“Ngất xỉu?”

“Ừ. Cũng may có Vương gia bế tử tử trở về. Tiểu thư, tử tử không biết đâu, lúc Vương gia ôm tử tử trở về rất khẩn trương, tìm mười mấy đại phu đến phủ luôn đó.”

“Đại phu có nói gì không?”

“Không biết, bọn họ chỉ gặp Vương gia.”

“À,” Tạ Yên Nhiên gật gật đầu, như suy tư gì, “Ra là vậy.”

Tiểu Hà đỡ Tạ Yên Nhiên về phòng: “Tiểu thư, tử tử mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Không được,” Tạ Yên Nhiên tránh khỏi tay Tiểu Hà, “Ta đã nghỉ ngơi nhiều rồi. Ta muốn đi đến một nơi để hóng gió.”

“Chỉ là.....”

“Được rồi, muội mau đi nghỉ ngơi đi. Ta không sao.”

“Vậy được rồi.....”

Tạ Yên Nhiên nhìn Tiểu Hà lưu luyến bước về phòng, quay đầu lại nhìn Lạc Phi Phi đang ngủ ngon lành trong phòng, lắc đầu cười cười, cầm đèn lồng đi đến ngoài viện.

Tối nay không có sao, chỉ có trăng tròn lẻ loi treo ở bầu trời, ánh trăng thanh lãnh, nhìn Tạ Yên Nhiên trong lòng phát sáng.

Tạ Yên Nhiên gục đầu xuống, chậm rì rì đi tới, trong lòng không biết sao có chút không thoải mái, đi đến trước đình trong hoa viên, vừa ngẩng đầu thì thấy Bắc Đường Mặc Nhiễm ngồi trong đình.

“Ngài ở đây làm gì thế?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm quay đầu, nhíu mày: “Sao nàng không nghỉ ngơi trong phòng?”

“Ta đã nghỉ ngơi nhiều rồi.” Tạ Yên Nhiên bước vào đình, ngồi xuống, liếc qua bình rượu trên đất, “Ngài uống rượu?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm không trả lời, Tạ Yên Nhiên cũng không hỏi tiếp, an tĩnh ngồi cạnh y, ngồi nửa ngày, Bắc Đường Mặc Nhiễm mới lẩm bẫm mở miệng.

“Đại phu nói, nàng đột nhiên ngất xỉu là vì lúc trước tâm mạch bị hao tổn.”

“Ta còn tưởng ta đã khỏi hẳn.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm giương mắt nhìn nàng: “Ký ức cũng chưa khôi phục, sao có thể xem là khỏi hẳn.”

Tạ Yên Nhiên không nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, chỉ nhìn chăm chăm mặt đất: “Ta trước kia, và ngài..... đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm tâm một năm: “Sao lại hỏi vậy?”

“Đột nhiên tò mò.” Tạ Yên Nhiên ngẩng đầu cười với Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Xem ra là không có gì.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn Tạ Yên Nhiên, ánh mắt thâm thúy phức tạp, Tạ Yên Nhiên đối diện với ánh mắt của y, nụ cười trên mặt dần dần đi. Hai người đối diện hồi lâu, Tạ Yên Nhiên mới đứng dậy cầm lấy đèn: “Có chút lạnh, ta về đây.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm rũ mắt, nhẹ giọng dặn dò: “Nghỉ ngơi sớm chút.”

“Ừ.”

“A,” Tạ Yên Nhiên vừa ra khỏi đình liền dừng bước, “Phi Phi muốn ta đến trong cung ở tạm, ngày mai ta sẽ đi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm kinh ngạc nhìn về phía Tạ Yên Nhiên: “Vào cung ở?”

“Đúng vậy.”

“Bao lâu?”

“Ta không biết.”

Tạ Yên Nhiên hơi nghiêng mình, hành lễ với Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Nghỉ ngơi sớm chút, Mặc Nhiễm.”

Trên đường Tạ Yên Nhiên về phòng, bóng đêm thâm trầm, gió đêm cũng trở nên lạnh lẽo, nàng dừng bước chân, rùng mình một cái, nhớ đến hình ảnh hiện lên trước khi nàng hôn mê. Cuối cùng là hình ảnh một ánh trăng lẻ loi, cùng với hai câu nói.

“Ngài vẫn thích Phi Phi, cho dù trong lòng cô ấy đã có người khác?”

“Đúng.”

Nước mắt từng hạt từng hạt lớn rơi xuống, Tạ Yên Nhiên tay cầm đèn hơi run, nàng không nhớ ra toàn bộ sự việc, nhưng trái tim nàng lại lần nữa đau đến thống khổ.

Chỉ với những hình ảnh rách nát, cùng vài câu nói rời rạc, nhưng hiện tại dường như nàng đã đoán ra vì sao trong ký ức nàng lại thống khổ như vậy, cũng có thể suy đoán được trước khi khôi phục ký ức, những cảm xúc không cam lòng từ đâu mà đến.

“Hóa ra, là ta thích ngài sao?”

Trên đời không có ai hoàn toàn không ích kỷ, cũng không có ai hoàn toàn không hiểu ghen ghét là gì.

Ta từng cho rằng ta không ích kỷ, ta cho rằng bản thân vĩnh viễn sẽ không ghen ghét.

Nhưng khi thái tử Đại Hùng Quốc từng bước tới gần ta, lúc ta tuyệt vọng giữa cầu cứu, ta đột nhiên cảm nhận được cảm giác ghen ghét.

Bởi vì nếu là cô ấy, những lúc như vậy, ngài nhất định sẽ xuất hiện.

Ngài luôn có thể đến đúng lúc, nhưng chỉ vì người mà ngài yêu.

Cho nên ta rất thống khổ, cảm giác thống khổ so với mười năm vô vọng còn sâu đậm hơn, còn muốn khiến ngài phải thống khổ.

Bởi vì nếu ngài có thể yêu một người, nguyện ý yêu một người, tại sao người đó không thể là ta?

—— Tạ Yên Nhiên

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 13

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 13

Edit by Yoo

“Yên Nhiên,” Lạc Phi Phi ghé vào sát Tạ Yên Nhiên lóe mắt lấp lánh, “Sao cô đột nhiên muốn vào cung ở vậy?”

“Ta muốn ở với cô. Cô không muốn sao?”

“Muốn. Nhưng sao cô không chịu gặp Vương gia?”

“..... Ta nào có không chịu gặp Vương gia.”

“Rõ ràng là có. Vương gia mỗi ngày tiến cung, vẫn chưa thể gặp cô, nếu không phải cô không chịu gặp ngài ấy, sao có thể một lần cũng không gặp.”

Tạ Yên Nhiên nhìn vẻ mặt có gì lão nưng không biết của Lạc Phi Phi, nhin không được cười ra tiếng : “Phi Phi, cô thật là thông minh.”

“Chứ sao, không nhìn xem Phi tỷ là ai.” Lạc Phi Phi nắm một tay hạt dưa bắt đầu cắn, “Hai người còn giận nhau vì chuyện ở rừng cây à? Ta tưởng hai người làm hòa rồi. Người không biết, Yên Nhiên, ngày đó cô ngắt đi, Vương gia rất khẩn trương ——”

“Ta biết.” Tạ Yên Nhiên rũ xuống mắt, sắc mặt bình tĩnh.

“Cô biết?”

“Ta biết, Tiểu Hà nói với ta rồi.”

“Vậy cô vì sao.....”

“Chỉ là không ngờ,”

Lạc Phi Phi hoàn toàn hỗn loạn, mắt to chớp chớp nhìn Tạ Yên Nhiên, mặt đầy hiếu kỳ.

Tạ Yên Nhiên thở dài: “Phi Phi, thật ra ta nhớ được vài việc.”

Lạc Phi Phi trừng mắt thật lớn: “Thật hay giả, sao giờ cô mới nói cho ta!”

“Tại vì ta hiện tại thật sự rất phức tạp.” Tạ Yên Nhiên giương mắt nhìn Lạc Phi Phi: “Cực kỳ cực kỳ phức tạp.”

“Vậy cô nhớ tới gì?”

“Ta nhớ Bắc Đường Mặc Nhiễm thích cô.”

Lạc Phi Phi ngây ra, chớp chớp mắt: “Không đúng, Yên Nhiên, chuyện này ta phải nói rõ ràng, ta đối với Vương gia nửa điểm tâm tư cũng không có, gọi là thanh thanh bạch bạch ——”

“Ta biết.” Tạ Yên Nhiên bị Lạc Phi Phi chọc cười, “Cô và hoàng thượng cả ngày đường mật ngọt ngào, ai cũng nhìn ra cô không có ý với Mặc Nhiễm.”

“Không nói sớm,” Lạc Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, “Làm ta sợ toát mồ hôi lạnh. Cô còn nhớ gì?”

“Ta, thích Bắc Đường Mặc Nhiễm. Rất thích, có phải không?”

Lạc Phi Phi có chút không biết nên nói gì: “Cái này..... Yên Nhiên.....”

“Thấy phản ứng của cô chắc là không sai, ta đang lo lắng bản thân đoán sai.” Tạ Yên Nhiên tự giễu cười cười.

“Sao lại đoán?”

“Ta không nhớ rõ bản thân có thích ngài ấy hay không. Ta đoán thế vì khi ta nhớ ra ngài ấy thích cô, ta từng rất thống khổ.”

“Có điều Phi Phi,” Tạ Yên Nhiên hướng Lạc Phi Phi lộ ra nụ cười có chút bi thương, “Cô biết càng đáng buồn là gì không?”

“..... Là gì?”

“Là đã mất trí nhớ, nhưng ta vẫn thích ngài ấy như vậy.”

Nhân sinh có khi là độc của vài người, trốn không thoát, giải không xong, gặp cũng chỉ có thể chịu, chẳng sợ tê tâm liệt phế, chẳng sợ đau đớn muốn chết.

Tạ Yên Nhiên năm sáu tuổi lần đầu tiên ở trong hoa viên hoàng cung nhìn thấy Bắc Đường Mặc Nhiễm giống như tiên nhân, Bắc Đường Mặc Nhiễm liền thành độc của nàng, cũng thành thuốc của nàng.

Bắc Đường Mặc Nhiễm chưa từng biết tới , Tạ Yên Nhiên sẽ vì một ánh mắt của y mà thức trắng đêm, cũng sẽ vì một cái tươi cười của y mà hân hoan nhảy nhót.

Có người nói, tình yêu nhẹ như lông hồng, nhưng đối với Tạ Yên Nhiên mà nói, tình yêu nặng như Thái Sơn.

Yêu nơi đó, tránh không khỏi, đẩy không ngã, giống như núi đèo ở trong lòng, áp nàng không thở nổi, chỉ có Bắc Đường Mặc Nhiễm mới có thể kéo dài hơi tàn.

Nếu có thể quay lại, Tạ Yên Nhiên năm sáu tuổi còn có thể chạy đến phồn hoa nở rộ trong hoa viên hay không?

Nếu sớm biết thích một người là việc thống khổ như vậy, Tạ Yên Nhiên mất trí còn có thể cam tâm tình nguyện tùy ý Bắc Đường Mặc Nhiễm xuất hiện trong một ngày hoàng hôn xuống hay không?

Tạ Yên Nhiên đột nhiên thực chán ghét Bắc Đường Mặc Nhiễm, bởi vì thích y mà ngày nàng đợi để khôi phục ký ức kia trở thành một ngày đáng sợ. Nàng sợ thấy thái độ không kiên nhẫn của Bắc Đường Mặc Nhiễm với mình, sợ thấy ánh mắt của Bắc Đường Mặc Nhiễm chưa bao giờ thuộc về mình.

Nàng thật sợ, sợ bản thân đã từng quá chật vật, quá đáng buồn.

Nhưng thật ra, Tạ Yên Nhiên càng chán ghét bản thân hiện tại. Bởi vì hiển nhiên, nàng là một người không có tiền đồ. Cho dù không nhớ ra tất cả, vẫn luôn không xuất hiện trong ánh mắt của Bắc Đường Mặc Nhiễm.

“Phi Phi, vì sao ta lại thích Bắc Đường Mặc Nhiễm?”

“Trước kia cô nói với ta, là vì Thần vương rất đẹp trai.”

“Vậy nên ngài ấy mới nói ta là một người nông cạn. Chỉ là rõ ràng biết ta nông cạn, vì sao còn luôn tỏa sáng như thế đi tới đi lui bên cạnh ta?”

“Ta cảm thấy, Yên Nhiên trốn tránh ta.”

Tô Tầm Tiên dừng tay, nhìn về Bắc Đường Mặc Nhiễm đứng bên cửa sổ cảm xúc trầm thấp, thở dài: “Đúng vậy, nàng trốn ngài trốn đến ai cũng nhìn ra. Sao ngài lại chọc nàng ta tức giận nữa rồi?”

“Ta cảm thấy,” Bắc Đường Mặc Nhiễm xoay người lại, “Có thể Yên Nhiên đã nhớ ra gì đó.”

“Thế à? Vì sao?”

“Không biết, là trực giác.” Bắc Đường Mặc Nhiễm trong lòng phiến loạn, “Người cũng biết, trực giác của ta rất chuẩn.”

“Vậy sao?” Tô Tầm Tiên nghĩ nghĩ, “Vậy muốn đưa cháu dâu trở thành vợ của ngài? Cũng là trực giác chuẩn?”

“Đó là biết trước!” Bắc Đường Mặc Nhiễm ném con mắt hình viên đạn bay qua, “Biết trước vốn dĩ chính là có khả năng xuất hiện sai lầm. Hơn nữa người có thể hay không đừng nhắc lại chuyện của Lạc Phi Phi.”

Tô Tầm Tiên thở dài: “Vương gia, ngài hiện tại là quan tâm tắc loạn.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm liếc nhìn Tô Tầm Tiên một cái, trầm mặc nửa ngày, mới lẩm bẫm mở miệng

.

“Ta muốn gặp nàng.”

Tô Tầm Tiên nhất thời đứng hình, vừa định mở miệng nói chuyện, lại bị Thượng Vũ vội vội vàng vàng xông tới cắt ngang.

“Vương gia! Tô đại nhân!”

“Làm sao vậy?”

“Hoàng cung truyền đến tin tức, trưởng lão tinh Cự Giải tìm được rồi cách giúp Tà Tinh Chủ khôi phục ký ức rồi!”

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 14

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 14

Edit by Yoo

Trưởng lão tinh Cự Giải tìm được cách đối với Hoàng Đạo Quốc mà nói cũng không khó, chỉ cần đặc chế chén thuốc, thêm cả dị năng Tinh Chủ tinh Xà Phu cũng có thể đạt được mục đích. Nhưng Bắc Đường Dịch vì Lạc Phi Phi từng tiêu hao quá nhiều dị năng làm cho ngắt xỉu nên trong lòng còn sợ hãi, vì thế bắt đầu cho Ngự Thiện Phòng thay Lạc Phi Phi bổ sung dinh dưỡng.

Lạc Phi Phi lại thấy phiền, oán giận nói với Tạ Yên Nhiên, Tạ Yên Nhiên chỉ cười, lại nhớ tới khi đó Bắc Đường Mặc Nhiễm vì muốn nàng vui vẻ mà đưa tới một bàn sơn trân hải vị.

Tay dưới bàn nắm chặt, móng tay bấm vào thịt, mấy ngày sau trị liệu đối với Tạ Yên Nhiên mà nói, là cứu rỗi, cũng là tra tấn.

“Phi Phi,” Tạ Yên Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, thanh âm nhẹ nhàng.

Lạc Phi Phi dừng nói, mờ mịt đáp nàng: “Ừ?”

“Sau khi khôi phục ký ức, cuộc sống sẽ ra sao?”

Lạc Phi Phi ngẩn người, nhất thời không biết nên trả lời ra sao: “Ách.....”

Tạ Yên Nhiên quay lại đầu, bày ra một gương mặt tươi cười: “Thật hy vọng có thể vui vui vẻ vẻ.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm, thật hy vọng lúc gặp lại ngài, chúng ta đều vui vui vẻ vẻ.

Chén thuốc không có gì đặc biệt, Lạc Phi Phi nhìn chăm chăm nhìn thật lâu, nhăn mày, “Thật sự có tác dụng sao?”

“Đương nhiên là có,” trưởng lão tinh Cự Giải bưng chén thuốc cho Tạ Yên Nhiên, “Tinh Chủ, uống nó vào, cộng thêm dị năng tinh Xà Phu, đợi người tỉnh lại, tất cả đều khôi phục bình thường.”

Tạ Yên Nhiên nhìn chén thuốc, trong miệng lẩm bẩm: “Khôi phục..... Bình thường.....”

“Đúng vậy, khôi phục bình thường. Ký ức bị mất, còn có dị năng, đều sẽ trở lại.”

Tạ Yên Nhiên vươn tay nhận chén sứ, ngẩng đầu nhìn Lạc Phi Phi, cười cười: “Phi Phi, làm phiền cô rồi.”

Thần Vương phủ, Bắc Đường Mặc Nhiễm một người ngồi trước đàn, lưu hương yên phiếu mờ mịt miếu, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Tầm Tiên phe phẩy quạt, thông thả ung dung đi tới: “Hôm nay, Tạ Yên Nhiên phải khôi phục ký ức, ngài không vào cung?”

“Trong cung đông người, ta đi cũng vô dụng.”

“Cũng tốt hơn một mình ngài ở đây đứng ngồi không yên?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm trầm mặt, hồi lâu mới mở miệng: “Nàng khôi phục ký ức, lập tức sẽ nhớ ra ta đã từng tổn thương nàng thế nào.”

Tô Tầm Tiên thở dài: “Không thể nói như vậy, khi đó ngài cũng không biết nàng thích ngài, sao có thể tính là tổn thương.”

“Không giống nhau, sau khi nàng khôi phục ký ức, tất cả đều sẽ không giống nhau.” Bắc Đường Mặc Nhiễm tự giễu nở nụ cười, “Ta lúc này lại có chút hy vọng, nàng vĩnh viễn sẽ không nhớ ra, như vậy, chúng ta có thể luôn vui vẻ mà sống.”

Tạ Yên Nhiên lâm vào trong bóng tối, ở trong bóng đêm vô tận, nàng phảng phất mất sức lực, cả người đều ngã xuống, ngã xuống, không thể khống chế mà ngã quỵ.

Ở bên tai nàng vẫn luôn có người đang nói chuyện, những thanh âm có quen thuộc có xa lạ, Tạ Yên Nhiên biết, đó đều là ký ức nàng mất đi. Tạ Yên Nhiên cố gắng phân rõ, sau đó nàng nghe được thanh âm lạnh nhạt quen thuộc. Người đó nói, “Chờ cô trở về, chúng ta không say không về.”

Người đó nói, “Yên Nhiên, sao cô ngốc như thế”

Người đó nói, “Cô hà tất tự làm khó chính mình?”

Người đó nói, “Cô là nữ nhi của Tạ tướng? Cô tên là gì?”

Cảnh sắc không ngừng biến ảo, trong bóng tối xuất hiện tảng lớn phát sáng, Tạ Yên Nhiên ở trong hoàng cung chạy vội, ma ma phía sau đuổi theo nàng.

Ma ma vừa đuổi theo vừa gọi: “Tiểu thư, tiểu thư khuê các không thể chạy như vậy, không hợp lễ nghĩa.”

Tạ Yên Nhiên gọi lên khước miệng, quẹo hướng núp vào, nhìn ma ma chạy về hướng khác, mới vui vẻ rời đi.

Ánh mặt trời, hoa tươi, đình hóng gió, một chiều tháng bảy, mang theo hương vị của tia nắng cùng hương thơm hoa cỏ, Tạ Yên Nhiên sáu tuổi ở một góc phồn hoa cảm thốc nhìn thấy một thiếu niên thân mặc trường bào màu lam.

Thiếu niên chậm rãi xoay người, nhìn vị khách nhỏ không mời mà đến, khước miệng mang theo ý cười như có như không, ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt tinh xảo như bạch ngọc điêu khắc.

Tạ Yên Nhiên nghiêng đầu nhìn, đột nhiên nghi hoặc mùi hương mình ngửi được là mùi hoa hay là mùi hương trên người của thiếu niên đó?

Thiếu niên không nói lời nào, Tạ Yên Nhiên cũng không nói lời nào, hai người đều nhìn chăm chăm đối phương, tùy ý mùi hoa tràn ngập, chim nhỏ ríu rít.

Lúc này ma ma lại hoang mang rối loạn chạy tới, cắt ngang tất cả. Ma ma thấy thiếu niên kia thì đột nhiên cả kinh, vội vàng lôi kéo Tạ Yên Nhiên hành lễ: “Thần vương điện hạ.”

“Miễn lễ.”

Thiếu niên thanh âm lãnh đạm, Tạ Yên Nhiên nghe được trong lòng run lên. Thiếu niên tiến về trước vài bước, hơi ngời xồm xuống, nhìn Tạ Yên Nhiên cười: “Cô là nữ nhi Tạ tướng? Cô tên là gì?”

“Yên Nhiên. Ta là Tạ Yên Nhiên.”

Thiếu niên đó đã từng là người đối với ta cười rất đẹp, bắt đầu từ khi nào ta lại không thấy đáy mắt ngài ấy cười nữa.

Từ trong bóng đêm tĩnh lại, Tạ Yên Nhiên chậm rãi mở mắt, Tiểu Hà bên giường nhào tới: “Tiểu thư, tiểu thư sao rồi?”

Tạ Yên Nhiên buồn bã nhìn nóc giường, nửa ngày mới lẩm bẩm mở miệng: “Tiểu Hà, chúng ta về nhà thôi?”

“Về Thần Vương phủ?”

“Không, về nhà.”

Tạ Yên Nhiên trở về Tạ phủ, chuyện đầu tiên là đến thư phòng Tạ tướng.

Tạ Yên Nhiên hành lễ: “Phụ thân.”

Tạ tướng phảng phất sự già dặn nhìn Tạ Yên Nhiên, trong lòng cảm khái vạn ngàn: “Yên Nhiên, sức khỏe thế nào rồi?”

“Đã không có gì đáng ngại. Mấy ngày nay, không có Yên Nhiên, không ai giúp phụ thân sửa sang lại thư tịch, vất vả cho phụ thân rồi.”

Tạ tướng ngăn người: “Yên Nhiên, con thật sự đều nhớ hết rồi?”

“Vâng.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Tạ tướng vui mừng, nhìn Tạ Yên Nhiên có chút áy náy: “Yên Nhiên, con có trách ta không?”

“Không trách.” Tạ Yên Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, “Phụ thân là vì chúng sinh Hoàng Đạo Quốc, nếu quay lại khi đó, Yên Nhiên cũng sẽ đưa ra lựa chọn này.”

Tạ tướng gật gật đầu, do dự trong chốc lát: “Yên Nhiên, thật ra ta và mẫu thân con đều biết, con đối với thần vương.....”

“Đều là chuyện quá khứ, phụ thân cùng mẫu thân không cần để tâm.” Tạ Yên Nhiên nói bình đạm, “Nếu đã không có gì, Yên Nhiên xin về phòng.”

Tạ Yên Nhiên hành lễ, xoay người bước ra thư phòng. Ngoài phòng là mặt trời lên cao, ánh mặt trời quá nóng, khiến đáy mắt Tạ Yên Nhiên ửng đỏ.

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 15

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 15

Edit by Yoo

Bắc Đường Mặc Nhiễm nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng gặp lại Tạ Yên Nhiên sau khi khôi phục ký ức.

Sau khi gặp lại, câu đầu tiên nên nói là gì, nàng biểu tình như thế nào, thời tiết hôm đó ra sao, bọn họ sẽ mặc y phục màu gì, hoa văn gì..... Những việc này, y suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng lại không có tác dụng.

Hội nghị Tinh Chủ, Tạ Yên Nhiên lấy lý do thân thể không tiện để thoái thác không tới tham gia; thiệp mời đưa đến Tạ phủ vài lần, vẫn còn nguyên bị đưa trở về.

Bắc Đường Mặc Nhiễm là người thức thời, y biết Tạ Yên Nhiên không muốn gặp mình, nhưng Bắc Đường Mặc Nhiễm lại là người cố chấp, vì muốn gặp nàng nên bất luận thế nào cũng phải nhìn thấy nàng.

Đêm đến, Tạ Yên Nhiên mặc áo trong ở trên giường lăn qua lộn lại mà ngủ không được, lại đột nhiên nghe được ngoài phòng một tiếng sột sột soạt soạt.

Tạ Yên Nhiên chống người dậy, hướng ra ngoài hỏi: “Tiểu Hà?”

Một trận yên tĩnh, Tạ Yên Nhiên trong lòng kỳ quái, xuống giường đi đến trước cửa muốn đẩy cửa nhìn xem, lại nghe thấy sau cửa sổ truyền đến tiếng “Lạch cạch”.

Tạ Yên Nhiên nhíu nhíu mày, chậm rãi đến gần mở cửa sổ ra, lại bị Bắc Đường Mặc Nhiễm ở ngoài dọa sợ.

Tạ Yên Nhiên ánh mắt kinh ngạc: “Ngài.....”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn người trước mắt, nhận ra đã nhiều ngày không gặp Tạ Yên Nhiên, mọi lời nói trong lúc nhất thời đều chặn ở trong họng, cái gì cũng nói không nên lời.

Có lẽ là trầm mặc quá lâu, ánh mắt Tạ Yên Nhiên nhìn chàng từ kính ngạc dần thành bất đắc dĩ: “Vương gia, sao ngài lại đến đây?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm giật giật môi, rốt cuộc có thể nói thành tiếng: “..... Nàng gọi ta là gì?”

Tạ Yên Nhiên ngăn người, dời đi ánh mắt, chuyển tới bồn hoa lá cây bren cửa sổ, nàng nhớ rõ đây là lễ vật Bắc Đường Mặc Nhiễm tặng nàng năm sinh thần mười tuổi: “Vương gia, chuyện này không hợp lễ.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm vẫn nhìn Tạ Yên Nhiên, cố chấp nói: “Nàng gọi ta là gì?”

Tạ Yên Nhiên than nhẹ một tiếng: “Ngài đến đây chỉ vì chuyện này sao?”

“Yên Nhiên nàng,” Bắc Đường Mặc Nhiễm bỗng dừng có chút ghen ngào, “Không muốn gặp lại ta sao?”

Tạ Yên Nhiên gợi lên một tia tự giễu cười: “Ta đã nhìn Vương gia mười năm, không phải ngài trước sau chưa từng để ý sao? Vài ngày trước quấy rầy Vương gia, hiện giờ, Vương gia có thể yên tâm.”

“Yên Nhiên ——”

“Vương gia, chuyện trước đây ngài hỏi ta, từng làm ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng hiện tại ta đã hiểu vì sao ngài lại hỏi như vậy. Vương gia, ngài là người tốt, cho dù thế nào cũng không thềm để ý ta, cũng vì cự tuyệt ta mà áy náy. Có điều, ngài căn bản không cần thấy áy náy.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm buông đôi mắt đang nhìn Tạ Yên Nhiên, nhớ tới tiếng gió rào rạt ban đêm, đêm hôm nọ, y hỏi Tạ Yên Nhiên, nàng có hận một người không yêu nàng hay không, khi đó nàng nói thế nào?

“Vương gia, ta vẫn thế trả lời ngài, ngài không sai. Ta thích ngài, là ta lựa chọn, không mất mặt. Ngài không thích ta, là ngài lựa chọn, không mất mặt. Ta không có tư cách đi trách ngài, cho nên ngài thật sự không cần thấy áy náy.”

“Vương gia, ta biết vì sao hôm nay ngài đến đây. Thật ra ngài không cần nghĩ nhiều, ta mấy ngày nay cũng không phải tránh ngài, chỉ là ta còn có chút mệt, muốn nghỉ ngơi cho tốt. Cho nên ngài không cần lo lắng, không phải vì ngài.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nghe Tạ Yên Nhiên một hơi nói xong một đống lời nói, trầm mặc trong chốc lát, lại mặc danh mà xả ra một cái cười: “Nàng hiện giờ và bộ dáng trước đây giống y như đúc, càng hoảng loạn, càng nói nhiều. Thật ra cũng giống lúc nàng mất trí, hoảng hốt căng thẳng, cái gì cũng nói ra, nói so với ai càng có lý ——”

“Vương gia,” Tạ Yên Nhiên nhắm mắt, cắt ngang Bắc Đường Mặc Nhiễm, “Chuyện trước đây sau này không cần nhắc lại nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì không cần nữa.”

Tạ Yên Nhiên rút cuộc giương mắt nhìn về phía Bắc Đường Mặc Nhiễm: “Ta hy vọng ta và Vương gia có thể quay lại dáng vẻ ban đầu.”

“Dáng vẻ ban đầu.....” Bắc Đường Mặc Nhiễm lẩm bẩm, “Nếu ta không muốn?”

Tạ Yên Nhiên nắm chặt tay lại: “Vương gia, hà tất khó xử lẫn nhau?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn Tạ Yên Nhiên không nói gì, Tạ Yên Nhiên rũ xuống đôi mắt: “Muốn nói Yên Nhiên đều nói rồi, mong rằng Vương gia về sau có thể tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi. Vương gia, đêm tối đường xa, nghỉ ngơi sớm chút.”

Tạ Yên Nhiên nói xong liền đóng cửa sổ lại, đem Bắc Đường Mặc Nhiễm trầm mặc không nói ngăn cách bên ngoài, nhưng tiếng Bắc Đường Mặc Nhiễm ở ngoài cửa sổ vang lên.

“Yên Nhiên, nàng đối với ta có còn nửa phần tình ý hay không?”

Tạ Yên Nhiên cắn chặt môi dưới, không hé răng.

Bắc Đường Mặc Nhiễm lại nói: “Yên Nhiên, như nàng từng nói, nàng là một người rất kiên nhẫn. Kỳ thật bốn vương, cũng rất có kiên nhẫn.”

“Ta luôn cảm thấy nàng và Lạc Phi Phi không giống nhau, sự thật là vậy, hai người không giống nhau, vẫn luôn không giống nhau.”

Tạ Yên Nhiên nghe giọng điệu bình tĩnh của Bắc Đường Mặc Nhiễm, đột nhiên cảm thấy có chút bất an, nàng xoay người mở cửa sổ, phát hiện ngoài cửa sổ sớm đã không còn bóng người.

Tạ Yên Nhiên ngẩng đầu, trời cao trăng sáng, một giọt nước mắt không hề báo trước rơi xuống.

Mấy ngày sau, Tạ Yên Nhiên đang ở trong phòng xem thư tịch, lại nghe ngoài phòng có một trận ồn ào, là tiếng cãi nhau của Tạ tướng và Tạ công tử.

Tạ Yên Nhiên buông sách, đẩy cửa ra ngoài, không ngờ rằng vốn dĩ Tạ tướng và Tạ công tử đang khắc khẩu kịch liệt vừa thấy Tạ Yên Nhiên liền đột nhiên im bật.

Tạ Yên Nhiên có chút nghi ngờ, muốn mở miệng hỏi, liền thấy Tạ công tử thấp giọng mắng vài câu, phất tay áo bỏ đi. Mà Tạ tướng thở dài, quay đầu nhìn về phía Tạ Yên Nhiên, phân phó nàng mấy ngày nay cứ ở Tạ phủ, không cần tùy tiện đi lại.

Tạ Yên Nhiên tự nhiên là đồng ý rồi rồi đi, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn không có hết, nàng trở về phòng liền cho Tiểu Hà đi khắp phủ hỏi thăm Tạ tướng cùng Tạ công tử vì sao cãi nhau. Nhưng Tiểu Hà lại chưa mang được tin tức gì về tới, chỉ nói người trong phủ đều giữ kín như bưng.

Tạ Yên Nhiên trong lòng càng hoang mang, phân phó Tiểu Hà ra ngoài phủ hỏi thăm, lúc này Tiểu Hà đem về tin tức khiến Tạ Yên Nhiên cực kỳ kinh ngạc.

“Tiểu thư,” Tiểu Hà thở hỗn hển, “Hiện tại, hiện tại đầu đường cuối ngõ đều ở truyền, nói tiểu thư ở tại Thần Vương phủ, sớm đã cùng thần vương có, có.....”

Tạ Yên Nhiên nắm chặt trong tay quyển sách: “Có cái gì?”

“..... Tiếp xúc thân thể.....”

Tạ Yên Nhiên một trận hoảng hốt, quyển sách trên tay cuồn “Bang” một tiếng rơi xuống mặt đất, Tiểu Hà vội đỡ lấy Tạ Yên Nhiên: “Tiểu thư ——”

“Phụ thân và ca ca cũng là vì việc này khắc khẩu?”

“Là, công tử muốn đi tìm thần vương điện hạ, bị lão gia ngăn cản. Tiểu thư, kỳ thật tìm thần vương cũng không có tác dụng.....”

“Sao lại vô dụng” Tạ Yên Nhiên trào phúng nở nụ cười, “Ta ở trong phủ ngài ấy ngay người cũng có mấy tháng, tin tức trong mấy tháng đó, đương nhiên là bởi vì quan hệ hoàng gia mới bị che kín. Hiện giờ mới mấy ngày liền bị truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, muội nói đi, là bút tích của ai?”

“Thần vương.....” Tiểu Hà không thể tin được, “Thần vương vì sao muốn làm nhục danh tiết của tiểu thư?”

“Danh tiết.....” Tạ Yên Nhiên đẩy Tiểu Hà đang đỡ nàng ra, cô đơn tới trước cửa sổ, “Kỳ thật danh tiết của ta từ lúc hôn mê ở Đại Hùng Quốc trở về cũng đã không còn nữa. Ngài ấy làm vậy, cũng không tổn hại ta cái gì, chỉ là.....”

“Nếu thật là ngài ấy làm, sẽ mau có người dâng thư, buộc tội thần vương và chuyện của ta.”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Hà vòng bất quá cong tới, “Thần vương vì cái gì muốn để người khác buộc tội chính mình?”

Vì cái gì, Tạ Yên Nhiên đưa tay che ở trước mắt, nhìn ánh mặt trời từ khe hở ngón tay rọi vào, đúng vậy, vì cái gì, Bắc Đường Mặc Nhiễm, chẳng lẽ ngài thật sự giống ta đang nghĩ, ngài, muốn cưới ta sao?

Bên tai nàng vọng về lời hôm đó y nói.

“Yên Nhiên, nàng và Lạc Phi Phi không giống nhau.”

Cho nên, ta và Lạc Phi Phi không giống nhau.

Cho nên, ngài có thể buông Lạc Phi Phi, lại không chịu buông tha ta, cho dù phải dùng một cách sẽ khiến ta hận ngài.

Cho nên, Bắc Đường Mặc Nhiễm, ngài rốt cục là vì cái gì?

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – CHƯƠNG 16

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương 16

Edit by Yoo

Tất cả đều theo như lời của Tạ Yên Nhiên, có điều mấy ngày sau, Bắc Đường Dịch đã bị chiếu thư buộc tội Bắc Đường Mặc Nhiễm phiến đến đau đầu, một đám thượng thư đại thần đều ngôn chi chuẩn xác, nói có sách mách có chứng, chung quy đều có một ý, thần vương làm nhục trong sạch của thiên kim Tạ gia, vì lễ giáo, lý nên trừng trị thật nghiêm, lấy chính quốc uy.

Bắc Đường Dịch đọc chiếu thư vừa bực mình vừa buồn cười, hẳn trong lòng biết rõ, Bắc Đường Mặc Nhiễm vẫn luôn không thềm hé răng đã nói rõ những việc này y không thể tránh khỏi liên can, cho nên hẳn một mặt đang tức giận Bắc Đường Mặc Nhiễm không có việc gì làm lại đi tìm thêm việc cho hẳn, một mặt lại cảm thấy Bắc Đường Mặc Nhiễm thủ đoạn vô sỉ truy thê thật hài hước, đồng thời còn có chút nhiều chuyện mà nghĩ Tạ Yên Nhiên không phải vẫn luôn rất thích hoàng thúc sao, hoàng thúc cần gì phải dùng cách này?

Bất quá tò mò thì tò mò, hẳn không dám hỏi Bắc Đường Mặc Nhiễm, với tinh của Bắc Đường Mặc Nhiễm, nếu chọc phiền y, sợ là hẳn sẽ có thêm việc để làm.

Kỳ thật ai chả tò mò hiếu kỳ, trừ Bắc Đường Dịch là hoàng đế Hoàng Đạo Quốc đã bát quái, bá tánh Hoàng Đạo Quốc cũng càng thêm bát quái. Có thể nói chuyện này đầu đường cuối ngõ nơi nơi đều ở thảo luận, cái quán

ăn Tiêu Long Gia cũng có thể đem chuyện này coi như đồ nhắm rượu nói không dứt. Trước cửa Tạ phủ cùng Thần Vương phủ khách đến đây nhà, náo nhiệt không dứt, tất cả mọi người đều muốn trực tiếp nhận được tình báo, trở về nhà từ từ nhiều chuyện.

Ngắn ngủn mấy ngày, chuyện xưa đã từ khi Tạ Tinh Chủ ở Thần Vương phủ, hai người quan hệ không bình thường biến thành tạ Tinh Chủ cùng thần vương thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt nhưng bởi vì Tạ Tinh Chủ đã có hôn ước, thần vương chỉ có thể đau khổ chờ đợi, sau này hôn ước được giải trừ, vốn tưởng hai người rốt cuộc chờ đến mây tan thấy trăng sáng, lại không ngờ rằng một hồi chiến loạn khiến hai người bất đắc dĩ trời nam đất bắc, nhưng thần vương si tâm không đổi, càng vì tạ Tinh Chủ mà phẫn nộ, trải qua cử tử nhất sinh, mới đem Tạ Yên Nhiên từ hố lửa giải cứu trở về.

Một câu chuyện tình trắc trở được đồn xa, Tiêu Hà nghe được câu chuyện tình yêu to lớn nồng nhiệt quả thực trợn mắt há hốc mồm, đối với người kể chuyện là ông chủ bán bánh quẩy, cả bánh quẩy cũng quên lấy, gương cái miệng lớn xoay người trở về Tạ phủ, trên đường còn nghĩ ngàn vạn không để tiểu thư biết, bằng không tiểu thư nhất định một hơi ngất xỉu.

Mắt thấy sự tình bị bá tánh càng diễn càng liệt, triều đình không tránh được phân tranh, có không ít đại thần trước đây không thuận mắt Bắc Đường Mặc Nhiễm bắt đầu mượn đề tài, cùng người của Bắc Đường Mặc Nhiễm ở triều thượng cãi nhau, ồn ào khiến Bắc Đường Dịch đau đầu. Bắc Đường Mặc Nhiễm thật ra vẫn luôn an tĩnh, vẫn luôn một dáng vẻ làm chủ.

Bắc Đường Dịch nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm mặt than, nhìn qua Tạ tướng xanh mặt, lại nhìn hai đám người còn đang cãi nhau, trong lòng ai thán một tiếng, người đắc tội cuối cùng vẫn là muốn trầm giải quyết.

“Vài vị đại thần nói rất có lý, trầm cũng hiểu rõ.” Bắc Đường Dịch xoa huyệt Thái Dương, “Một khi đã vậy, trầm liền tứ hôn với thần vương, được không?”

Các đại thần tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng đều sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Bắc Đường Mặc Nhiễm liền tiến lên một bước cảm tạ ân. Bắc Đường Mặc Nhiễm người tất nhiên sẽ tán thưởng Hoàng Thượng thánh minh, đám

đại thần vốn định dựa vào chuyện này chèn ép thần vương cũng chỉ có thể ngượng ngùng mà ngậm miệng.

Bắc Đường Dịch thấy may mắn vì đem chuyện này nhanh chóng giải quyết, chớp mắt thấy mặt Tạ tướng đen như đáy nồi, nhưng Tạ tướng cũng run run dời đi ánh mắt, dù sao Hoàng Thượng cũng không sai.

Hôn lễ định vào nửa tháng sau, có người cảm thán chuyện này hơi hấp tấp, cũng có nhiều người trêu ghẹo là thần vương cùng tạ Tinh Chủ đều chờ đã lâu, vòng đi vòng lại vẫn là đem câu chuyện tình yêu thành truyền thuyết, hiện tại Tạ Yên Nhiên cùng Bắc Đường Mặc Nhiệm ở trong mắt mọi người chính là phu thê tình thâm.

Tạ Yên Nhiên bị tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, ngoài phòng tiếng người ồn ào, bước chân hỗn độn, có tiếng ma ma của mẫu thân và tiếng Tiểu Hà bất an khuyên can.

Tạ Yên Nhiên nhíu mi, khoác áo ngoài rời khỏi phòng, ngoài phòng ánh nắng mãnh liệt, khiến Tạ Yên Nhiên nhắm mắt, lại mở mắt ra, thấy các rương gỗ màu đỏ.

Lưu ma ma có chút kinh ngạc cười với Tạ Yên Nhiên: “Tiểu thư.”

Lưu ma ma là một người hơi béo, ở cạnh mẫu thân đã hơn hai mươi năm, lúc cười lộ lên đôi mắt sẽ nheo lại, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ. Khi còn bé Tạ Yên Nhiên thích nhất ngắm Lưu ma ma cười, mỗi lần thấy nàng đều sẽ cười lộ lên, nhưng hiện tại nàng lại một chút cũng cười không nổi.

“Đây là cái gì?” Tạ Yên Nhiên mở miệng mới phát hiện tiếng mình hơi nghẹn ngào, có lẽ là ngủ quá nhiều. Tiểu Hà vội vàng vào nhà rót chén nước cho nàng, lại bị Tạ Yên Nhiên nhẹ nhàng đẩy ra.

Tạ Yên Nhiên lại hỏi một lần: “Đây đều là gì?”

Lưu ma ma phát hiện Tạ Yên Nhiên biểu hiện không quá lớn, giọng nói từ vui vẻ trở nên ngượng ngùng: “Đây..... Là sính lễ Thần Vương phủ đưa tới.”

Tạ Yên Nhiên không nói nữa, ngơ ngác nhìn những cái rương, một lát mới lại mở miệng: “Đồ tốt cứ trực tiếp đưa đến nhà kho, sao lại đưa đến viện ta?”

“Không phải, ta nghĩ tiểu thư sẽ xem thử?”

“Không cần.”

Tạ Yên Nhiên rũ mắt, xoay người vào nhà: “Làm phiền ma ma, dọn ra ngoài đi.”

Trong viện mọi người đều bị thái độ của Tạ Yên Nhiên làm ngốc, lôi kéo Tiểu Hà:

“Chuyện gì thế? Biểu hiện của tiểu thư sao không giống người muốn thành thân?”

Tiểu Hà nhìn Thúy Liễu, lại nhìn Tạ Yên Nhiên đang vào phòng, thở dài, nhắc mọi người nhanh chóng dọn mấy cái rương ra ngoài.

Tạ Yên Nhiên ngồi ở trong phòng nghe tiếng dọn rương ồn ào bên ngoài, cảm thấy chính mình phảng phất giống đang nằm mơ. Gả cho Bắc Đường Mặc Nhiễm, đây là nguyện vọng nhiều năm của nàng, nhưng khi đó nàng lại chưa từng nghĩ tới sẽ cưới vào lúc này, gả đi bằng cách này, mang theo tâm trạng như vậy.

Tạ Yên Nhiên nhắm mắt lại, nhớ đến một năm nọ phồn hoa cấm thốc và thiếu niên trường thân ngọc lập, đó là ma chương cả đời nàng.

Ngày đại hôn, Tạ Yên Nhiên nhìn thấy bản thân một thần hồng trang trong gương đồng, thấp giọng cười, Lạc Phi Phi đứng ở một bên nói liên tục: “Cô cảm thấy hỉ phục đẹp, hay là phụ kiện phía trước đẹp?”

Lạc Phi Phi tỉ mỉ giúp nàng sửa sang lại hỉ phục: “Yên Nhiên, đừng suy nghĩ về quá khứ nữa.”

Lạc Phi Phi dừng tay, cười rộ lên với Tạ Yên Nhiên: “Qua hôm nay, ta phải gọi cô là hoàng thất. Được đó Yên Nhiên, thành trưởng bối rồi.”

Tạ Yên Nhiên còn chưa nói gì, đã nghe tiếng pháo tiếng vang lên, hỉ nương vọt vào phòng: “Giờ lành đã đến, tân nương tử, mời đi thôi.”

Tiểu Hà tay chân lạnh lẽo giúp Tạ Yên Nhiên đắp khăn voan lên, đỡ Tạ Yên Nhiên đến cạnh hỉ nương.

Trong tiếng pháo, tiếng kèn xô na, tiếng cười ở khắp nơi, trong tiếng người, Tạ Yên Nhiên xuất giá.

Tạ Yên Nhiên ngồi ở hôn phòng, vẫn cảm thấy tất cả đều không chân thật. Nàng gả đi rồi? Gả cho Bắc Đường Mặc Nhiễm? Đây đều là thật chẳng?

Tạ Yên Nhiên quả thực nghi ngờ đây là mơ, có lẽ đây là một giấc mộng, rất mau nàng sẽ tỉnh lại, trở lại hiện thực, ở đó, Bắc Đường Mặc Nhiễm vẫn như cũ không để ý nàng, không thích nàng, đối y mà nói, nàng chỉ là nữ nhi của Tạ tướng, là Tinh Chủ tinh Cự Giải, là bạn y chơi cùng khi còn bé, ngoài ra, không còn ý nghĩa gì khác.

Hoặc là, nàng đã chết, chết trong tay thái tử điện hạ của Đại Hùng Quốc, đây chỉ là mộng tưởng của nàng trước khi chết, rất mau nàng sẽ hoàn toàn chết đi, biến thành một khối thi thể lạnh băng, sau đó hư thối, bốc mùi, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Tạ Yên Nhiên nghĩ như vậy, trên người liền bắt đầu rét run, nàng vừa tưởng tượng chính mình biến thành một đống xương trắng, vừa run rẩy đưa tay muốn vén khăn voan.

Nhưng bàn tay lạnh lẽo vừa mới chạm vào khăn voan đã bị một bàn tay ấm áp nắm lấy.

Âm thanh lãnh đạm của nam tử cùng mùi hương của rượu phảng phất từ đỉnh đầu truyền đến: “Tân nương tử không thể đụng vào khăn voan, không may mắn.”

Vừa dứt lời, khăn voan đã được vén lên, Tạ Yên Nhiên chớp chớp mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng của ngọn nến mới ngẩng đầu nhìn về phía nam tử.

Y hình như không có gì thay đổi, chỉ là gầy đi một chút, Tạ Yên Nhiên ngây ngốc nghĩ vậy, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn bất đồng: “Ngài uống rượu?”

“Uống một ít,” Bắc Đường Mặc Nhiễm cười nhạt, ngồi xuống bên cạnh Tạ Yên Nhiên.

“Yên Nhiên, nàng đói bụng không? Ta cho thiện phòng đưa chè tới.”

Tạ Yên Nhiên nghĩ so với chè càng có chuyện quan trọng hơn: “Vì sao?”

Nụ cười trên mặt Bắc Đường Mặc ngưng lại: “Chuyện gì?”

“Vì sao lại muốn cưới ta?”

“Yên Nhiên,” Bắc Đường Mặc Nhiễm muốn đổi đề tài “Hôm nay là ngày lành, chúng ta không nói chuyện này ——”

Tạ Yên Nhiên không cho y cơ hội này: “Ta suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra, ngài vì sao muốn cưới ta? Vì áy náy? Lời hôm đó ta nói đều nghiêm túc. Ngài không nợ ta gì cả.”

“Yên Nhiên ——”

“Hay ngài không muốn một người luôn thích ngài lại buông bỏ ngài? Ngài cưới ta, chỉ vì giữ ta ở bên cạnh ngài, muốn nhìn ta tiếp tục ở bên cạnh ngài đau khổ giã giụa ——”

“Yên Nhiên!” Bắc Đường Mặc Nhiễm thanh âm trầm xuống, “Tại sao nàng không thể suy nghĩ bình thường chứ, nguyên nhân đơn giản nhất đâu?”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn Tạ Yên Nhiên, đáy mắt là nhu tình vạn loại: “Yên Nhiên, ta thích nàng.”

Tạ Yên Nhiên dưới ánh nển nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm nghiêm túc, tia sáng ấm áp ánh lên mặt mày như họa của y, ánh lên bi thương trong lòng của Tạ Yên Nhiên, khi nàng mở miệng không tự giác mà ghen ngào:

“Ngài không thích ta. Cho dù thích, cũng là thích Tạ Yên Nhiên đã mất trí nhớ kia.”

“Đó cũng chính là nàng.”

“Đó không phải ta.” nước mắt Tạ Yên Nhiên lặng yên rơi không một tiếng động, “Vương gia, bất đồng trái qua sẽ bồi dưỡng bất đồng thân thể. Ngài cảm thấy đó là ta, đúng, thân phận, tướng mạo, thanh âm đều giống nhau, nhưng chúng ta bất đồng thân thể. Nói cách khác, lúc Tạ Yên Nhiên trước mặt ngài khôi phục ký ức, thì Tạ Yên Nhiên mà ngài thích cũng đã chết rồi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm nhìn Tạ Yên Nhiên, ánh mắt thâm thúy: “Nhưng cùng chung linh hồn, tính chất của linh hồn đặc biệt không cách nào thay đổi.”

“Ta thích dáng vẻ nàng cầm đạo lý lớn nói hươu nói vượn, thích dáng vẻ nàng vì bằng hữu đề ra chủ ý, thích nàng lương thiện dịu dàng, cũng thích nàng tùy hứng lười biếng. Tạ Yên Nhiên, trước đây ta xem nhẹ quá nhiều, nhưng ta hy vọng hiện tại sẽ không còn. Ta thích ta và nàng ở bên nhau, ta không muốn rời ra nàng, ta nghĩ nếu ta không giữ chặt nàng, thì cho dù có được hoàng hôn cũng sẽ âm đạm thất sắc.”

“Cho nên ta dùng cách này,” Bắc Đường Mặc Nhiễm cúi đầu, nước mắt tràn ra hốc mắt, “Bởi vì, Yên Nhiên nàng hiểu ta, nhưng không chịu tin ta.” “Bất quá cũng không sao,” Bắc Đường Mặc Nhiễm lại ngẩng đầu, gặt gao nắm tay Tạ Yên Nhiên, “Hiện tại chúng ta có rất nhiều thời gian, một ngày nào đó, nàng sẽ tin tưởng ta. Ta sẽ cho nàng thấy, ta với nàng là thật lòng.” Ta còn thời gian cả đời để yêu nàng, còn có thời gian rất rất dài để chứng minh với nàng tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện.

Để nàng đợi mười năm lâu như vậy là lỗi của ta, cho nên hiện tại, ta muốn trả cho nàng thật nhiều cái mười năm, cho nên Yên Nhiên, xin nàng ở lại, bên cạnh ta.

Chúng ta cùng nhau bước đi, đến thương hải tang điền, đến râu tóc bạc trắng, ta hứa với nàng, vĩnh viễn đều sẽ không rời xa nàng.

Bởi vì, ta thích nàng.

(*) Tác giả có lời muốn nói: Viết rất nhiều lần, và sửa lại rất nhiều lần, cảm thấy đại đoàn viên không tồi, lại cảm thấy tương quen với thiên nhai cũng không tồi, nghĩ muốn tiếp tục viết, lại nghĩ cũng không có gì để viết nữa.

Kỳ thật giữa Vương gia và Yên Nhiên cũng không có chuyện gì quá phức tạp, phức tạp nhất cũng là phức tạp của thế gian —— lòng người.

Nàng yêu y y không biết, y đã biết lại hoang mang bản thân y có hay không yêu nàng, rõ ràng con đường phía trước rõ ràng như thế, lại thường bị lòng người làm cho hỗn loạn.

Ở cuộc sống hiện thực, nếu ta là Yên Nhiên, ta nhất định sẽ không quay đầu lại, bất quá ta cũng nhất định sẽ không thích một người tận mười năm. Ta thích nữ tử vì yêu mà chấp nhất, các nàng quật cường giống như giọt sương trên hoa lá lúc sáng sớm, ở trong mắt người khác bé nhỏ không tồn tại, nhưng cho dù là một giọt sương nho nhỏ, cũng có thể chiếu rọi sắc hồng. Cho nên ta hy vọng có thể cho các nàng một kết cục tốt, hy vọng các nàng có thể được như ước nguyện, cả đời bình an.

Như vậy, 《Dưới Ánh Hoa Đắng》 đã kết thúc, rải hoa!

DƯỚI ÁNH HOA ĐĂNG – PHIÊN NGOẠI

**Chương có nội dung hình ảnh*

Phiên Ngoại

Edit by Yoo

Lúc ta còn niên thiếu, ta luôn có một giấc mộng.

Đầu mộng là mặt trời lên cao, mùi hoa tràn ngập, ta không tự chủ mà chạy vội, châu ngọc trên đầu diêu loạn, phát ra tiếng vang leng keng leng keng, mà cùng chạy chung với ta, là Bắc Đường Mặc Nhiễm.

Mọi người nói ban ngày suy nghĩ, ban đêm gặp mộng. Mỗi lần từ trong mộng tỉnh lại, ta đều cảm thấy có lẽ đây là ảnh thu nhỏ cả đời ta. Ta vẫn sẽ luôn chạy theo ngài ấy, cho đến thương hải tang điền, cho đến bạch cốt thành tro.

Ta đã từng cho rằng chỉ cần ta không ngừng theo đuổi, không ngừng liều mạng theo đuổi, một ngày nào đó, ta sẽ trở thành người xứng đôi với ngài, ở bên cạnh ngài. Nhưng ta đã quên, khi ta đuổi theo, ngài cũng đang chạy, khoảng cách của chúng ta chưa bao giờ rõ ràng, mà ta nỗ lực của ta có lẽ toàn bộ đều là tổn công vô ích.

Như vậy xem ra, theo đuổi Bắc Đường Mặc Nhiễm là một việc vô vọng và tuyệt vọng, nhưng ngu xuẩn như ta, lại vui vẻ chịu đựng.

Khi ta mất trí từng trả lời ngài, ta là người rất có kiên nhẫn, ta có thể chờ một người rất lâu rất lâu, đến ta tiêu hao hết kiên nhẫn mới thôi.

Khi đó ta không nhớ rõ ràng, ta cho rằng chính mình cũng chỉ là một công chúa hòa thân bị quốc gia kia mưu hại, không có gì cầu mà không được, không có gì mà tê tâm liệt phế. Sau khi ta nhớ ra tất cả, ta đột nhiên phát

hiện, hóa ra ta là người yếu đuối, ta với ngài một chút khát vọng cũng không có, ngài với ta cũng như không thấy, mang đến quá nhiều tổn thương tổn, hóa ra ta vẫn luôn yên lặng khẩn cầu bản thân kiên nhẫn một chút, hóa ra trong mộng không phải ta chạy theo ngài, mà là ta chạy khỏi ngài.

Yến hội hôm nay ta vẫn luôn nhìn ngài,

nhưng ngài một cái liếc mắt cũng không dành cho ta, ít đi một chút.....

Hôm nay ta nói với ngài rất nhiều, ngài chỉ đáp lại ta một câu, ít đi một chút.....

Hôm nay ta đưa đến điểm tâm mới làm, cả nếm ngài cũng không nếm qua, ít đi một chút.....

Hôm nay ngài vì một nữ nhân thần bí mà tiến cung cãi nhau một trận lớn với Hoàng Thượng, ít đi một chút.....

Hôm nay ngài nói chuyện với Phi Phi, ở trong rừng cây muốn hôn cô ấy, ít đi một chút.....

Hôm nay ngài không màng an nguy của bản thân, muốn giúp Phi Phi thử độc, ít đi một chút.....

Trong mộng, ta thật muốn từ bỏ, sắp từ bỏ, ta bình ổn hơi thở nhìn đích đến đằng trước, trong lòng vừa sợ hãi vừa hưng phấn, ta đoán rằng một ngày ta không thể chịu được nữa sẽ ra sao, là tâm như tro tàn hay là như trút được gánh nặng.

Ta tưởng Bắc Đường Mặc Nhiễm đại khái vĩnh viễn sẽ không biết, trải qua chờ đợi là như thế nào, giống như giây tiếp theo sẽ chết trong tuyệt vọng, lại giống như lập tức chờ mong.

Tô Tầm Tiên luôn không thích ta, có lẽ là vì hẳn biết rõ ràng tâm tư nhỏ nhỏ mà ta cất giấu trong đáy lòng, nhưng có một ngày hẳn lại ôn hòa khuyên bảo ta.

Hắn nói không nhiều, hẳn chỉ nói tâm tư ta dành cho Vương gia giống như tâm tư Vương gia dành cho Lạc Phi Phi, hẳn chỉ nói cố chấp quá cuối cùng vẫn là bản thân bị tổn thương, hẳn chỉ nói, Tạ Yên Nhiên, hà tất phải vậy?

Ta rất muốn phản bác hẳn, nhưng tính cách của ta cái gì cũng nói không nên lời, ta hoảng loạn vội vàng che dấu bí mật của chính mình bị người

phát hiện, ta vội vàng chạy về trong phủ, chạy về trong phòng mới dám lớn tiếng khóc.

Ta cùng Bắc Đường Mặc Nhiễm không giống nhau, ngài ấy thích Lạc Phi Phi, thích đến vì nàng nguyện ý từ bỏ tước vị, từ bỏ tính mạng, ta cũng có thể. Ta cũng có thể vì ngài không cần mạng, không cần địa vị Hoàng Hậu, chịu nghìn người chỉ trích, thậm chí bất kể ngài nói gì, chỉ cần ngài quay đầu, một ánh mắt, chuyện gì ta cũng có thể làm. Mà trừ lần đó ra, ta đối với Bắc Đường Mặc Nhiễm nhiều hơn so với Bắc Đường Mặc Nhiễm đối với Lạc Phi Phi, là ta đối với ngài mười năm như một ngày ngưỡng mộ và theo đuổi.

Ta quá thích Bắc Đường Mặc Nhiễm, cho nên ta quá mệt mỏi.

Cho nên, Bắc Đường Mặc Nhiễm, ta mệt rồi, hao hết sức lực mới chờ tới ngày có thể từ bỏ ngài, ta rất thống khổ, cuối cùng cũng có thể giải thoát. Ta rất cuộc cũng có thể trở thành người không còn muốn ở cạnh ngài, nhưng vì sao ngài lại cường ngạnh đem ta giữ lại bên cạnh chứ?

Ta phải thừa nhận, những lời Bắc Đường Mặc Nhiễm nói trong đêm thành hôn, ta không tin. Nếu muốn ta nói, ta sẽ đoán, ngài cưới ta cùng lắm là bất chấp tất cả thôi. Ngài không chiếm được Lạc Phi Phi, liền dứt khoát ai cũng được.

Lời này ta không dám nói cho Bắc Đường Mặc Nhiễm, ta còn nhớ rõ dáng vẻ tức giận cùng lần đó ngài dùng quạt gõ đầu ta. Ta sợ đau, càng sợ ngài giải thích.

Cho nên ta yên lặng ngậm miệng, yên lặng nhìn ngài đưa ta y phục, trang sức, sách cổ, thoại bản còn có mỹ thực đặc sắc nhiều nơi, yên lặng mà nhìn ngài vụng về tìm đề tài cùng ta nói chuyện phiếm.

Tiểu Hà nói với ta, Vương gia đối với tiểu thư thật tốt. Người trong vương phủ lén lút nói, Vương phi thật có phúc khí. Hoàng Đạo Quốc người đều nói, phu thê thần vương thật là hồ điệp tình thâm.

Ta nhìn tất cả, kỳ thật có chút thờ ơ lạnh nhạt, có lẽ còn kèm theo một chút khoái cảm trả thù. Ta nhìn dáng vẻ cẩn thận của Bắc Đường Mặc Nhiễm, liền nhớ tới ta trước kia cũng lo lắng khi cùng ngài ở chung, trong lòng đột nhiên nhớ Phi Phi từng nói nông dân xoay người có cảm giác làm chủ.

Mà trừ điểm trả thù khoái cảm, ta còn có một tiểu tâm tư âm u, ta đang đợi, chờ một ngày ngài không chịu nổi nữa. Giống như ta nói, ta không tin lời của ngài đêm hôm đó, cho nên ta muốn xem ngài có thể giữ lời nói dối được bao lâu, trong ấn tượng của ta, Bắc Đường Mặc Nhiễm thật ra là một người lãnh đạm.

Sau đó Tô Tâm Tiên lại tới.

Nói thật, Tô Tâm Tiên đối với việc của Bắc Đường Mặc Nhiễm thật sự có hơi để bụng. Ta biết hắn đã từng khuyên Phi Phi từ bỏ Hoàng Thượng chọn Mặc Nhiễm, cũng từng không ngừng nghĩ cách giới thiệu nhân duyên cho Mặc Nhiễm. Đối với việc xấu loang lỗ của hắn, ta quả thực muốn hoài nghi Hoàng Đạo Quốc đệ nhất nhà giàu số một được yêu thích có phải hay không là người dẫn mối.

Kỳ thật những lời này với tính cách trước đây của ta là nói không nên lời, nhưng có lẽ là ở trong vương phủ có chút lâu, những cái đổi thiên đổi địa không biết sao lại nói rất trôi chảy.

Ta nhìn Tô Tâm Tiên oán hận phe phẩy cây quạt, dáng vẻ nghiêng rằng nhưng lại không dám đánh ta, khoái cảm trả thù đột nhiên liền ồn ào náo động tăng cao, làm bộ dáng lão tử không sợ bị bức ép, làm cho người từ nhỏ đến lớn chèn ép ta phải trợn trắng mắt nhìn ta, ta hôm nay liền đối người liền đối người, người có thể làm gì ta?

Nhưng mà câu nói tiếp theo của hắn khiến cho ta vừa mới âm thầm đặc ý đã cười không nổi.

“Hiện tại Mặc Nhiễm đối với cô là kinh sợ, mà cô đối Mặc Nhiễm lại trốn tránh ngàn dặm, các người đơn giản là tra tấn nhau, sẽ không có kết quả tốt.”

Ta nhìn dáng vẻ Tô Tâm Tiên nói lời lẽ chính đáng, trong lòng đột nhiên rất ủy khuất, vì sao hắn luôn nói vậy, cứ như chuyện gì cũng là ta sai, ta theo đuổi ngài ấy thì các người chê ta, ta tránh ngài ấy thì các người lại nói ta vô tình, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ngài ấy không muốn thì ta phải ngoan ngoãn trốn đi, ngài ấy muốn thì ta phải hoan thiên hỉ địa đến trước mặt ngài ấy.

Ta nghĩ ta đại khái là oán hận chất chứa đã lâu, hướng Tô Tâm Tiên vừa nói nước mắt liền ràn rụa. Ta thấy vẻ mặt không biết làm sao của hắn, tức khắc cảm thấy buồn cười, có gì để nói đâu, suy cho cùng, hắn cũng bất quá là người ngoài cuộc.

Ta cảm giận xoay người, lại thấy Bắc Đường Mặc Nhiễm yên lặng đứng cách đó không xa. Ngài ấy hôm nay mặc bộ đồ mới, màu lam cũ đã đổi thành tím đậm, càng có quý khí bức người. Ta nhìn ngài ấy, đột nhiên nghĩ đến nếu là ta trước đây, chỉ sợ hiện tại đã bắt đầu hai mắt tỏa ánh sáng không thể tự khống chế chính mình.

Tô Tâm Tiên ở ta phía sau nhỏ giọng nhắc mãi, hồng rồi hồng rồi, lại gây chuyện. Ta lại vô tâm tư quay lại đầu chọc hắn, ta trầm mặc nhìn Bắc Đường Mặc Nhiễm, ngài ấy cũng trầm mặc nhìn ta.

Ngày ấy đứng đó, thược dược bên cạnh nở đầy. Ta nhớ mang máng lúc ta mất trí có cùng ngài nhắc một câu, nói thược dược thanh lệ, sau đó hoa trong vương phủ liền đổi thành tảng lớn thược dược, thỉnh thoảng hỗn loạn một chút hoa dại nhỏ nhỏ đủ màu.

Ánh nắng rơi xuống, cả người ngài ấy giống như mạ lên một tầng viền vàng, phảng phất giống như thánh nhân. Gió nhẹ thổi qua ngọn tóc, góc áo của ngài ấy. Ta chớp chớp mắt, giống như lại nhìn thấy năm đó khi mới gặp ngài ấy, ngài ấy đứng ở phồn hoa cấm thốc, chất giọng thanh lãnh hỏi ta tên gì.

Ta trả lời, Yên Nhiên, ta là Tạ Yên Nhiên.

“Yên Nhiên.....”

Lúc ta ngẩng đầu đi qua bên người ngài ấy, nghe được ngài ấy gọi tên ta, thanh âm thực nhẹ, giống như thở dài. Ta bước đi, vẫn là giả vờ trấn định đi tiếp, một ánh mắt cũng không nhìn ngài ấy.

Ta muốn duy trì chút tự tôn. Giống như lúc ta cách bố mệnh thổ lộ vì không muốn ngài ấy thấy nước mắt của ta; lúc ta ôm cáo biệt lại cố gắng quít ấn thân vì không muốn ngài ấy thấy ta chật vật. Ta không có nhiều thứ, cũng chỉ thừa một ít tự tôn đáng thương.

Buổi tối hôm đó ta ở trong phòng ngồi rất lâu lại không đốt đèn. Một mảnh đen nhánh, ta ăn mặc áo ngủ ôm hai đầu gối ngồi ở trên giường phát ngốc.

Tiểu Hà nói Bắc Đường Mặc Nhiễm và Tô Tầm Tiên cùng nhau ra ngoài, ta đoán, hai người bọn họ hiện tại nói không chừng đang cùng nói ta náo loạn, sau đó Bắc Đường Mặc Nhiễm sẽ phát hiện ngài ấy đã có quyết định sai lầm cỡ nào, sau đó, sau đó ta sẽ tự do.

Ta vùi đầu vào giữa hai đầu gối, nước mắt cứ thế mãnh liệt rơi ra, nhưng vào lúc này, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn cùng tiếng kinh hoảng của Tiểu Hà vọng vào nhà.

“Vương gia, Vương phi đã nghỉ ngơi, Vương gia ——”

Người nọ đóng cửa thật mạnh, đem tiếng của Tiểu Hà ngăn cách bên ngoài. Ta nhìn thân ảnh ngài ấy lao đảo lắc lư đến gần mép giường, dừng một chút, thẳng tắp ngã xuống giường, nửa ngày, mới trở mình ngẩng đầu nhìn ta.

Ngài ấy an tĩnh nhìn ta, đôi mắt trong bóng đêm lấp lánh tỏa sáng, ta hít hít mũi, ngửi được một hương rượu nhàn nhạt.

“Sao nàng lại khóc?”

Ngài ấy nhìn thật lâu mới mở miệng nói chuyện, mồm miệng là ngoài dự đoán rõ ràng. Ta không để ý đến, chỉ là nhìn chân mình chăm chăm đến phát ngốc, ngài ấy liền nói tiếp.

“Ta đem Tô Tầm Tiên hung hăng giáo huấn một trận, hẳn sau này sẽ không dám tới khi dễ nàng nữa.”

Hóa ra cách răn dạy người của ngài là đưa hẳn đi uống rượu sao?

“Ta biết nàng ủy khuất, bọn họ đều nói ta và nàng tốt ra sao, nhưng bọn họ lại không biết ta nợ nàng bao nhiêu.”

Ta biết ngài chung quy vẫn là vì áy náy mà cười ta, ta cũng không ngạc nhiên.

“Ta nói như vậy, nàng sẽ cho rằng ta là vì áy náy mới cười nàng, nhưng không phải. Những lời này ta chưa từng nói với nàng, trước kia là ta không nhận ra, sau này, ta lại ngại nói ra. Chỉ là, Yên Nhiên ta là thật tình thích nàng.”

Hiếm khi nghe ngài ấy lời nhảm, nước mắt bất tri bất giác lại không chịu khống chế, ta nhắm mắt, không muốn nghe ngài ấy nói, lên tiếng chặn lời:

“Không phải ngài thích ta thì ta nhất định phải tiếp tục thích ngài, làm người không thể bá đạo như vậy.”

Ngài ấy nhẹ giọng cười, nhích lại gần ta: “Cho nên mấy ngày nay ta vẫn luôn theo đuổi nàng, ta nghĩ một ngày nào đó, nàng sẽ lại thích ta.”

Ta nhìn đôi mắt ngày ấy, đột nhiên cảm thấy rất khổ sở: “Vương gia, hà tất phải vậy?”

Nghe ta nói xong câu đó, ánh sáng trong mắt ngài ấy tức thì dập tắt, cúi đầu, lời nói toàn là ủy khuất: “Nàng vẫn là oán ta, không tha thứ cho ta.”

“Giữa hai chúng ta đâu tồn tại tha thứ hay không tha thứ,” ta thở dài, “Ta nói rồi, Vương gia, ngài cũng không nợ ta cái gì, ta chỉ là mệt mỏi.”

Ngài ấy đột nhiên bắt lấy cổ tay ta, ngữ khí vội vàng: “Sau này ta sẽ không khiến nàng mệt mỏi, nàng không cần làm gì cả, chỉ cần đứng ở nơi là tốt rồi, việc khác giao cho ta.”

“Nhưng cho dù là đứng đó đó đối với ta hiện tại mà nói, cũng muốn tiêu hao không ít khí lực.” Ta chịu đựng đau đớn ở tay, rũ đầu nhìn ngài ấy, “Vương gia, để ta đi.”

Ngài ấy buông nhẹ lực đang giữ tay ta, trong bóng tối ngơ ngác nhìn, hồi lâu mới gian nan mở miệng hỏi: “Nếu lần này ta để nàng đi, có phải nàng sẽ không bao giờ nữa trở lại nữa?”

Ta xoa nhẹ tay, vẫn như cũ rũ đầu không nói một lời, ngài ấy trầm mặc thật lâu, mới đứng dậy đi ra cửa.

Ta nghe tiếng cửa đóng, lại lâm vào bóng tối vô tận. Ta đi xuống giường, đến trước cửa sổ đẩy ra, kéo ghế lại ngồi ngắm ánh trăng.

Khi còn là thiếu niên, Hoàng Đạo Quốc đã từng lưu hành một vở diễn, tên là 《 Hoa trong gương, trăng trong nước 》 . Kể về một thư sinh trẻ tuổi ban đêm ở trong mộng, trong mộng có một nữ tử mỹ lệ đang trang điểm trước gương, thư sinh chưa bao giờ gặp qua nữ tử mỹ lệ như vậy, cho nên không thể tránh khỏi sẽ yêu nàng. Nhưng kia chỉ là một giấc mộng, nữ tử đó cuối cùng cũng đâu tồn tại, cho dù tồn tại, thư sinh đó phải đến đâu tìm nàng? Thư sinh hàng đêm mơ thấy nàng, ngày ngày vì nàng đau lòng, từ từ tiêu tụy. Cuối cùng, thư sinh đối với ánh trăng trong nước lẩm bẫm tự nói, điên cuồng mà muốn đem ánh trăng vớt lên, lại chết chìm ở trong hồ.

Cha mẹ từ nhỏ trông giữ ta rất nghiêm, vợ diễm này ta chỉ lén cùng Thái Vi ra ngoài xem một lần, chỉ một lần, ta khóc thở hỗn hển. Ta cảm thấy thứ sinh thật ngốc, thật thảm, ta cảm thấy ta cũng rất ngốc, cũng rất thảm. Chỉ là, bầu trời ánh trăng sáng tỏ lại thần thánh, tản ra chiếu rọi nơi nơi, ôn nhu, thân thiết, giống như thế gian này không có người sai. Ánh trăng tốt đẹp vậy, sao có thể có người không yêu nó?

Buổi tối nọ, ta đối với ánh trăng cầu nguyện, thiên thần, người có thể nghe thấy ta, người nguyện thương hại ta, nếu có thể, xin cứu rỗi ta. Giống như hiện tại, ta mặc áo ngủ hơi mỏng ngồi trước cửa sổ, đối với ánh trăng khẩn cầu giải thoát, ta quá mệt mỏi, quá luống cuống, yêu quá sâu quá nặng, ép ta không thở được, cứu cứu ta đi, cứu cứu ta đi.....

Sau đó, ta liền bệnh nặng một hồi.

Đầu tiên là nóng, sau lại lạnh, cả người hôn mê thâm trầm, mơ mơ màng màng xuôi tai tiếng người tới tới lui lui ồn ào nhốn nháo, khiến cho lòng người phiền. Ta rất muốn mở miệng gọi bọn họ tránh ra, không cần ở đây cãi, chỉ là ta một chút sức lực cũng không có, không thể mở mắt, không thể mở miệng, thân thể như ngàn cân, ta bất đắc dĩ, dứt khoát mặc cho bọn họ cãi.

Trong đồng tiếng hỗn độn, ta nghe được mấy tiếng quen thuộc. Tiếng Tiểu Hà hoảng loạn dồn dập, không ngừng thúc giục người vợ này vợ kia. Lòng ta đột nhiên rất áy náy, đi theo ta như vậy cũng không bớt lo chủ tử, nàng ấy cũng không dễ dàng. Sau đó còn có tiếng của Phi Phi bọn họ, Phi Phi nắm tay ta, hỏi có phải Bắc Đường Mặc Nhiễm bắt nạt ta không, cuối cùng lại khóc nức nở muốn ta nhanh khỏe, hứa hẹn nói chờ ta khỏe lại, nàng phải làm thật nhiều thật nhiều món ngon cho ta. Ta có chút buồn cười, Phi Phi đây là có chuyện gì, không phải ai cũng ăn giỏi như cô ấy.

Chờ đến khi âm thanh cũng biến mất không thấy, ta chỉ nghe được mùi thuốc trong phòng, sau đó là thân thể ấm áp bên cạnh ta. Người nọ đem ta ôm vào trong lòng ngực, ta liền ngửi được một mùi đàn hương, ta nhớ tới đêm ta cáo biệt, ta nhào vào trong lòng ngực ngài ấy, nỗ lực khắc chế bi thương; còn có buổi tối trong rừng cây, ngài ấy ôm lấy ta, nói cho ta, tất cả thống khổ đều đã biến mất, không bao giờ xảy ra nữa. Mà lúc này, ta ở

trong lòng ngài ấy, ngài ấy lại nhẹ giọng thở dài, nói nhỏ, Yên Nhiên, khỏe lại đi, chờ nàng khỏe lại, ta sẽ để nàng đi.

Trận bệnh này, kéo tới kéo đi, thế nhưng cũng chỉ kéo dài có nửa tháng. Lúc ta hoàn toàn khỏe lại, nghe nói vùng ngoại ô đã nở rất nhiều hoa đào. Tiểu Hà vừa dọn đồ vừa hỏi ta có muốn đi ngắm hay không, ta nhìn Tiểu Hà lại nghĩ tới chuyện khác. Ta hỏi Tiểu Hà muốn ta giúp nàng tìm nhà phu quân thích hợp không, Tiểu Hà luôn nói lại đột nhiên an tĩnh. Ta có chút nghi hoặc, dò xét nhìn nàng, mới phát hiện mặt nàng đỏ rực, ta thế mới biết, Tiểu Hà thích thống lĩnh thị vệ trong phủ.

Ta nghĩ cũng nên giúp Tiểu Hà giải quyết đại sự cả đời, vì thế Thần Vương phủ lại làm hỉ sự. Ngày đón dâu ta nhìn Tiểu Hà một thân hồng diễm ăn diện lộng lẫy, đột nhiên nhớ tới hôn lễ của mình, ta rốt cục ra sao?

Bắc Đường Mặc Nhiễm im ắng đến gần rồi ta, cùng ta nói chuyện: “Nàng hôm đó so với Tiểu Hà càng xinh đẹp.”

Ta cười thành tiếng, Bắc Đường Mặc Nhiễm lại kiên trì nói: “Nàng so với ai cũng xinh đẹp hơn.”

“Vương gia.” Ta nhìn ngài ấy một cái, “An tĩnh xem lễ đi.”

Ngài ấy an tĩnh trong chốc lát, rồi lại cúi người lại gần: “Ta chuẩn bị người cho nàng, nàng cứ đưa theo, trên đường ngàn vạn phải cẩn thận.”

“Vương gia,” ta thở dài, “Ta cũng không phải lần đầu tiên ra cửa.”

Ngài ấy nhìn ta, giơ tay sờ soạng mũi, nhưng rốt cục cũng an tĩnh.

Kỳ thật lòng ta có chút bồn chồn, ta sợ Bắc Đường Mặc Nhiễm sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ nào đó, còn cười nói thật trùng hợp với ta. Nếu thật sự xảy ra, ta sợ là sẽ đánh vào đầu ngài ấy. Có điều cũng tốt, ngài ấy rất nghe lời ở lại Hoàng Đạo Quốc, chỉ là thư từ cũng chưa từng ngừng gửi.

Ta từ đầu đọc thư cũng chỉ là đọc, chưa bao giờ nghĩ tới phải hồi âm. Kết quả có một ngày, trên thư viết, nàng không cho ta viết thư cũng không sao, dù sao lúc trước ta chuẩn bị có dặn người hầu, nói mỗi ngày phải có một phong thơ, nàng không viết, vậy để họ viết.

Ta cảm thấy, so với bị giám sát có gì khác nhau. Ta đành phải bất đắc dĩ viết hồi âm, lúc đầu là nói mấy câu, đến mặt sau liền thành mấy đoạn, lại

đến mặt sau, cuối cùng ta viết mấy trang lớn đều cảm thấy chưa đã thèm. Ta nhìn phong thư, cảm thấy bản thân ngày càng tốt hơn rồi.

Ta ở bên ngoài ngây người hơn nửa năm, cuối cùng vội vàng chạy về Hoàng Đạo Quốc là vì Phi Phi mang thai. Đây là đứa con đầu tiên của Hoàng Thượng Hoàng Hậu, trong cung từ trên xuống dưới đều cẩn thận, Phi Phi luôn luôn hoạt bát, thấy ta liền bắt đầu không ngừng oán giận. Khi ta từ tẩm cung Hoàng Hậu bước ra, liền thấy Bắc Đường Mặc Nhiễm ở cửa cung chờ ta.

Ta cùng ngài ấy đi một đoạn, nhìn con đường vui vẻ nháo nhiệt. Lúc này ngài ấy lại đột nhiên mở miệng: “Nếu không phải Hoàng Hậu có hi, không biết nàng muốn ở bên ngoài tới khi nào.”

Ta nhìn ngài ấy, liền có tâm trêu chọc: “Ta sợ về sớm, Vương gia sẽ ngại cùng người khác sinh con.”

“Nàng nói bậy gì đó,” ngài ấy mở to hai mắt giữ chặt ta, “Ta sao có thể là loại người đó.....”

Ngài ấy nói cũng nói không được, trên mặt xuất hiện một tầng nhàn nhạt đỏ ửng.

“Dáng vẻ này của Vương gia, nữ tử nào sẽ nguyện ý chứ.” Ta khẽ thở dài, bày ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Xem ra, cũng chỉ có thể hy sinh ta.”

Ngài ấy nghe ta xong nói thì sững sốt, lại có dáng vẻ như bị sét đánh. Ta khó chịu xoay đầu đi: “Vương gia không muốn thì thôi.”

Bắc Đường Mặc Nhiễm vội vàng bước tới bắt lấy cổ tay của ta: “Vậ, nhân lúc còn kịp đi.”

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng Tô Tâm Tiên bọn họ, Bắc Đường Mặc Nhiễm thân hình chấn động, ta vốn tưởng rằng ngài ấy sẽ ngượng ngùng mà buông ta ra, không ngờ rằng ngài ấy lại kéo ta chạy đi.

Ta và Bắc Đường Mặc Nhiễm cùng chạy trên đường, đem những tiếng nghi hoặc và kinh ngạc đều ném ở phía sau, châu ngọc trên đầu rung lên leng keng, nhưng ta không có tâm trạng đi quản nó. Ta nắm lấy lòng bàn tay của ngài ấy, giống như đang cầm cả thế giới trong tay.

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Phiên Ngoại](#)